

پارغائب از نظر

محمد حجتی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پارغنا سبب از نظر

گرد آورنده:

محمد حجتی

«پریشان»

انتشارات مجلس خبرگان

یار غایب از نظر

محمد حجتی «پریشان»

تصحیح و تنظیم: واحد تحقیقات مسجد مقدّس جمکران

انتشارات مسجد مقدّس جمکران

تاریخ نشر: پائیز ۱۳۸۰

نوبت چاپ: اول

چاپ: نگین

حروفچینی و صفحه آرایی: واحد کامپیوتر مسجد مقدّس جمکران

تیراژ: ۵۰۰۰ جلد

شابک: ۹۶۴ - ۶۷۰۵ - ۶۹ - ۳

قیمت: ۱۵۰۰ تومان

مرکز پخش: انتشارات مسجد مقدّس جمکران

فروشگاه بزرگ کتاب واقع در صحن مسجد مقدّس جمکران

تلفاکس: ۷۲۵۳۳۴۰

همراه ۰۶۱۱۲۵۱۹۹۲۹

﴿ حق چاپ مخصوص ناشر است ﴾

فہرست

پیشگفتار	۱۹
مقدمہ	۲۱

غزلیات

بانگ جرس (مقام معظم رہبری)	۲۹
نطق زیبا (محمد حجتی «پریشان»)	۳۰
یا صاحب الزمان علیہ السلام (علی اصغر یونسیان «ملتجی»)	۳۱
طالع فرخنده (ہلالی جغتایی)	۳۳
چگونه بی تو بمانم (حمید ہنرجو)	۳۴
محرم اسرار (محمد رضا یاسری «چمن»)	۳۵
داغ ہجران (سلمان ہراتی)	۳۷
عطر میلاد (حمید یعقوبی سامانی)	۳۸
وحی کوثر (حمید یعقوبی سامانی)	۳۹
بہانہ دل (زہرا یعقوبی)	۴۱
در انتظار (محمد رضا یاسری «چمن»)	۴۲
انتظار (احمد نیک طلب یاور ہمدانی)	۴۳
منتظران (مشفق کاشانی)	۴۴
انتظار (مشفق کاشانی)	۴۵
غایب از نظر (مشفق کاشانی)	۴۶
از سراپردہ غیبت (مشفق کاشانی)	۴۷

۴۹		زهر هجران (مظفر شیرازی)
۵۰		بشارت (مفتون امینی)
۵۱		حضور (موسوی گرمارودی)
۵۲		برای موعود (محمد رضا مهدی زاده)
۵۳		فصل شکوفایی (سید علی اکبر میر جعفری)
۵۴		یک پنجره زیبایی (هادی میرزا نژاد موحد)
۵۵		صفا بخش تر از سبزه (فاطمه میر نجفی زاده)
۵۶		فراق (سید جواد میری «ناظر»)
۵۷		کوکب هدایت (اسماعیل نیک سرشت)
۵۸		کعبه چشم انتظاران (میترا نیکدلی)
۵۹		رنج انتظار (ید الله نوری)
۶۰		روشنگر راه خدا (هوروش نوابی)
۶۱		نبض خورشیدی (سید قاسم ناظمی)
۶۲		بی تو... (عباس نادری قطب الدینی)
۶۳		در انتظار تو (یوسف علی میر شکاک)
۶۴		یوسف کنعانی (صبا فیروز کوهی)
۶۵		لحظه سرشار (سید مهدی حسینی)
۶۶		درباره حجة بن الحسن علیه السلام (محمد رضا حکیمی)
۶۸		جلوه دیدار (صبا فیروز کوهی)
۷۰		شرح وسعت راز (عبد العظیم صاعدی)
۷۱		با گلوی بهار (نعمت الله شمسی پور)
۷۲		روزگار تو (سید حبیب حبیب پور)
۷۳		فریاد شوق (حبیب چایچیان «حسان»)
۷۵		مهدی علیه السلام (حبیب چایچیان «حسان»)
۷۷		حقیقت سبزه (حمید رضا حامدی)

- ۷۸ کجایی (محسن حافظی)
- ۷۹ وقتی بیایی (عباس چشامی)
- ۸۰ میلاد ولی عصر علیه السلام (اصفهانی «صغیر»)
- ۸۱ حدیث عشق (سید عباس صدر الدین)
- ۸۲ بر شاخسار انتظار (صبا فیروز کوهی)
- ۸۴ آشنای عشق (محمود شریف صادقی «وفا»)
- ۸۵ تک سوار (حمید رضا حامدی)
- ۸۶ حدیث ولایت (علی اکبر صادقی «رشاد»)
- ۸۸ پادشه خوبان (حافظ شیرازی)
- ۹۰ منزلگه عشاق (حافظ شیرازی)
- ۹۱ شوق کعبه (حافظ شیرازی)
- ۹۳ نوبهار باز آید (حافظ شیرازی)
- ۹۴ قافله سالار (حزین لاهیجی)
- ۹۶ جمال الهی (شهریار تبریزی)
- ۹۸ یوسف گمگشته (شهریار تبریزی)
- ۹۹ جمال بقیت اللّٰهی (شهریار تبریزی)
- ۱۰۱ در انتظار (استاد شهریار)
- ۱۰۳ آیت شکوفایی (صائم کاشانی)
- ۱۰۴ راز آشکار (حبیب شوکتی نیا)
- ۱۰۵ آیینہ دار (نعمت الله شمسی پور)
- ۱۰۶ بی تو (حمید رضا شکار سری)
- ۱۰۷ عطر سیب (آرش شفاعی بجستان)
- ۱۰۸ روح بهار (حاج محمود شاهرخی «جذبه»)
- ۱۱۰ عطش انتظار (حاج محمود شاهرخی «جذبه»)
- ۱۱۲ انتظار (محمود شاهرخی «جذبه»)

- ۱۱۳ آرزو (شاهد فیروز کوهی)
- ۱۱۴ در استغاثه به حضرت مهدی علیه السلام (شهید حسین شاهد)
- ۱۱۵ روح دریا (سیمیندخت وحیدی)
- ۱۱۶ تو این باغ را باغبانی (سیمین دخت وحیدی)
- ۱۱۷ عابر کوچه‌های عشق (سیمین دخت وحیدی)
- ۱۱۸ اندیشه طوفانی (علی اصغر سید آبادی)
- ۱۱۹ نفس عشق (سید حسن محمودی ثابت «سهیل»)
- ۱۲۰ تو را می‌شناسم (ثابت محمودی «سهیل»)
- ۱۲۱ بهار نزدیک است (سید حسن محمودی ثابت «سهیل»)
- ۱۲۲ آینه شکسته (سید حسن محمود «سهیل ثابت»)
- ۱۲۳ انتظار (سهاراند مهاجر افغانی)
- ۱۲۴ همیشه منتظرت هستم (محسن دهقان «سامان»)
- ۱۲۵ حضور پنهان (غلام رضا ذوالفقارنیا)
- ۱۲۶ بهار گمشده (ذبیح الله ذبیحی)
- ۱۲۷ تنهایی (ناصر رحمانی)
- ۱۲۸ بیاد مهدی (دکتر غلامرضا رحمدل)
- ۱۲۹ شهریار گل (جعفر رسول زاده «آشفته»)
- ۱۳۰ غزل انتظار (عباس رسولی املشی)
- ۱۳۱ بی تو پائیزم (حبیب الله رسولی)
- ۱۳۲ چشم بی شکیب (عبدالرضا رضائی نیا)
- ۱۳۳ آغاز چشم تو (عبدالرضا رضائی نیا «باران»)
- ۱۳۴ به فدای چشم مستت (رضوانی شیرازی)
- ۱۳۵ ره صدق (هادی رنجی)
- ۱۳۷ قله‌های ابد (حمدالله رجائی بهبهانی)
- ۱۳۹ گل انتظار (زهرا رضوی)

- انتظار تو (هادی رنجی) ۱۴۰
- دوستدار تو ام (محمدرضا زائری) ۱۴۱
- باز هم هوای تو (سهیلا زرنندی) ۱۴۲
- ظهور (زهرة نارنجی) ۱۴۳
- انتظار (زهرة نارنجی) ۱۴۴
- انتظار (سپیده کاشانی) ۱۴۵
- از مقابل دلم (عبدالرحیم سعیدی راد) ۱۴۶
- همزاد بارانهای شرقی (مریم سقلاطونی) ۱۴۷
- باغ بلور (فاطمه سالاروند) ۱۴۸
- عصر آدینه (محمد اسماعیل توّسل «آشفته تهرانی») ۱۴۹
- خون شفق (مهدی ابتهاج «نوا») ۱۵۰
- آشنا (محمد ظاهر احمدی «مهاجر افغانی») ۱۵۱
- ارتعاش باران (محسن احمدی) ۱۵۲
- انعکاس آئینه (محسن احمدی) ۱۵۳
- سحر سبز ظهور (زکریا اخلاقی) ۱۵۴
- نور دل هستی (زکریا اخلاقی) ۱۵۵
- گل عسکری (رضا اسماعیلی) ۱۵۷
- بن بست لحظه‌ها (سعیده اصلانی) ۱۵۸
- افطار انتظار (مجید افشاری) ۱۶۰
- مهمانی (امین پورقیصر) ۱۶۱
- صبح بی تو (قیصر امین‌پور) ۱۶۲
- کجا بروم (امیر برزگر خراسانی) ۱۶۳
- بهر پدر پیر تو... (انصاری قمی) ۱۶۴
- انتظار (عباس براتی پور) ۱۶۵
- سپیده آخر (هدایت‌الله برزوئی لموکی) ۱۶۶

- ۱۶۷ چشمهای جاده (هدایت‌الله برزوئی لموکی)
- ۱۶۸ بیرق عشق (اکبر بهداروند)
- ۱۶۹ ای خوب (اکبر بهداروند)
- ۱۷۰ انتظار (بهروز ساقی)
- ۱۷۱ جلوه مهر (بهروز قزلباش)
- ۱۷۲ آدینه موعود (سید محمد بهشتی)
- ۱۷۳ دامن صحرا (سعید بهیارنیا)
- ۱۷۴ به راه‌سوار (پرویز بیگی حبیب‌آبادی)
- ۱۷۵ با گل‌وله فریاد (ضیاء الدین ترابی)
- ۱۷۶ چشم براه (جواد جهان‌آرائی)
- ۱۷۷ جستجو (جلال محمدی)
- ۱۷۸ ای یوسف کنعانی (غلامرضا محمدی «کویر»)
- ۱۸۰ حدیث حسن (غلامحسین محمدی گلپایگانی «علوی»)
- ۱۸۲ آفتاب صبح (امیر حسین مدرس)
- ۱۸۴ امید جهان (محمد علی مردانی)
- ۱۸۶ آن مرد همیشه قهرمان می‌آید (نصرالله مردانی)
- ۱۸۷ تا کی نقاب بگشایی (عراقی همدانی)
- ۱۸۹ آرزوی دل (فخرالدین عراقی)
- ۱۹۰ تو باشی (عراقی همدانی)
- ۱۹۲ کجایی (عراقی همدانی)
- ۱۹۴ کجایی (عراقی همدانی)
- ۱۹۵ یادم تو باشی (عراقی همدانی)
- ۱۹۷ حضور سبز (پرویز عباسی داکانی)
- ۱۹۸ هزار همزادم (پرویز عباسی داکانی)
- ۲۰۰ بوی پیراهن وصل (فرج‌الله عباسیان)

- ۲۰۱ گزیده‌های که... (نصر الله مردانی)
- ۲۰۲ شیدای باران (مریم سقلاطونی)
- ۲۰۳ مظهر عدل (ماشاالله عابدی)
- ۲۰۵ گل روی او (ابوالفضل خلخالی)
- ۲۰۶ پور عسکری (محمد علی مجاهدی «پروانه»)
- ۲۰۸ راز عشق (محمد علی مجاهدی)
- ۲۱۰ عطر حضور (محمد علی مجاهدی «پروانه»)
- ۲۱۲ مژدگانی (سید رضا مؤید)
- ۲۱۳ استغاثه (سید رضا مؤید خراسانی)
- ۲۱۴ شباب عمر (سید رضا مؤید)
- ۲۱۶ طاق محرابم خم ابروی تو (رنجبر گل محمدی)
- ۲۱۷ با معجزات چشمش (احمد رضا کیماسی)
- ۲۱۸ اوج انتظار (حسین کلاهی «سیمرغ»)
- ۲۱۹ خوشه گوهر (احمد رضا کیماسی)
- ۲۲۱ حجت حق (محمد حسین کسرایبی)
- ۲۲۲ گل نرگس (ناصر فیض)
- ۲۲۴ شهاب ثاقب (فیض کاشانی)
- ۲۲۵ صبح حضور (فیض کاشانی)
- ۲۲۶ فراق تا کی (فیض کاشانی)
- ۲۲۷ یاد تو (فیض کاشانی)
- ۲۲۸ نمانده صبر و سکون (فیض کاشانی)
- ۲۲۹ وقتی تو آیی (ابوالفضل فیروزی «نینوا»)
- ۲۳۱ خم سر بسته (قادر طهماسبی)
- ۲۳۳ درد هجران (سید مصطفی ارشادنیا «فریاد»)
- ۲۳۴ خورشید کعبه (فروغی بسطامی)

- ۲۳۶ ارغنون غم (غوغا فیروزکوهی)
- ۲۳۷ منجی عالم (سید محمد غفاری)
- ۲۳۸ والفجر (محمد جواد غفور زاده «شفق»)
- ۲۳۹ روز میلاد (محمد علی فتی)
- ۲۴۱ انتظار (علی مرادی غیاث آبادی)
- ۲۴۲ بهار خاطر گل‌ها (شیرینعلی گل‌مرادی)
- ۲۴۴ ای غایب از نظر (عباس خوش عمل)
- ۲۴۵ اختر مسعود (عباس خوش عمل)
- ۲۴۶ فتح دور نزدیک است (احمد خوانساری همدانی)
- ۲۴۷ کلیم نور (احمد خوانساری همدانی)
- ۲۴۸ حجت حق (سید محمد خسرو نژاد)
- ۲۴۹ مرز اجابت (سید محمد خسرو نژاد)
- ۲۵۰ صبح اقتدا (مریم خدادیان)
- ۲۵۱ خطّ امان (سید محمد خسرو نژاد)
- ۲۵۳ سوار مشرقی (اکبر حمیدی «شائق»)
- ۲۵۴ ستاره سحری (محمد علی مجاهدی)
- ۲۵۶ چشمه نور (محمد علی مجاهدی)
- ۲۵۸ اذان ظهور (احمد خوانساری همدانی)
- ۲۵۹ انتظار (سید محمد خسرو نژاد)
- ۲۶۰ چشم خونبار (عباس عنقا)
- ۲۶۱ حدیث غربت (حسن احمد زاده عطایی)
- ۲۶۲ آفتاب صبح (همایون علیدوستی)
- ۲۶۳ صبور سبز (مصطفی علیپور)
- ۲۶۴ به یاد تو (برزو علیپور)
- ۲۶۵ نهال نور (سید حیدر علوی نژاد بلخی)

- ۲۶۶ اشک شد شرم ساز در چشمم (علیمراد خرمی)
- ۲۶۷ تک سوار میدان‌ها (حسن صادقی پناه، کرج)
- ۲۶۸ ساقی موعود (بهمن صالحی، رشت)
- ۲۶۹ غزل انتظار (صالح محمدی امین، قم)
- ۲۷۰ بشارت (سید حسن محمودی ثابت «سهیل»)
- ۲۷۱ آهسته آهسته (سید محمد علی رضا زاده «عاصی»)
- ۲۷۲ فخر انسان (حمید رضا شکار سری)
- ۲۷۳ انتظار (مهدی جهاندار، اصفهان)
- ۲۷۴ انتظار (سید عباس سجادی، کرج)
- ۲۷۵ حرمت آیینه (سالک سردرودی)
- ۲۷۶ کوچه‌های خسته (زهرا غلامزاده)
- ۲۷۷ سلام بهار (سید محمد علی رضا زاده)
- ۲۷۸ باز جمعه‌ای گذشت (حمید رضا شکار سری)
- ۲۷۹ صبح بی تو (قیصر امین پور)
- ۲۸۰ شال سبز بهاران (عباس براتی پور)
- ۲۸۲ پگاه (سید مهدی جلیلی)
- ۲۸۳ کسی از مشرق شیعه... (حسین اسرافیلی)
- ۲۸۵ مردی از راه می‌آید... (محسن احمدی)
- ۲۸۶ تو در راهی... (عبدالحسین رحمتی)
- ۲۸۷ خواب عجیب (ناصر حامدی)
- ۲۸۸ جمال خدایی (مصطفی دانش)
- ۲۸۹ نجوا (سمیه صفایی مزید)
- ۲۹۰ چشم به راه تو (اسد الله خندان املشی)
- ۲۹۱ غروب فاصله (فهیمه عبد الملکی)
- ۲۹۲ حدیث انتظار (سعید صفایی)

- ۲۹۳ قسم به صبر و صفاشان (استادعلی معلم)
- ۲۹۴ باز آ بهار من! (مهدی عابدی)
- ۲۹۵ طلوع مهر (سعید تکلومنش)
- ۲۹۶ منظومه عشق (لطیف عمران پور)
- ۲۹۷ ساقی جمعه (سید محمد هادی حسینی)
- ۲۹۸ گل افسوس (عبدالرضا کوهمال)
- ۲۹۹ سوار سبز (عبدالرضا کوهمال)
- ۳۰۰ با بهار می آیی (حامد حجتی)
- ۳۰۱ قسم به خون (حامد حجتی)
- ۳۰۲ تا باز آیی (امیر علی مصدق)
- ۳۰۳ این ابتدای سبز (زکریا اخلاقی)
- ۳۰۴ پایان سبز (حسن یعقوبی)
- ۳۰۵ نبض حادثه (صالح سجادی)
- ۳۰۶ در انتظار تو... (امیر علی مصدق)
- ۳۰۷ تا یازده ستاره... (فاطمه آقا براری)
- ۳۰۸ یگانه فاتح (مرتضی امیری اسفندقه)
- ۳۰۹ حلقه بر در می زند (محمد آزادگان «واصل»)
- ۳۱۰ غزل ظهور (رضا اسماعیلی)
- ۳۱۱ پرسش (محمد رضا ترکی)
- ۳۱۲ با خیال تو (ضیاء الدین ترابی)
- ۳۱۳ همان نام! (نادر بختیاری)
- ۳۱۴ فصل حضور (شیرینعلی گلمرادی)
- ۳۱۵ کلید آسمانها (جلیل صفر بیگی)
- ۳۱۶ فصلها بی تو (سید عبد الحمید ضیایی)
- ۳۱۷ پنجره انتظار (اسماعیل سکاکی)

۳۱۸	طلوع فجر (حسین عبدی)
۳۱۹	ظهور (رضا اسماعیلی)
۳۲۰	آواز سبز (حسین عبدی)
۳۲۱	آبی ترین انتظار (مجتبی طهمورثی)
۳۲۲	کاروانی از بهار (علی رضا قزوه)
۳۲۳	تشنه پرواز (جلیل آهنگر نژاد)
۳۲۴	کرانه غیبت (استاد مشفق کاشانی)
۳۲۶	بهار در آدینه (محمود سنجری)
۳۲۷	جمکرانی (سعید بیابانکی)
۳۲۸	مهمانی (قیصر امین پور)
۳۲۹	میراث آرزو (حمید سبزواری)
۳۳۰	غرق نور (عبد الرحیم سعیدی راد)
۳۳۱	فتح زمین (حمید رضا شکار سری)
۳۳۲	اگر برگردی! (مرتضی کردی)
۳۳۳	گل همیشه بهارم (سید مصطفی موسوی گرمارودی)
۳۳۵	دلی به وسعت دریا (سپیده شمس)
۳۳۶	ای منتظرترین (معصومه نجفی مطیعی)
۳۳۷	انتظار (عبد الجبار کاکایی)
۳۳۸	غم هجران (محمد حجتی «پریشان»)
۳۳۹	واژه غم، تفسیر نگاه (محبوبه عباسی)
۳۴۰	موعود عشق (رضا اسماعیلی)

قصائد

۳۴۱	در نعت صاحب الزمان علیه السلام (محمد کاظم صبوری «ملک الشعراء»)
۳۴۴	ولادت حضرت صاحب الزمان علیه السلام (محمد کاظم صبوری «ملک الشعراء»)

- در مدح حضرت حجت عجل الله فرجه (حزین لاهیجی) ۳۴۷
- در مدح امام مهدی علیه السلام (مولانا حزین لاهیجی) ۳۵۱
- ولادت صاحب الزمان علیه السلام (شیخ رئیس ابوالحسن میرزا «حیرت») ۳۵۴
- ترجمان زخم (نعمت الله شمس پور) ۳۵۷
- مظهر آیات (حاج محمود شاهرخی «جذبه») ۳۵۹
- توسل (حاج میرزا محمد تقی ارباب) ۳۶۲
- در منقبت حضرت مهدی علیه السلام (میرزا مهدی قلی افسر کرمانی) ۳۶۵
- در مدح امام زمان علیه السلام (محیط قمی) ۳۶۷
- حجت ثانی عشر (محمد تقی محیط قمی) ۳۷۰
- نیمه شعبان (غلامرضا قدسی) ۳۷۲
- ای پیک آزادی بیا (سعید شمس انصاری) ۳۷۵
- حقیقت زیبای انتظار (سعید شمس انصاری) ۳۷۸

مثنوی‌ها

- چشمه آفتاب (محمد رضا محمدی نیکو) ۳۸۰
- خلوتی پرده اسرار (نظامی گنجوی) ۳۸۲
- تو باز آ (موسوی گرمارودی) ۳۸۴
- در مدح امام زمان علیه السلام (آخوند ملا محمد جواد صافی) ۳۸۸
- البشاره‌ای که داری انتظار (آخوند ملا محمد جواد صافی گلپایگانی) ۳۸۹
- خون شد دل آینه‌ها پس کی می‌آیی (محمد علی جوشانی) ۳۹۱
- امام عاشقان (فرامرز ربان صفت) ۳۹۳
- یوسف زهرا (مریم رنجبر) ۳۹۴
- راز گلها (معصومه سادات نبوی) ۳۹۵
- به نام او (سارا نظری) ۳۹۶
- سفر صبح (اسماعیل اسفندیاری) ۴۰۰

۴۰۲	جستجو (رنجبر گل محمدی)
۴۰۴	آفتاب عشق (نسترن قدرتی)
۴۰۶	دولت یار (احمد عزیزی)
۴۰۹	بیا که بی تو... (محمد رضا فرامرزی «ساحل»)
۴۱۱	تالار آینه (انیس حاجی پور)
۴۱۴	شکوا (خلیل عمرانی)

مسمط و مخمس

۴۱۸	درد دل ما (سیمین حصارگر)
۴۱۹	مصلح کل (غلامرضا قدسی)
۴۲۳	در مدح امام زمان علیه السلام (عباس افسری کرمانی)
۴۲۵	مخمس (شیخ بهائی)
۴۲۷	ای منتظر موعود (احمد شریعتی بیدار)

۴۳۰	رباعیات
۴۳۸	انتظار (حسین عبدی)
۴۳۸	ظهور (سلمان هراتی)
۴۳۸	فجر (عبد الحمید رحمانیان «پاکدل»)

۴۳۹	دوبیتی‌ها
۴۴۹	لبریز انتظار (سمانه رحیمی «املش»)
۴۵۰	خواهد آمد (مژده پاک‌سرشت)
۴۵۲	آفتاب نیمه شعبان (جواد محدثی)
۴۵۴	دل شکوه‌های حضوری (حمید سبزواری)
۴۵۶	شعله انتظار (احمد رضا زارعی)

اشعار نو

- ۴۵۷ سینه چاک عشق ایستاده‌ایم (عبد العظیم ساعدی)
- ۴۵۹ هاله‌های ظهور (عبد العظیم ساعدی)
- ۴۶۱ ظهور (سید علی نجفی)
- ۴۶۳ یکی از همین جمعه‌ها (حمید رضا شکار سری)
- ۴۶۴ امید آسمانی زمین (حمید رضا شکار سری)
- ۴۶۵ به پیشواز سپیده (کامران شرفشاهی)
- ۴۶۷ میلاد موعود (مهدی رستگاری)
- ۴۷۱ تفاخر خاک (اسفندیار زرکوب)
- ۴۷۳ اعجاز (اسفندیار زرکوب)
- ۴۷۵ لحظه موعود (اسفندیار زرکوب)
- ۴۷۶ در جستجوی آفتاب (ضیاء الدین ترابی)
- ۴۷۷ تنهایی زمین (سید نظام الدین موسوی)
- ۴۷۸ تا کی سوار بر آید (ضیاء الدین ترابی)
- ۴۸۰ بر انتظارت خشکیده‌ام (مریم د)
- ۴۸۱ او می‌آید (عادل امانی)
- ۴۸۲ نی انتظار... (محمد قلی زاده)
- ۴۸۴ کی می‌آیی (سید علی میر باذل «منصور»)

کتاب پیشگفتار

از درنگ در علل تثبیت و ترویج مکاتب فکری و اعتقادی معلوم می‌گردد که ادبیات به صورت عام و شعر متعهد بالخصوص، نقش بسیار مهمی را در این زمینه، در طول تاریخ ایفا کرده است. با توجه به این واقعیت و کار آیی بسیار ارزشمند شعر است که از زمان بعثت رسول اکرم صلی الله علیه و آله تا امروز، همیشه شاعران مسلمان و متعهد در موقعیت‌های مختلف، با زیان شعر به جهاد فکری، فرهنگی و اعتقادی پرداخته‌اند و دین خود را به فرهنگ اسلامی ادا کرده‌اند. این سربازان بزرگ عرصه هنر و اندیشه، هر گاه احساس کرده‌اند که از طریق بهره برداری از هنر ورزی‌های ادبی و احساسی باید معارف عمیق و بلند اسلامی را به سطح فهم عامه مردم جامعه نزدیک سازند بی درنگ با در نظر گرفتن شرایط و ضرورت‌ها، با تمام وجود به این کار پرداخته‌اند و زیبایی‌های فرهنگ حیات بخش اسلام را به افق دید و درک انسان‌ها نزدیک ساخته‌اند تا آنها بتوانند جان تشنه خود را از جرعه‌های جام روح بخش فرهنگ ناب الهی سیراب سازند و از دچار شدن به انحرافات اعتقادی و فکری نجات یابند. گاهی نیز جامعه اسلامی را در خطر تهاجم همه جانبه دشمنان قسم خورده و تباهی و سیاهی شرک و نفاق دیده‌اند و آستین همت را بالا زده و از طریق سرودن اشعار حماسی، مردم را برای مبارزه با دشمن بسیج کرده‌اند چنانکه در دوران انقلاب اسلامی ایران به رهبری امام خمینی رحمته الله و زمان جنگ تحمیلی با سرودن اشعار حماسی و روشنگرانه، شور و

احساس را در مردم برانگیختند و آنان را به خروش علیه طاغوت و هجوم و پایداری و مقاومت در جبهه‌های نبرد واداشتند.

زمانی دیگر با عوض شدن شرایط زمان، ضرورت را در نشان دادن هر چه بیشتر ویژگی‌های الهی انسانی رهبران دینی، به آحاد مردم جامعه دیده‌اند، در نتیجه به دور از هر گونه تملق‌گویی و دروغ‌پردازی این کار را، با شایستگی تمام به انجام رسانده‌اند تا از این راه به تمیز هر چه بیشتر حق از باطل و سره از ناسره کمک کرده باشند.

و بالاخره یک روز نیز به دور از هیاهوی روزمره زندگی، در خلوت عرفانی و معنوی خود با زبان شیرین شعر، به راز و نیاز با معبود و درد دل با اولیاء الهی پرداخته‌اند و نهایت اخلاص و ارادت خویش را به ساحت مقدّس حجت‌های به حق خداوند سبحان - این واسطه‌های فیض الهی - از طریق سرودن اشعار جانسوز نشان داده‌اند.

دفتر حاضر که به نام «یار غائب از نظر» تقدیم علاقمندان می‌گردد، مشتمل بر مجموعه‌ای از اشعار زیبا و دلنشین شاعران متعهد و عاشقان دلباخته است که به اهتمام آقای محمد حجتی «پیشانی» جمع‌آوری و گزینش شده است و واحد تحقیقات مسجد مقدّس جمکران با هدف ترویج هرچه بیشتر فرهنگ مهدویت تصحیح و تنظیم آن را بر عهده داشته است. بدان امید که این مجموعه مورد استفاده همه برادران و خواهران علاقمند به اشعار آیینی قرار گیرد و در خلوت‌های صمیمانه آنان وسیله خوبی جهت راز و نیاز و زمزمه با حضرت حجة بن الحسن العسکری علیه السلام واقع گردد.

واحد تحقیقات

مسجد مقدّس جمکران

شعبان ۱۴۲۲ - پاییز ۱۳۸۰

مقدمه

بی گلشن روی تو شبم روز مباد
بی تو همه روز من دل افروز مباد
درد تو بجانم ای دواى همه درد
دل خانه تست خانه بی سوز مباد^(۱)

تو را می خوانم، ای سرو صبور استقامت.
تو را می خوانم در هر پگاه روشن، در نیم روز ملتهب، در شامگاهان
مغموم.

احساس می کنم سایه آفتابیت را بر سرم گسترده ای و با استماع کریمانه
خویش نوازشم می دهی.

در جاده ارغوانی چشمانم قامت سبز تو، روییده است.
تو را می نگرم و می بینم که: سپیداران کشیده قامت نیز در برابرت به
تعظیم خم شده اند، ای کاش روزی هزار بار، به یک لبخند تو جان

می سپردم.

چشمان شفاف آسمان را، در هر سحر می بینم که: در جستجوی ستاره موعود است و شاید هزاران خورشید، مستمندان یک جرقه از پرتو جمال تواند.

باز آ، باز آ که بی تو شیشه جانمان آماجگاه فلاخن کژدستان نامرد است. می خوانمت در هر پگاه و نیم روز، ای مطلق روشنایی، که جای پای شب هنوز رنجورمان می دارد.

هر بامداد که خورشید سر از افق انتظار بر می آورد و اشعه طلایی خود را بر گستره زمین می پراکند و سردی و انجماد را از جان زمین می زداید، باورمان می آید که، طلوع تو را بی غروب به تماشا خواهیم نشست و پژواک کلامت را از ام القری تا فرا سوی باورهای روشن خواهیم شنید.

باز آ، ای سخاوت آبی آسمان، اگر باز آبی تاوولهای سیاره زمین را التیام خواهی داد.

یاران شرقی را دریاب که شاید روزی نه چندان دور بیرقهای سیاه را با هدایت جناب سید خراسانی در قدس زخمی و فلسطین قطعه قطعه شده به اهتزاز در آورند.

دریا ملتهب از آتش نفاق به استغاثه می نالد و چشمان آبی دود گرفته خود را رو به ساحل دوخته است که ناخدای کشتی نجات آرامش ابدی را به او بازگرداند.

ناسپاسان، در ژرفای شب، فانوس تحیر به دست گرفته اند تا با روشنایی کم سو و مجعول فانوسها شب زدگان را بفریبند و خورشید را در اذهان توده های ناآگاه به فراموشی سپارند.

اما هنگامی که سپیده حیاتبخش، افق خاکستری را می‌نوازد و شرقی شدن کره زمین را بشارت می‌دهد آواز باد رشته حیات فانوسها را در هم می‌گسلد، و خورشید با اقتدار و سربلندی به رسوایی آنان دامن می‌زند.

تو را می‌خوانم ای آرام جان.

که: اگر باز آبی قطعه‌های دل‌مان را فرش راحت خواهیم کرد.
باز آ و آیه‌های نگاه معصومت را به کوچه و خیابان انتظارمان جاری کن.
توان به هجر تو آسان وداع جان کردن

ولی وداع تو آسان نمی‌توان کردن^(۱)

امروز واژه‌های اشتیاق را ترسیم می‌کنیم و چشم به راه تو ایم ای فرازنده پرچم توحید که بار سنگین ولایت را به شانه گرفته و ذوالفقار انتقام به کمر بسته‌ای تا حلال و حرام محمد ﷺ را پاس داری و تنزیل کریم را بر کرسی دیوان عدالت پذیران جهان ترجمان باشی.

باز آ، ای بر پادارنده نماز، در قدس شریف اقامه نماز کن تا ما نماز بی رنگ خود را به نماز تو اقامه کنیم و عباداتمان را در قاب قبولی نشانیم و در عبودیت خویش بالندگی را بیاغازیم.

تو را می‌خوانم که باقی مانده از کیا و خورشید بزم اصفیایی.
باز آ، با اعوجاج بستیز و چراغ هدایت بر رواق هستی بیاویز.
طغیان را از گستره گیتی بزدای و بخشش و احسان را کرم فرما.
شمشیر حیدری را در عروق طاغیان سرخ روساز و در شهر خواب زدگان
اذان سپیده را بر خوان و در سپاه آفتاب شیپور هشدار می‌بنواز.

ای که نام تو آمیخته آب و آتش و سنگ و آینه است.

ای طلایه دار رحمت و خشیت، سوار بر ذوالجناح خونین یال عاشورا با قامت بلند خورشیدی با ذوالفقار آخته، با صلابت رسول الله ﷺ با غیرت مرتضای خیبر شکن بتاز و مرگ را در میان ظلمتیان جاری ساز و آفتاب را در پنجه دلاور مردان تقسیم فرما. ای لطیف‌تر از روح چمن.

باز آ که: در قیام تو امتزاج زلزله و توفان پیداست و در چشمان پر فروغت صداقت بهشت و طراوت مینو نمایان است و در نگاه دشمن سوزت خرمن خرمن شراره خشم خدای را شعله ور ساز.

تو عشق و هراس را در دل مشتاقان شکوفا ساخته‌ای، همچنانکه مرگ را بر حیات نابکاران روا خواهی ساخت.

اماما! دلم برای گریستن تو را بهانه می‌کند. در شامگاهان غریب و تنها، در انزوایی که غرثمان دارد از روزنه‌های مغموم عبور می‌کند تا پژواک فریادمان در زیر سپهر نیلگون، طنین اندازد.

تو را به نجوا نشسته‌ایم، ای آینه تمام نمای مردی و مردانگی.

هر روز آبشار دیدگانم، بلندای قامت آفتابیت را تکریم می‌کند.

بیا که تمام پنجره‌های عشق و اخلاص را به روی تو باز گشوده‌ایم.

امروز شیبه اسبان و هلهله آشنای سواران، و زمینه سازان ظهور نام تو را به چکاد سر بلندی و برتری می‌نشانند.

به تو ای سوخته در محراب صبوری سلام می‌کنم، که پیش قراولان، آمدنت را بشارت دادند و باد به عریانی، سلامت را در بیکرانه افقها پراکنده ساخت.

بیا و خونین‌ترین قصیده حماسی را بر پیکر لرزان و پاییزی بدخواهان

بخوان.

بیا که هزاران چشم تماشاگر به رهگذر تو ایستاده‌اند و آرام سرود
اشتیاق خود را در جاده انتظار زمزمه می‌کنند.

بیا که دعاهای نیم شبان مظلومان ستمدیده بدرقه راه تست.

محبوب من! بیا و کوچه‌های غبار آلود شهرمان را با گامهای خود گل
افشان کن. امروز صراحت عصر، بر چیده شدن دستگاه طواغیت را بیان
می‌کند.

حرکت زمان، غربت زمین زخمی را با وزش نسیم به قرب بهاران بی
خزان شاد باش می‌گوید.

تقدیر این است که وارثان زمین بر مسند عزت و عدالت نشینند.

دست تقدیر عطر ظهورت را بر بالهای سپیده نشانده، با وزش هر
نسیمی جان شکیب از دست دادگان را آرامش خاطر می‌گردد.

امروز ما مستحق این انعامیم که خدای در مصحف شریف فرموده:

﴿وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ
أُمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ﴾ (۱)

اراده می‌کنیم بر آنان که در کرة خاک ناتوان شمرده شده‌اند،

منت گذاریم، و آنها را رهبران و بازماندگان قرار دهیم.

﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا
عِبَادِي الصَّالِحُونَ﴾ (۲)

در زبور بعد از «تورات» نوشتیم، بندگان شایسته‌ام، وارث

۱ - سوره قصص، آیه ۵.

۲ - سوره انبیاء، آیه ۱۰۵.

حکومت سراسر زمین خواهند شد.

خدای به ایمان آورندگانی که عمل شایسته خود را در قباب قبولی نشانده‌اند و چراغ طاعت و رستگاری فرا راه خود افروخته‌اند، وعده فرموده است که:

آنان را در وسعت زمین عزت و سلطنت بخشد چنان که پیشینیان را به چنین اکرام و انعام سرافراز فرمود تا آیین ناب محمدی را بر همه مکاتب و ادیان عالم تمکن و تسلط عطا کند و پس از بیم و هراس از دشمنان، ایمنی را به خداجویان ارزانی فرماید.

امروز جهان شاهد تحوّل شگرف است، حق خواهان و هواداران در پی زمینه سازی حکومت حقّه، دستار «یا لثارات الحسین» را به پیشانی نورانی خود گره زده‌اند.

سبز پوشان سپاه با قامتی کشیده چونان سرو سبز، ایستاده‌اند، بسان کوه شکیبا و صخره با صلابت پا بر جا تو را فریاد می‌کنند، به تحقیق که خدای اینان را به راه نور و رستگاری هدایت فرموده و تلاششان را به نعمت وصال انعام خواهد داد.

﴿وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا﴾ (۱)

«و کسانی که در راه ما کوشیده‌اند، به یقین خود را بر آنان می‌نمایم».

محبوب من!

در جاده انتظار بادهای شب مشئوم گلزارها را بر هم زده.
 بر شن‌های صحاری ما گذر کن، ببین فوران چشمه‌های خون یارانت را.
 نسیم محزون در آسمان و دشت و دریا، مرثیه عزیزانمان را می‌خوانند با
 این همه دیگر در بیابان‌های ما، تاریکی و ظلمت معنی ندارد، زیرا پاره‌های
 پیکر شهیدانمان زمین را ستاره باران کرده‌اند.
 اگر دست علمداران ما را بریده‌اند، از دل رمل‌های داغ دست‌های
 توانمند، هزار هزار عاشق جانباز روئیدن آغازیده است و پرچم هدایت
 روییده است و پرچم همچنان در دست پرچم فرازان جبهه حق در اهتزاز
 است تا آن را به علمدار موعود به سپارند.

ترس و بیم در قاموس اراده سبز پوشان راه ندارد.

خدای باوران، کراحت و غبار ترس را از آینه زلال جان زدوده‌اند.

﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ﴾ (۱)

«و اگر مؤمنید، سستی مکنید و غمگین مشوید، که شما
 برترید».

عزیزا اندوه را برای گریستن رضامندیم که گریستن ما جوشن است و
 سلاح، خیزش است و تحرک اما تحرکمان از انتظار توانسوز توست.
 تاکی در ساحل انتظار اندوهگین، شراره اشک به دریا افشانیم و جیحون
 جیحون سرشک بیقراری به خلیج انتظار جاری سازیم که اقیانوسها نیز بی
 تو گرفته و غمناکند.

ما صبوری را به صخره‌ها ترجمان شدیم، دیدیم که با عرق شرم در دل خاک پنهان شدند.

ای ایستاده چونان کوه، گلوآژه‌های صبر و شکیبایی تو پژمرده شدند.
ای هزار سال استوار ایستاده، واژه جاودان ماندن و ایستادن را پسوند نام مبارک تو کرده‌ایم.

به یاد لحظه‌های سبزی که در کنار تو رویدنی دوباره می‌آغازیم. خدای را به تعجیل فرا رسیدن آن روز طلایی دست به دعاییم.

امروز غرق در ناز و تخیل و رؤیاهای صادق، رمز آینه‌های شفاف عهد تو را به چهره‌های سوخته و غبار گرفته، بشارت می‌دهیم.

فلسطین قهرمان برای آن روز زرین، با اشتیاق در عمق زخمهای پیکر خود، توفان می‌کارد و فلسطینیان دست در آتش برده‌اند تا از پنجه‌های مردانه خود پولاد آبدیده بسازند.

امروز در پیش پای تو زخمها گل می‌کند و در روی پیکر چاک چاک زمین پراکنده می‌شوند، تا دستهای سبز سپاهیان تو آن گل‌های ارغوانی را بچینند و شهیدان را بسوینند.

امروز مشتاقان وصال از ستیغ درد و هجران تو را فریاد می‌کنند.
باز آکه: اگر دیر بیایی، عنان صبر را از دست خواهیم داد.

اللهم عجل لولیک الفرج

۱۳ رجب ۱۴۲۱ / ۱۹ مهر ۱۳۷۹

محمد حجتی «پریشان»

بانگ جرس

دل را ز بیخودی سر از خود رمیدن است
جان را هوای از قفس تن پریدن است
از بیم مرگ نیست که سر داده‌ام فغان
بانگ جرس ز شوق به منزل رسیدن است
دستم نمی‌رسد که دل از سینه برکنم
باری علاج شوق، گریبان دریدن است
شامم سیه‌تر است ز گیسوی سرکشت
خورشید من بر آی که وقت دمیدن است
سوی تو ای خلاصه گلزار زندگی
مرغ ننگه در آرزوی پرکشیدن است
بگرفته آب و رنگ ز فیض حضور تو
هر گل در این چمن که سزاوار دیدن است
با اهل درد شرح غم خود نمی‌کنم
تقدیر قصه دل من ناشنیدن است
آن را که لب به جام هوس گشت آشنا
روزی «امین» سزا لب حسرت گزیدن است

نطق زیبا

ای همه جانها فدای چشم زیبای شما
منظر طوبی عیان از قد رعناى شما
الفتى با چشمه نوش تو دارد کام جان
یک جهان تلواسه دارد جام و مینای شما
یازده خم تشنگی دارم به صحرای هوس
جام جان آورده‌ام از بهر صهبای شما
از نخستین یاده لبریزیم تا روز حضور
تا شراب آخرین نوشم ز دریای شما
راز خاموشی ندانم چیست مرغ عشق را
ای جهان در آرزوی نطق زیبای شما
صید محرومان کند در دشت بی پایان غم
قاتل امروز ما و خصم فردای شما
یک جگر نیرو ندارم تا که صید خود کنم
هر چه در عالم ز نامردان و اعدای شما
این که می‌ریزد به پای تو «پیشان» اشک نیست
هستی خود را فرو افشانده در پای شما

یا صاحب الزمان علیه السلام

سر می‌نهم به پای تو؛ یا صاحب الزمان
جان می‌کنم فدای تو؛ یا صاحب الزمان
تقدیم می‌کنم سرو جان را ز فرط شوق
گر بشنوم صدای تو؛ یا صاحب الزمان
صد مرحبا بر آن که گرفته است توشه‌ای
از روی دلربای تو؛ یا صاحب الزمان
آری؛ صفای مجمع سوته دلان همه
می‌باشد از صفای تو؛ یا صاحب الزمان
والله بر تمام سلاطین روزگار
دارد شرف گدای تو؛ یا صاحب الزمان
بیگانه است با همه بیگانگان تو
شد هر که آشنای تو؛ یا صاحب الزمان
مشمول لطف حق نشود آن کسی که نیست
مشمول او دعای تو؛ یا صاحب الزمان
از ارتکاب هر عملی قصد عاشقان
اول بود رضای تو؛ یا صاحب الزمان
شکر خدا که با همه بی‌لیاقتی
دل‌های ماست جای تو؛ یا صاحب الزمان

ما را برای روز جزا زاد و توشه‌ای
نبود مگر ولای تو؛ یا صاحب الزمان
کی می‌شود به دیده‌ ما جلوه‌ گر شود
رخسار حق نمای تو؛ یا صاحب الزمان
کی از کنار بیت خدا می‌شود بلند
آن صوت جانفزای تو؛ یا صاحب الزمان
بر این مریض جان به لب از درد افتراق
کی می‌رسد دوی تو؛ یا صاحب الزمان
خود واقفی که «ملتجی» ات در تمام عمر
دارد به سر، هوای تو؛ یا صاحب الزمان

علی اصغر یونسیان «ملتجی»

* * *

طالع فرخنده

جای آنست که شاهان ز تو شرممنده شوند
سلطنت را بگذارند و ترا بنده شوند
گر به خاک قدمت سجده میسر گردد
سر فرازان جهان جمله سر افکنده شوند
بر سر خاک شهیدان اگر افتد گذرت
کشته و مرده، همه از قدمت زنده شوند
جمع خوبان همه چون کوکب و خورشید تویی
تو برون آی، که این جمله پراکنده شوند
هیچ ذوقی به ازین نیست که: از غایت شوق
چشم من گرید و لبهای تو در خنده شوند
گر تو آن طلعت فرخ بنمایی روزی
تیره روزان همه با طالع فرخنده شوند
اگر اینست «هلالی» شرف پایه عشق
همه کس طالب این دولت پاینده شوند

چگونه بی تو بمانم

تو از تبار بهاری، چگونه بی تو بمانم
شمیم عاطفه داری، چگونه بی تو بمانم
تو از سلاله نوری، تو آفتاب حضوری
به رخس صبح سواری، چگونه بی تو بمانم
تو بی که باده نابی، وگر نه بی تو چه سخت است
تمام عمر خماری، چگونه بی تو بمانم
ببار ابر بهاری، هنوز شهره شهر است
کرامتی که تو داری، چگونه بی تو بمانم
بیا به خانه دلها، که در فراق تو دل را
نمانده است قراری، چگونه بی تو بمانم

محرم اسرار

یارب آن مونس جان محرم اسرار کجاست
وان طیب دل بی طاقت بیمار کجاست
یک جهانند گرفتار فراقش یارب
آن رهاننده این جمع گرفتار کجاست
آنکه ویرانه کند ابنیه شرک و نفاق
و آنکه در هم شکنند شوکت اشرار کجاست
دوستان را به جزا، آنکه دهد عزت کو
دشمنان را به سزا، آنکه کند خوار، کجاست
منجی و منتظر و متصل و حجت و صدر
مهدی و مستقم و صاحب و مختار کجاست
کاش دانم من دلسوخته نامه سیاه
که تو را جایگه ای سرور احرار، کجاست
حسرتم کشت، که روی تو بینم هیئات
چشم آلوده کجا، آن گل رخسار کجاست
مگر ای اشک، تو پاکیزه کنی دامن چشم
ورنه این غرق گنه را ره دیدار کجاست
گر چو حالج، ز خویش برد ایدل، دلدار
خود ندانی که کجایی و سر دار، کجاست

دل بشکسته کلافیست، که در دست منست
یوسفی کو همه خلقند خریدار، کجاست
فتنه بیحد شد و بگرفت جهان ظلمت ظلم
پرتو عدل تو ای مظهر انوار، کجاست
جز تو در شهر شهیدان نکند جلوه گری
در دیاری که بود عشق تو، دیار، کجاست
«چمن» از یار نشان جوی، که «حافظ» خوش گفت
عیش بی یار مهیا نشود، یار، کجاست

داغ هجران

کاشکی زخم تو در جان داشتم پای در کوه و بیابان داشتم
تا بسویم وسعت عشق تو را مرکبی از نسل طوفان داشتم
دیدن روی تو آسان نیست آه کاشکی من داغ هجران داشتم
آه از پاییز سرد ای کاش من از تو باغی در بهاران داشتم
تا بیفشانم به پایت سر بسر کاشکی جان فراوان داشتم
بعد از آن مثل شقایقهای سرخ خلوتی در باغ باران داشتم

یک غزل بس نیست هجران تو را

کاش صدها شعر و دیوان داشتم

* * *

عطر میلاد

دیشب این پنجره‌ها بوی شقایق می‌داد
بوی لبخند خدا! بوی حقایق می‌داد
و سواری که ز آغوش خدا می‌آمد
خبر از آمدن یک گل عاشق می‌داد
شهر طوفان زده از درد به خود می‌پیچید
عطر میلاد ضحی، باد موافق می‌داد
هیچکس درگذر ثانیه‌ها، خواب نماند
ابر چشمان افق، نم نم هق هق می‌داد
دیشب از آینه‌ها، نور سحر می‌بارید
باز هم بغض، به ما موهبت دق می‌داد
نفس صبح که در خلوت شب‌نم روید
ساحل اما دل خود بر کف قایق می‌داد

وحي کوثر

کوچه کوچه می پیچد، عطر خوب جبرائیل
شب ترانه می خواند، چشمه‌ای بیا هابیل
جاده‌ها پر از حواست گندم است و... دستی نیست
بوسه‌ای تکلم شد، از نجابت این ایل
با شتاب می آیی، یاسمین دل: مریم
یک غزل تلاوت کن، با ترنم ترتیل
آسیه سراسیمه، می رسد از آتش... آب
شرح سالها پاییز، عمق رعشه راحیل
بال آخرین ققنوس، عاشقانه می سوزد
می شود کسی موسی، می زند عصا بر نیل
هفت بار می چرخد، در سماع تف، هاجر
این عطش و حتی تیغ، نذر حلق اسماعیل
جامه‌ای بیاور سبزه، آیه‌ای بخوان طاها
ذروه تو از حوراست، می رسد کنون، تعجیل
این زمین بی موعود، ای سراب سرب اندود
بی زبور و بی داوود، بی مسیح و بی انجیل

اندکی تمایل کن، وحی کوثری ناب است

روزی دیگر باید نسفح صور اسرافیل

یک پیامبر یک عشق، یک ستاره یک خورشید

آسمان کمی لبخند، ابرها کمی تنزیل

حمید یعقوبی سامانی

* * *

بها نه دل

دوباره شعر سراغی ز بیکرانه گرفت
و آسمان غزلها تو را بها نه گرفت
بیا قصیده معروف گریه های بلند
که چشمها همه وصف تو را نشانه گرفت
من و همیشه قراری که از تو می خوانیم
کنار عصر تو دل، عکس عاشقانه گرفت
قبول کن که پر از انتظار مانده غزل
بیا که شانه شب بوی تازیانه گرفت
بیا بقیع و مزار عقيله پیدا کن
سراغ قبر هما را بین زمانه گرفت
دوباره جمعه شد ای آرمان هستی بخش
و بیت آخر شعرم تو را بها نه گرفت

* * *

در انتظار

بیا که باز دلم در غم تو زار گریست
و چشم طاقتم از درد انتظار گریست
در انتظار تو ای گل نه چشم ما، تنها
که در هزار چمن چشم صد هزار گریست
مگر حکایت هجر تو گفت نی به نوا
که چشم ابر هم از طول شام تار گریست
چنان ز درد فراق تو رود می نالد
که کوه چهره خراشید و آبشار گریست
نهان چرا کنم این گریه‌های طاقت سوز؟
که جان ندبه کنان تو آشکار گریست
ز جور لشکر بیداد و داد خواهی خلق
بیا بین که بهر گوشه بی شمار گریست
ز تیر طعنه ناباوران کافر کیش
هزار چشمه خون چشم ذوالفقار گریست
اگر نه روی تو در حد چشم ابری ماست
«چمن» به بوی تو ای روح نوبهار گریست

انتظار

ما که عمریست جگر خسته و دل سوخته‌ایم
تا در آیی تو ز در دیده به در دوخته‌ایم
ز اشک و آه و غم دوری تو دیری است به دل
آب و آتش زده هم ساخته هم سوخته‌ایم
ای که از ماه رخت گشته شفق رنگ افق
چهره در پرتو مهر تو بر افروخته‌ایم
شادی عالم آباد به ویرانه دل
ز انتظار قدمت گنج غم اندوخته‌ایم
چه کنی منعم از آزادگی و عشق که ما
همه در مکتب حق این هنر آموخته‌ایم
گر به سودا دل بازار ملامت گرم است
به دو عالم سربیک موی تو نفروخته‌ایم
دیری از قصه پرغصه «یاور» یاران
آتش حسرت هستی به دل افروخته‌ایم

منتظران

در انتظار تو دل بر سر نگاه نشست
که رخ نهفتی و جان بر سپند آه نشست
به باغ یاد تو تا در شوم به گل چیدن
به شاخسار نظر، قمری نگاه نشست
تو چون سپیده نتابیده از دریچه بخت
به دامن سحر آینه پگاه نشست
از آستانه خورشیدی تو در پرواز
همای نور که در آشیان ماه نشست
در آ، در آ، که مرا درد انتظار تو گشت
به انتظار، که این کشته بی گناه نشست
به آب تیغ مگر سر کشد ز گلبن داغ
قتیل عشق تو چون غنچه عذرخواه نشست
به موج طعمه طوفان شدیم همچو حباب
به جرم نخوتمان باد در کلاه نشست
به کام منتظران ای فروغ جاویدان
طلوع نام تو در جام صبحگاه نشست
به آرزوی جمالت جهان به خلوت راز
گزید خانه و بر روزن نگاه نشست

* * *

انتظار

عمری است، انتظار تو ای ماه می‌کشم
در انتظار مهر رخت آه می‌کشم
شیرین لبها، ز تلخی هجر تو همچونی
از بند بند، ناله جانکاه می‌کشم
سرگشتگی، ز دیده من شد نصیب دل
دل را ز دست دیده، به هر راه می‌کشم
سر تا به پای، غرق تمنا شده دلم
در لوح دیده، روی تو هر گاه می‌کشم
رو، ای طیب و دست بدار از سرم، که من
در عشق، بار درد به دلخواه می‌کشم
کوه غمی که رنج فراق به دل نهاد
در آرزوی وصل تو، چون گاه می‌کشم
یکدم ز مهر بر سر «مشفق» قدم گذار
عمریست انتظار تو، ای ماه می‌کشم

غایب از نظر

باز آکه دل هنوز به یاد تو دلبر است
جان از دریچه نظرم چشم بر در است
باز آکه سایه دیوار انتظار
سوزنده تر ز تابش خورشید محشر است
باز آکه باز مردم چشمم ز درد هجر
در موج خیز اشک چو کشتی شناور است
باز آکه از فراق تو ای غایب از نظر
دامن ز خون دیده چو دریای گوهر است
ای صبح مهر بخش دل از مشرق امید
بنمای رخ که طالعم از شب سیه تر است
زد نقش مهر روی تو بر دل چنان که اشک
آینه دار چهره ات ای ماه منظر است
ای رفته از برابر یاران «مشفقت»
رویت به هر چه می نگرم در برابر است

* * *

از سرایرده غیبت

پرده بگشای، که مردم نگرانند هنوز
چشم در راه تو صاحب نظرانند هنوز
لاله‌ها شعله کش از سینه داغند، به دشت
در غمت همدم آتش جگرانند هنوز
از سرایرده غیبت خبری باز فرست
که خبر یافتگان، بی خبرانند هنوز
آشتی را، بزن آبی به رخ سوختگان
که صدف سوز جهان بد گهرانند هنوز
«پرده بردار که بیگانه نبیند آن روی»
غافل از آینه این بی بصرانند هنوز
رهروان در سفر بادیه حیران تو آند
با تو آن عهد که بستند، بر آند هنوز
از فرا سوی شب تیره چو خورشید بر آی
که به سودای تو شوریده سرانند هنوز
ذره‌ها در طلب طلعت رویت، با مهر
همعنان تاخته چون نوسفرانند هنوز

سحر آموختگانند، که با رایت صبح

مشعل افروز شب بی سحرانند هنوز

طاقت از دست شد ای مردمک دیده دمی

پرده بگشای، که مردم نگرانند هنوز

مشفق کاشانی

* * *

زهر هجران

ای سر مردان عالم گوی چوگان شما
گردن گردنکشان، در حکم فرمان شما
قدر جاهت را نمی دانم ولی دانسته‌ام
تاج شاهان است جای پای دربان شما
در جهان هر کس که دعوی سخاوت می‌کند
ریزه خواری آمده از خوان احسان شما
نوگلی هر جا که دیدم جلوه کرد از رنگ و بوی
او گیاهی بی بها بود از گلستان شما
گر چه روز ما بود تاریک چون شام فراق
شام روشن می‌شود از روی رخشان شما
آخر ای سرو روان بگذر ز ما دامن کشان
بو که دست ما رسد بر عطف دامن شما
تا شما ابرو کمان کردید و مژگان همچو تیر
ما هدف کردیم دل را، پیش پیکان شما
هر کس اندر عشق روزی شربت و نقلی چشید
روزی‌یی نیست غیر از زهر هجران شما
قصه پیچ و خم زلفت «مظفر» گفت و کرد
خاطر جمعی چو زلفین پریشان شما

بشارت

ای دل بشارت می دهم خوش روزگاری می رسد
یا درد و غم طی می شود، یا شهریاری می رسد
گر کارگردان جهان، باشد خدای مهربان
این کشتی طوفان زده، هم بر کناری می رسد
اندیشه از سرما مکن، سر می شود دوران دی
شب را سحر باشد ز طی، آخر بهاری می رسد
ای منتظر غمگین مشو، قدری تحمل بیشتر
گردی بپا شد بر افق، گویی سواری می رسد
یار همایون منظرم، آخر در آید از درم
امید خوش می پرورم، زین نخل باری می رسد
کی بوده است و کی شود، ملک غزل بی حکمران
هر دوره آن را خواجه‌ای، یا شهریاری می رسد
مفتون! منال از یار خود، گر با تو گاهی تلخ شد
کز گل - بدان لطف و صفا، گه نیش خاری می رسد

* * *

حضور

ز عشق هر که سرایید تویی، تمام تویی
تو روح مهری و معنای عشق تام، تویی
تمام هستی عشقم، حضور دائم توست
چنان توأم که ندانم ز ما، کدام تویی
پراز توأم، به همانگونه کز هواست، حباب
مرو، مرو که مرا هستی و دوام تویی
تو آسمان و من آن تک درخت کهسارم
که آنچه می‌نگرم صبح تا به شام، تویی
پلنگ خشمگن دشت روزگار، منم
مرا پناه شبانگاهی و کنام، تویی
ز نام و ننگ گذشتم به پشتبانی عشق
خوشا دگر که مرا عین ننگ و نام، تویی
سخن ز جذبۀ مهر تو، نگسلد از هم
مدار باطن و معیار انسجام، تویی
کدام جمله تو را شرح می‌توان کردن
تو خود کتاب خودی، بهترین کلام، تویی

برای موعود

سروده‌ام هر پگاه، بدون تو
که خفته است این نگاه، بدون تو
درون مه گم شدیم، غریب وار
من و دل و هر چه راه، بدون تو
غزل بخوان در سکوت، شبان من
شکسته آواز ماه، بدون تو
چراغ پر شور چشم کور من!
سپیده دم شد سیاه، بدون تو
بهشت بگری است با تو خاک سرد
زمانه غرق گناه، بدون تو

فصل شکوفایی

فصل شکوفایی ماست، صبح بهاری که داری
شرقی‌ترین آفتاب است آینه داری که داری
ای آسمانی ترینم، در آسمان مانده بر جای
صد کهکشان جای پای از گشت و گذاری که داری
با آسمانت انیسند، گلهای محبوب مهتاب
خورشید پر می‌گشاید در سایه ساری که داری
باور کن این ابرها هم، ذوق چکیدن ندارد
تا آذرخشی نخیزد از ذوالفقاری که داری
در شام سرد بیابان، چشم انتظار تو مانده است
فانوس چشمان زرد مجنون تباری که داری
بعد از غروب زمستان، همراه آواز باران
می‌آید از مشرقی سبز، صبح بهاری که داری

یک پنجره زیبایی

مهمان نگاهم شو، در یک شب رؤیایی
بگشای به روی من، یک پنجره زیبایی
فانوس نگاهم را، آویخته‌ام بر در
من منتظرم زیرا، گفتند: «تو می‌آیی»
بی تاب‌تر از موجم، بی خواب‌تر از دریا
من مانده‌ام و یادت با یک شب یلدایی
تا عابر چشمانت، ره گم نکند در شب
بر کوچه به تابان نور، ای ماه تماشایی
از پهنه چشمانت، موج آمد و دل را برد
آری شده‌ام اینک... دریایی دریایی
تو رفتی و با لیلی، همراه شدی در عشق
من مانده‌ام و مجنون، با یک دل صحرایی
گیرم که بیاید او، امشب به ملاقاتم
ای دل تو چه خواهی کرد، با این همه شیدایی

صفا بخش‌تر از سبز

ای سبزتر از سبز دلاویزتر از سبز
ای پاک‌تر از صبح وای ناب‌تر از سبز
ای خوب‌تر از عشق نگاهت همه از نور
ای نورتر از نور صفا بخش‌تر از سبز
از عطر حضور تو شده یاس معطر
با لطف قدمهای تو هستی همه سر سبز
ای پاک‌تر از شب‌نم شفاف محبت
سبزینه رویش ز دو دستان تو سر سبز
ای ناب‌ترین معنی بودن همه عشق
یاد تو به هر لحظه به هر خاطره سر سبز

فاطمه میرنجفی زاده

* * *

فراق

سر سلسله موی تو پیدا است، کجایی
رخسار تو ماه شب یلدا است، کجایی
در بین اسیرانِ قد و قامت سروت
از بهر تماشای تو غوغا است، کجایی
مجنون صفتم کرده فراق گل رویت
بی تو دل ماتم زده شیدا است، کجایی
در اوج بلا و ستم و فتنه این دهر
ذکر لب ما یوسف زهرا است، کجایی
زیبایی این ملک فنا جمله سراب است
تنها خم ابروی تو زیبا است، کجایی
دل سوخت ز هجران جمال و رخ ماهت
ذکر همه در میکرده مولا است، کجایی
تا کی به پس پرده نشینی، گهر من
این عاشق چشمان تو تنها است، کجایی
بسر «ناظر» دلخسته نگاهی ز کرم کن
او منتظرت چون همه دنیا است، کجایی

کوکب هدایت

وقتی بسان خورشید از گوشه‌ای بر آبی
روشن شود جهانی وقتی که تو بیایی
ماندم درانتظارت ای کوکب هدایت
بنما جمال خود را ای آیت خدایی
ای آفتاب هستی ای شور و عشق و مستی
باز آبخوان کلامی زان معجز الهی
ای دیده‌ها به راهت! ای قائم هدایت
تا کی کنم حکایت شرح غم جدایی
گر من تو را نبینم رویدنم نباشد
بنما جمال خود را ای مظهر رهایی
پیش رخ چو ماهت خورشید سجده آرد
ای آیت الهی! ای پرتو خدایی
لب تشنگان نوریم هر لحظه ما، نگارا
برهان ز ما عطش را، ای قائم رهایی

کعبه چشم انتظاران

برکه خشک عدالت پر شد از آوای رود
کهکشانی بی نشان دامن‌کشان آمد فرود
رعشه آمد بر زمین از باورش لرزید اشک
کعبه چشم انتظاران رنگ ظلمت را زدود
از شکوه مطلع فجر اعتبار شب شکست
شد خجل از وصف او اندیشه شعر و سرود
گشت جاری عطر ایمان بر لب پاک بهار
منجی عالم امید سبزه احمد را ستود
نال شب زنده داران شد فغان از غیبتش
از سکوت ساقی خم خانه، عصیان کرد عود

میترا نیکدلی

* * *

رنج انتظار

مرا به خانه سبز بهار دعوت کن
مرا، به عطر نفس‌های یار، دعوت کن
به یک سبد گل نسرين باغ رؤیا ها
به یک بغل گل سرخ بهار، دعوت کن
من عاشقم، به همه لحظه‌های بی رنگی
مرا، به سادگی چشمه سار، دعوت کن
مرا بخوان، به سحر گاه پاک سینه خویش
مرا، به آینه بی غبار دعوت کن
مرا، به لحظه تکرار حرف جاری عشق
مرا، به زمزمه جویبار دعوت کن
به یاد پرسه زدنیهای عاشقانه، بیا
مرا به خلوت آن کوچه سار، دعوت کن
پیام آمدنت را، به باد کولی، ده
مرا، به رنج خوش انتظار، دعوت کن
دلم گرفت ز پاییز سرد تنهایی
مرا، به سفره سبز بهار، دعوت کن
مرا، به گستره دشت سبز آزادی
به آن نهایت دور از حصار دعوت کن

روشنگر راه خدا

تو جهان را نور باران می‌کنی
رو به سوی شهر یاران می‌کنی
دشمنی را می‌زدایی از حیات
عشق را در شهر مهمان می‌کنی
می‌گشایی خانه امید را
بام آن را نور افشان می‌کنی
می‌روی تا عرصه‌های دور دشت
لاله‌ها را شاد و رقصان می‌کنی
با فرود قطره‌های ناب عشق
بیشه زاران را گلستان می‌کنی
می‌فشانی نوری از درک حضور
ظلمت ما را چراغان می‌کنی
آن چه را محروم از آنیم، ای عزیز
با خلوص و لطف، احسان می‌کنی
مهدی ای روشنگر راه خدا
چون بیایی جسم را جان می‌کنی

نبض خورشیدی

دستهایت ضریح تمنّاست آی فردا که روح تو با ماست
نبض خورشیدیت می‌تپد سبز جای پای تو در کوچه پیدااست
می‌گریزم به سمت نگاهت اوّل و آخر عشق آنجاست
گر چه تنهاترینی تو، امّا عشق هم سخت تنهاست، تنهاست
کیستی ای گل سرخ نرگس که حضور تو این گونه زیباست
آی مردان منگ تسجاهل در کجا نیست! او در همین جاست
زیر بوی گل سرخ پنهان زیر چتر درختان فرداست
ساکن کوچه‌های غریبی عابر ساده گیوه در پاس است

کاش با من دل عاشقی بود

تا بگویم ظهور تو فرداست

* * *

بی تو...

بی تو جان آشنا ندارد هیچ
دردهامان دوا ندارد هیچ
کشتی محنت زمین جز تو
به خدا ناخدا ندارد هیچ
بی تو این جا به زردی گلها
هیچکس اعتنا ندارد هیچ
بی تو دستان زخمی احساس
التماس دعا ندارد هیچ
باز گرد ای نجابت شرقی
«بی تو اینجا صفا ندارد هیچ»

در انتظار تو

در انتظار تو، مژگان به چشم من گل کرد
زبان ز بردن نام تو در دهن گل کرد
شهید عشق تو در حشر یک چمن لاله است
که وقت خفتنش اندر لحد کفن گل کرد
کمال لاله درین دشت، داغ بیرنگی است
به پیش تیغ تو چون آب خون من گل کرد
خیال زخم تو شاید به خواب باغ گذشت
که صد چراغ به داغ تو در چمن گل کرد
ز فیض صحبت خونین دلان مشو غافل
اویس دید عقیقی که در یمن گل کرد
چگونه چشم زلیخا حیا کند یوسف
که چشم پیر من از بوی پیرهن گل کرد

یوسف کنعانی

من طالب دیدارم، ای یوسف کنعانی
بشنو ز من بیدل، این شرح پریشانی
جانم به فدای تو، ای جان جهان بنگر
کز هجر تو من چونم؟ مجنون بیابانی
یک شب قدمی بگذار، بر مردم چشمانم
با یاد تو می بارد، این دیده بارانی
در آتش دیدارت، می سوزم و می سازم
دلها همه از کف شد، زین غیبت طولانی
من دلشده رویت، شبگرد سرکویت
دریای دلم ای مه، بی تو شده طوفانی
یک لحظه اگر بینم، آن قامت سبز تو
دیگر نکنم شکوه، از بی سر و سامانی
من بی تو پریشانم، سرگشته و حیرانم
در کوچه یاد تو، ای نرگس بستانی

لحظه سرشار

خیال سبز تماشایت، به ذهن آینه‌ها جاری است
و چشم آینه‌ها انگار، بدون چشم تو زنگاری است
شب من و شب گیسویت، قصیده‌ایست چه طولانی
حکایتی ز پریشانی، همیشه مبهم و تکراری است
میان رخوت دستانم، حضور مبهم پائیز است
و روح سرد خزان انگار، هنوز در تن من جاری است
من و تلاطم تو خالی، تو و زلالی و سرشاری
بیا و جام مرا پر کن، کنون که لحظه سرشاری است
چراغ روشن شب پژمرد، ستاره‌ها همه خوابیدند
بیاد تو، دل ما امّا، هنوز در تب بیداری است
در این تلاطم دلتنگی، بیا و از سر یکرنگی
دلی بده به غزلهایم اگر چه از سر ناچاری است

* * *

دربارهٔ حجة بن الحسن علیه السلام

آتش عشق تو تا شعله زد اندر دل ما
داد بر باد فنا یکسره آب و گل ما
تا که از ما بنهفتی رخ خود را شاها
چون شب هجر شده تار و سیه محفل ما
مشکلی نیست محبان تو را جز غم هجر
عمر بگذشت و نشد حلّ به جهان مشکل ما
تا که شد کشتی ما غرقه دریای فراق
بر سر کوی وصال تو بود ساحل ما
به امیدی که ببینیم رخ دوست دمی
ساریان تند مران بهر خدا محمل ما
گر بما گوشهٔ چشمی فکند از ره لطف
بشود خیل سلاطین جهان سائل ما
حجة بن الحسن ای خسرو خوبان جهان
دارم امّید شود لطف خدا شامل ما
چهره بگشایی و آیی ز پس پرده برون
نور گیرد ز طفیل رخ تو منزل ما

روز پاداش که پرسند ز اعمال عباد

نیست جز مهر رخت چیز دگر حاصل ما

هدیه ماست «حکیمی» دو سه شعری که مگر

بپذیرد ز کرم هدیه ناقابل ما

محمد رضا حکیمی

* * *

جلوه دیدار

سحری در برم ای دولت بیدار بیا
سربالین من ای یار وفادار بیا
ز غم هجر تو افتاده به جانم شرری
نظری کن به من خسته و بیمار بیا
گذری کن صنما جان به فدای قدمت
بگشا پنجره چشم من ای یار بیا
مه من پرده غیبت بگشا باز نگر
چو دلم خون رود از چشم سپیدار بیا
ز فراق رخت ای یوسف کنعانی من
همچو یعقوب شدم طالب دیدار بیا
گل نرگس بگذر یک سحر از کوی دلم
به شب هجر من ای شمع شب تار بیا
من دلداده به عشق تو گرفتار شدم
بنما رخ به من ای جلوه دیدار بیا
دل سرگشته‌ام از بهر وصال رخ تو
شده در شهر جنون شهرة بازار بیا
ز کرامت گذری کن به دو چشم سحری
که صبا را نبود محرم اسرار بیا

سر و جانم به فدای قدمت «مهدی» جان
نظر کن به من دلشده‌ای یار بیا
همه شب چشم به راهم که ز ره باز آیی
تا بگویم سخن عشق تو بسیار بیا
همه دلشدگان در ره تو منتظرند
به گلستان جهان ای گل بی خار بیا
شود آیا که بینم رخ زیبای تورا
سحری در برم ای دولت بیدار بیا

صبا فیروز کوهی

* * *

شرح وسعت راز

چو روح موج ز فریاد آب می آیی
بلوغ واقعه‌ای بی نقاب می آیی
غم بزرگ زمانه سیاه کرده زمین
تو از تبار طلوعی چه ناب می آیی
شکفته باد لبانت به شرح وسعت راز
کنون که دور قدح را جواب می آیی
چراغ لاله ز باران شود فروزان‌تر
طرواتی تو ز سمت سحاب می آیی
چه زخم‌ها که به نامت زدند بر تن عشق
بیا که با گل و شمع و کتاب می آیی

با گلوی بهار

سرخ سرخی، شقایق آیینی
با تپش‌تر ز نبض خورشیدی
با گلوی بهار می‌خوانی
مثل آینه حیرت آهنگی
کربلا جاری است در ذهنت
هر شب از باغ آسمان حضور
با من از آبی حضور بگو
خوب من آن طرف چه می‌بینی

با دلم آشنای دیرینی
بر دل سرد خاک تسکینی
با نگاه سپیده می‌بینی
مثل رؤیا شگفت و شیرینی
معنی واژه‌های خونینی
دسته دسته ستاره می‌چینی
خوب من آن طرف چه می‌بینی

از تو دورم یک آسمان با این

آرزوهای زرد پایینی

نعمت الله شمسی پور

* * *

روزگار تو

چشم‌ها خسته مانده‌اند، خسته از انتظار تو
چشمه‌ها خشک و تشنه‌اند، تشنه چشمه سار تو
آه ای آشنای ما، این غریبی دگر بس است
خوش بود روزگار ما، گر رسد روزگار تو
ما همینیم عاشقیم، عاشق و مست چشم تو
ما همینیم بی خودیم، بی خود و بی قرار تو
صبح بی تو چقدر شب! شام با تو چقدر صبح!
ای همه صبح‌های تو، خجسته از شام تار تو
نیمه شب که می‌شوم، با تو در عالم نیاز
می‌برم بوسه‌ای از آن، گونه گل نگار تو
کاش بودیم مثل آن، کفتران هوای تو
کاش بودیم لاله‌ای در دل لاله زار تو

* * *

فریاد شوق

عکس تو را به صفحه پندار می‌کشم
عمری بود که حسرت دیدار می‌کشم
بر صفحه سیاه خیالم جمال توست
یسا ماه را به لوح شب تار می‌کشم
تانقش بارگاه تو افتد به دیده‌ام
گردن به حسرت، از پس دیوار می‌کشم
با هر نفس که می‌گذرد در فراق تو
آه از خلال سینه تب دار می‌کشم
جویم اگر به رهگذری، خاک پای تو
چون سرمه‌ای به دیده خونبار می‌کشم
لذت برم به راه تو ای گل ز نیشها
نوش است اگر که منت صد خار می‌کشم
صحبت بدون یاد تو لذت نمی‌دهد
زین روی، پا ز مجلس اغیار می‌کشم
یک بار اگر نگاه محبت به من کنی
فریاد شوق از دل، صد بار می‌کشم

بودم پی گناه و تو چون سایه بر سرم

عمری بود خجالت این کار می‌کشم

جای گنه به دوش دلم کی بود «حسان»

تا بار حسرت و غم دلدار می‌کشم

حبیب چایچیان «حسان»

* * *

مهدی عَلَيْهِ السَّلَامُ

مهدی است آن که نهضت قرآن به پا کند
مهدی است آن که نیک و بد از هم جدا کند
مهدی است آن که پرتو توحید پاک را
در قلبهای تیره و آلوده جا کند
مهدی است آن که در شب میلاد او خدا
او را به «مَرْحَباً لَكَ عَبْدِي» ندا کند
مهدی است آن که حسن دلارای احمدی
از چهره مبارک خود رو نما کند
مهدی است آن که پرچم اسلام راستین
بر قلعه‌های محکم دشمن به پا کند
مهدی است آن که کاخ عظیم ستمگری
با یک نهیب خویش دچار فنا کند
مهدی است آن که دار سرای نهائیش
بر پایه‌های عدل الهی بنا کند
مهدی است آن که کینه و بغض و نفاق را
تبدیل بر محبت و صلح و صفا کند
مهدی است آن که چشمه فیاض علم را
بر تشنگان دانش و عرفان عطا کند

مهدی است آن که از نظری بر جمال او

هر دردمند غمزده کسب شفا کند

مهدی است آن که مژده فجر طلوع خویش

از پایگاه کعبه به گوش آشنا کند

مهدی است آن که دولت عدل جهانش

حق عظیم عترت و قرآن ادا کند

مهدی است آن که وقت نماز جماعتش

عیسی به صد نیاز به او اقتدا کند

مهدی است آن که تابش خورشید طلعتش

قبر نهان فاطمه را بر ملا کند

بر خیز و باز دامن لطفش «حسان» بگیر

شاید که از کرم به تو هم اعتنا کند

حبیب چایچیان «حسان»

* * *

حقیقت سبز

دوباره یک شب دیگر دوباره تنهایی
دوباره این من و این امتداد یلدایی
ستاره می چکد از چشم‌های بسته صبح
میان بستر تاریک ناشکیبایی
امید نرگسی ام آن حضور نامرئی است
غروب بی کسی ام آن طلوع رویایی است
به پیشواز تو می آیم ای حقیقت سبز!
چرا به خلوت پاییزی ام نمی آیی؟
همیشه مشتعلت فوج فوج، پروانه
هماره منتظرت موج موج، دریایی
بیا طراوت شرقی! بیا و قسمت کن
میان پنجره‌ها یک بهار، زیبایی
غزل کم است و زمینی است ای حافظ خون
بخوان قصیده‌ای از عشق‌های بالایی

کجایی

ای روشنی دیده‌ احرار کجایی
وی شمع فروزان شب تار کجایی
ای دسته گل سر سبد باغ رسالت
وی وارث پیغمبر مختار کجایی
بر مردم محروم و ستم‌دیده و رنجور
ای آن که تویی مونس و غمخوار کجایی
جانها به لب آمد ز فراق رخ ماهت
هستیم همه طالب دیدار کجایی
ای مهدی موعود بیا تا که نمایم
جان و سر خود بهر تو ایثار کجایی
ای منتقم خون شهیدان ره حق
بسنیان کن بنیاد ستمکار کجایی
گلشن شود از مقدم تو صحنه گیتی
ای گلشن دین را گل بی خار کجایی
شد «حافظی» از دوری روی تو دمام
چون منتظران تو دل افکار کجایی

وقتی بیایی

از شوق دلها می‌زنم تا خواهی آمد
ای یارا! ما را می‌کشی یا خواهی آمد
هر روز ما همسایه با یاد تو رفته است
هر شب به امیدی که فردا خواهی آمد
مردیم از بس تسلیت دادیم دل را
پس کی تسلای دل ما خواهی آمد؟
مولا! نمی‌آیم مگو، ما را مرنجان
تو مهربانی، جان مولا خواهی آمد
شادم که از خاک شهیدانت شنیدم
وقتی بیایی از همین جا خواهی آمد
بسیار می‌سوزانسیم ای یار، بسیار
نازت فراوانست اما خواهی آمد

میلاذ ولی عصر علیه السلام

هر آنچه می‌زنم از دفتر وجود ورق
نوشته است به خط جلی که جاء الحق
نخست جلوه خالق امام آخر خلق
یقین فراخته از غیب در عیان بیرق
به یمن مولد مسعود، مهدی موعود
زمین به عرش برین از شرف گرفته سبق
ولی مطلق حق آن که کارگاه وجود
به دست او ز ازل تا ابد بود مطلق
چگونه عالم ایجاد را نظامی بود
نمی‌گرفت ز اضداد گر چه نظم و سبق
از او قواعد اسلام راست استحکام
از او مسائل و احکام را بود رونق
شد او به پرده غیبت نهان و منتظرند
به مقدمش همه خلق‌ها فرق به فرق
برای آنکه نماید نثار مقدم او
زمانه هستی خود را نهاده روی طبق
«صغیر» دانی در بحر، زورقی باید
به بحر معرفت امروز او بود زورق

حدیث عشق

به جز ولای تو، بر لوح دل نگاری نیست
به جز وصال تو در دیده انتظاری نیست
فروغ مهر تو بگرفته آسمان دلم
حدیث عشق بنازم که اختیاری نیست
دلم به باغ و گل و سرو و لاله خون کند
که باورم شده غیر از تو گلعداری نیست
گذشت قافله‌ها یک به یک از این منزل
به شاهراه ولا جز تو تکسواری نیست
فدای قلب صبور تو ای یگانه دهر
که تا ابد به جهان چون تو داغداری نیست
«غریب‌تر ز مادر تو فاطمه نبود»^(۱)
شبانه دفن شد و بهر او مزاری نیست
بیا عیان بنما قبر بی نشانش را
که صبر رفته ز کف، سینه را قراری نیست
به سر ارادت «صدر» و قدوم شوکت تو
به پیش اهل نظر غیر شرمساری نیست

سید عباس صدرالدین

۱ - این مصرع به همین وزن در مجله موعود چاپ شده است.

بر شاخسار انتظار

آتشی افتاده بر جانم، نمی دانم چرا
خسته و سر در گریبانم، نمی دانم چرا
روز و شب با یاد او در خلوت تنهائیم
غم سرود درد می خوانم، نمی دانم چرا
همچو مجنونی ز شوق دیدن دلدار خود
ساکن دشت و بیابانم نمی دانم چرا
گر شبی آید ببالین من از راه وفا
همچنان محتاج درمانم، نمی دانم چرا
می نشیند مرغ دل بر شاخسار انتظار
تشنه دیدار جانانم، نمی دانم چرا
یوسف گمگشته را مانم ز دهر روزگار
که به چاه و که به زندانم نمی دانم چرا
بی رخ زیبای او در بند غم زندانیم
تا سحر از دیده گریانم، نمی دانم چرا
یاورم صحرا به صحرا همره باد صبا
یا که سرگردان و حیرانم نمی دانم چرا
قطره‌ام گه در کنار برکه‌ای افتاده‌ام
گه چنان سیلی خروشانم نمی دانم چرا

ناله از نای دل بشکسته می آید برون

روز و شب در آه و افغانم نمی دانم چرا

راز خود را با شما این گونه می گوید «صبا»

آتشی افتاده بر جانم نمی دانم چرا

صبا فیروز کوهی

* * *

آشنای عشق

تا دل شده مبتلای عشقت سر باخته‌ام به پای عشقت
بیگانه شود ز هر دو عالم آنکس که شد آشنای عشقت
آفاق پر است و گوش ما کر از همه و صدای عشقت
از بام و در و هوا نیوشد عاشق همه جا نوای عشقت
سر پیش شهان نمی‌کند خم هر کس که شود گدای عشقت
بیمار که از دواست بیزار خوشتر ز دوا بلای عشقت
سر می‌رسدش به عرش آنکو انداخته سر پای عشقت

بیرون نکند «وفا»ی مسکین

یک لحظه ز سر هوای عشقت

تک سوار

ای خیال سبز خم خفته در خماریت!
شد مسیر سرخ عشق مست رهسپاریت
با شتاب رفته‌ای آتشین شهاب من!
آن چنان که گم شده است رد خون جاریت
دوست داشتم شبی هم رکاب می شدیم
مهلتی ولی نداد، خوی تکسواریت
تا همیشه خانه‌ات در میان لاله هاست
غبطه می خورم بر این حسن همجواریت
در کنار پنجره، باز گرم صحبت است
با نگاه سرد من عکس یادگاریت
عاقبت مگر که موجها روایتت کنند
در توان من که نیست، شرح بی قراریت
از سروده‌های خویش غرق در خجالتی
پس کجاست ای عزیز دست‌های یاریت

حدیث ولایت

اذان سهره، بلند است بر مناره گل
که عنقریب، زره می‌رسد سواره گل
ببین چه ولوله افتاد بر بسیط چمن!
ز بی قراری مرغان، به یک اشاره گل
به باغ ما، ز گلی، شد بهار خون آغاز
اگر کنون شده، از حد برون شماره گل
به چشم شب‌نم باغ خدا، گل افتاده است
ز بس گریسته بر جسم پاره پاره گل
هر آن که کشته نشد، از قبیله ما نیست
شنو حدیث ولایت، تو از زراره گل
چهارده سده شد، ز آفت دو هفت ایوان
که سکه گشت، به نام دو هفت پاره گل
تذرو خسته، سرا سیمه می‌کند فریاد
مگر فتاده، به طرف چمن شراره گل؟!
به روی شانه هر شاخه، می‌برد دل را
قرار و جنبش پر غنج گوشواره گل
ز هجر یار، نخوابند عاشقان، شبها
چرا هزار خموش است، در کناره گل

شب فراق بود بی قرار دلبر هم
گواه من، نم رخسار پر ستاره گل
ز درس «عقل و معقول عقل» دل برگیر!
حکیم، غرق جتون شد، خود از نظاره گل
«رشاد»! غنچه خونین دل، شگفت مگر؟
که بوی تازه خون میدهد، هزاره گل

علی اکبر صادقی «رشاد»

* * *

پادشه خوبان

ای پادشه خوبان، داد از غم تنهایی
دل بی توبه جان آمد، وقت است که باز آیی
مشتاقی و مهجوری، دور از تو چنانم کرد
کز دست بخواهد شد پایاب شکیبایی
ای درد تو ام درمان در ستر ناکامی
وی یاد تو ام مونس در خلوت تنهایی
در دایره فرمان، ما نقطه تسلیمیم
لطف آنچه تو اندیشی، حکم آنچه تو فرمایی
فکر خود و رأی خود در مذهب رندی نیست
کفر است در این مذهب خود بینی و خود رأیی
یارب به که شاید گفت این نکته که در عالم
رخسار به من نمود آن شاهد هر جایی
دیشب گله زلفت، با باد همی گفتم
گفتا غلطی بنگر، زین فکرت سودایی
صد باد صبا آنجا با سلسله می رقصند
این است حریف ای دل تا باد نیپمایی
ساقی چمن گل را بی روی تو رنگی نیست
شمشاد خرامان کن تا باغ بیارایی

زین دایره مینا خونین جگرم می‌ده

تا حل کنم این مشکل در ساغر مینایی

«حافظ» شب هجران شد بوی خوش صبح آمد

شادیت مبارک باد، ای عاشق شیدایی

حافظ شیرازی

* * *

منزلگه عشاق

مژده ای دل که مسیحا نفسی می آید
که ز انفاس خوشش بوی کسی می آید
از غم هجر مکن ناله و فریاد که دوش
زده ام فـالی و فریاد رسی می آید
هیچکس نیست که در کوی تو آش کاری نیست
هر کس آنجا به طریق هوسی می آید
کس ندانست که منزلگه عشاق کجاست
این قدر هست که بانگ جرسی می آید
جرعه ای ده که به میخانه ارباب کرم
هر حریفی ز پی ملتسمی می آید
خبر بلبل این باغ بپرسید، که من
ناله ای می شنوم کز قفسی می آید
یار دارد سر قصد دل حافظ یاران
شاه بازی به شکار مگسی می آید

شوق کعبه

یوسف گم گشته باز آید به کنعان غم مخور
کلبهٔ احزان شود روزی گلستان غم مخور
ای دل غمدیده، حالت به شود، دل بد مکن
وین سر شوریده باز آید به سامان غم مخور
گر بهار عمر باشد، باز بر تخت چمن
چتر گل در سر کشی، ای مرغ خوشخوان غم مخور
دور گردون گر دو روزی بر مراد ما نرفت
دائماً یکسان نباشد حال دوران غم مخور
هان مشو نومید، چون واقف نه‌ای از سرّ غیب
باشد اندر پرده بازیه‌های پنهان غم مخور
ای دل، ار سیل فنا بنیاد هستی بر کند
چون ترا نوحست کشتی بان، ز طوفان غم مخور
در بیابان گر بشوق کعبه خواهی زد قدم
سرزنشها گر کند خار مگیلان غم مخور
گر چه منزل بس خطرناکست و مقصد بس بعید
هیچ راهی نیست کائرا نیست پایان، غم مخور

حال ما در فرقت جانان و ابرام رقیب

جمله میدانند خدای حال گردان، غم مخور

«حافظا» در کنج فقر و خلوت شبهای تار

تا بود وردت دعا و درس قرآن، غم مخور

حافظ شیرازی

* * *

نوبهار باز آید

زهی خجسته زمانی که یار باز آید
به کام غمزدگان غمگسار باز آید
به پیش خیل خیالش کشیدم ابلق چشم
بدان امید که آن شهسوار باز آید
اگر نه در خم چوگان او رود سر من
ز سر نگویم و سر خود چه کار باز آید
مقیم بر سر راهش نشسته‌ام چون گرد
بدان هوس که بدین رهگذار باز آید
دلی که با سر زلفین او قراری داد
گمان مبر که بدان دل قرار باز آید
چه جورها که کشیدند بلبلان از دی
بجوی آن که دگر نوبهار باز آید
ز نقشبند قضا هست امید آن «حافظ»
که همچو سرو به دستم نگار باز آید

قافله سالار

ای یوسف مصر از تو گرفتار محبت
عیسا به تمنای تو بیمار محبت
در راه غمت هست به کف جان جهانی
گرم است به سودای تو بازار محبت
تاریک‌تر از شب بود از هجر تو روزم
ای روشنی دیده بیدار محبت
دریاب دلم را به ته جرعه نگاهی
ای ساقی پیمانۀ سرشار محبت
در وادی آسودگیم وانگذاری
رحمی به من ای قافله سالار محبت
بر سر نرود شمع صفت افسر داغم
بر سر زده‌ام لاله گلزار محبت
تا سر نشود خاک سرکوی تو ما را
آسان نشود عقده دشوار محبت
افغان اسیران نبرد راه به جایی
این نغمه تراود ز رگ تار محبت

شیرازهُ اوراق دو عالم بود از عشق

پشت دو جهان است به دیوار محبّت

نگرفت «حزین» کس به جوی دین و دلت را

ای مایه کساد سر بازار محبّت

حزین لاهیجی

* * *

جمال الهی

صحنه آفاق چون تو ماه ندارد
چون تو جمالی به جلوه گاه ندارد
ماه خجل شد ز حسن روی تو آری
روشنی آفتاب ماه ندارد
مهر تو را مشتری شوند به آهی
آه که دل در بساط آه ندارد
روی تو آیینه جمال الهی است
در تو تماشای من گناه ندارد
صبح سپیدی، شبم به روی تو روز است
زلفت اگر روز من سیاه ندارد
کوکب اشکم در آستین بدرخشد
عشق بدین روشنی گواه ندارد
خاک کف پای اوست تاج سر من
نادره تاجی که پادشاه ندارد
باد بود پیک عاشقانش و افسوس
باد هم آنجا که اوست راه ندارد
همتی ای کاروان مصر که یوسف
ماه عزیز است و تاب چاه ندارد

خط به رخ از زلف کن حریم که هندو

حرمت بیت الحرم نگاه ندارد

با همه آفاق مهر ورز که خورشید

ملک جهان گیرد و سپاه ندارد

زیر نگین هنر قلمرو دلهاست

سلطنت «شهریار» شاه ندارد

شهریار تبریزی

* * *

یوسف گمگشته

یارب آن یوسف گمگشته به من بازرسان
تا طربخانه کنی بیت حزن باز رسان
ای خدائیکه به یعقوب رساندی یوسف
این زمان یوسف من نیز به من باز رسان
یارب آن نغمه سرا بلبل خوش الحان را
تا بیاسایم از این زاغ و زغن باز رسان
آن غزال ختنی خط بخطا شد یارب
بخطا رفته ما را به ختن باز رسان
رونقی بی گل خندان به چمن باز نماند
یارب آن نوگل خندان به چمن باز رسان
از غم غربتش آزرده خدایا میسند
آن سفر کرده ما را به وطن باز رسان
ای صبا گر به پریشانی من بخشایی
تاری از طره آن عهد شکن باز رسان
«شهریار» این دُر شهوار به دربار امیر
تا فشاند فلکت عقد پرن باز رسان

جمال بقیت اللہی

سپاہ صبح زد از ماه خیمه تا ماهی
ستاره، ککوبه آفتاب خرگاہی
به لاجورد افق ته کشیده برکه شب
مه و ستاره طپیدن گرفته چون ماهی
صلای رحلت شب داد و طلعت خورشید
خروس دهکده از صیحه سحر گاهی
به جستجوی تو ای صبح در شبان سیاه
بساکه قافله آه کرده ام راهی
خدیو خرگهی از خیمه گو بزن بیرون
چو مهر تکیه به شمشیر و مغفر شاهی
عجب مدار به شمشیر او غبار قرون
چرا که آینه عاشقان بود آهی
نمانده چشمه آب بقا به ظلمت دهر
بجز چراغ جمال بقیت اللہی
بر آی از افق ای مشعل هدایت شرق
بر آر کله این گمرهان ز گمراهی
ز سایه ای که بخاک افکنی خوشم، چه کنم
همای عرش کجا و کبوتر چاهی

ملک به سجدهٔ آدم به کلک مژگان زد
بر آستان تو توقع آسمان جاهی
خوشم که نقل حدیث فتاده در افواه
بسا که نص حدیث است نقل افواهی
بشارتی به خدا خواندن و خدا دیدن
که این بشر همه خود بینی است و خود خواهی
دلی که آیینه گردان شاهد غیبی است
چه عیب داردش از سرّ غیب آگاهی
بگوش آن که صدای خدا نمی شنود
حدیث عشق من افسانه‌ای بود واهی
تو کوه و کاه چه دانی که «شهریارا» چیست
بکوه محنت من بین و چهرهٔ کاهی

در انتظار

دلم شکستی و جانم هنوز چشم به راحت
شبی سیاهم و در آرزوی طلعت ماهت
در انتظار تو چشم سپید گشت و غمی نیست
اگر قبول تو افتد فدای چشم سیاهت
ز گرد راه برون آ که پیر دست به دیوار
به اشک و آه یتیمان دویده بر سر راحت
بیا که این رمد چشم عاشقان تو ای شاه
نمی رمد مگر از توتیای گرد سیاهت
بیا که جز تو سزاوار این کلاه و کمر نیست
تویی که سوده کمر بند کهکشان کلاهت
جمال چون تو به چشم و نگاه پاک توان دید
به روی چون منی الحق دریغ چشم و نگاهت
در انتظار تو می میرم و در این دم آخر
دلم خوشست که دیدم به خواب گاه به گاهت
اگر به باغ تو گل بر دمید و من به دل خاک
اجازتی که سری بر کنم به جای گیاهت
تنور سینه ما را ای آسمان به حذر باش
که روی ماه سیه می کند به دوده آهت

کنون که می‌دمد از مغرب آفتاب نیابت
چه کوه‌های سلاطین که می‌شود پر کاهت
تویی که پشت و پناه جهادیان خدایی
که سر جهاد تویی و خداست پشت و پناهت
خدا و بال جوانی نهد به گردن پیری
تو «شهریار» خمیدی به زیر بار گناهت

استاد شهریار

* * *

آیت شکوفایی

فروغ دیده‌ تو آیت شکوفایی است
نگاه لطف تو ای گل بهار زیبایی است
مگر به خواب گل از گلشنم نصیب آید
خیال وصل چه شور آفرین و رؤیایی ست
تو از تبار کدامین ستاره سحری
که چهر مهر مثالت چنین تماشایی ست
پیام عشق تو درمان تلخ کامیهاست
کلام ناب تو تفسیری از شکر خایی است
فروغ صبح امیدی، حصار شب بشکن
سپیده‌ تو نهان در کران تنهایی است
بهار عشق نگر در سروده «صائم»
که واژه واژه آن گلخروش شیدایی ست

راز آشکار

محرم خاموش راز اشکها

بساعت سوز و گداز اشکها

ای حقیقت بین ذکر و التماس

در لباسی از مجاز اشکها

معنی گلوآژه‌های سبز عشق

برگ ریزان نیاز اشکها

جاده‌های زندگی یخ بسته است

ای نشیب و ای فراز اشکها

سبز می‌آید چراغانی کنید

کاروانی از حجاز اشکها

* * *

حبیب شوکتی نیا

آینه دار

سحر آینه دار چشمانت
صبح، حیران به کار چشمانت
ماه روشن‌ترین مسافر عشق
دوره گرد دیار چشمانت
هر پگاه، آفتاب و آینه
می‌کشند انتظار چشمانت
تو به خورشید نور پاشیدی
وقتی آمد کنار چشمانت
از صداقت، همیشه، سرشار است
موج دریا بتار چشمانت
پاکتر از نگاه سبز بهار
روح گل، شرمسار چشمانت
اشک من چون ستاره می‌چرخد
هر سحر در مدار چشمانت
آسمانی‌ترین ترنم عشق
می‌وزد از بهار چشمانت

بی تو

نه! این بهار نیست وقتی تو نیستی
این برگ و بار نیست، وقتی تو نیستی
صحرا که لاله را چشم انتظار بو
در انتظار نیست وقتی تو نیستی
مانده است خیره خاک در آسمان ولی
باران به بار نیست وقتی تو نیستی
«شب بو» که پیش تو تا صبح می نشست
شب زنده دار نیست، وقتی تو نیستی
اینجا پرنده‌ای بر شانه‌های باد
دیگر سوار نیست، وقتی تو نیستی
روز و شب اشک و خون باریدن از دو چشم
یک شاهکار نیست، وقتی تو نیستی
ای روح سبز خاک، شعر روان آب!
دیگر بهار نیست وقتی تو نیستی

عطر سيب

وردی بخوان قرار دل بی شکیب را
اشکی ببار سنگ مزار غریب را
یک نوبهار اگر بشکوفد لبان تو را
پر می شود تمام زمین، عطر سيب را
تنها به اشتیاق سلامی گذاشتیم
در پشت سر هر آنچه فراز و نشیب را
آتش گرفت روح کویرانهام، زلال
روزی بیا و آب بزن این نهیب را
این کیست؟ این که با دل من حرف می زند
نشنیده‌اید هیچ صدای عجیب را؟
آرام می شود دل طوفانی‌ای عجب
خاصیتی است آیهٔ امن یجیب را

روح بهار

شکفت غنچه و بنشست گل ببار بیا
دمید لاله و سوری ز هر کنار بیا
بهار آمد و نشکفت باغ خاطر ما
تو ای روان سحر روح نوبهار بیا
چه مایه صبر مگر هست بی قراران را
ز حد گذشت دگر رنج انتظار بیا
ز هر کرانه شقایق دمیده از دل خاک
پی تسلی دل‌های داغدار بیا
ز عاشقان بلاکش نظر دریغ مدار
فروغ دیده نرگس به لاله زار بیا
(ز منجنیق فلک سنگ فتنه می بارد)
مباد آن که فرو ریزد این حصار بیا
یکی به مجمع رندان پاکباز نگر
دمی به حلقه مردان طرفه کار بیا
بسوی غایبه داران پیر عشق بسین
بکوی نادره کاران روزگار بیا
چه نقش‌ها که نبستند بر صحیفه دهر
ز خونشان شده روی شفق نگار بیا

طلایه‌دار تو آند این مبشران ظهور
بپاس خاطر این قوم حقگزار بیا
در این کویر که سوزد روان موج سراب
تو ای سحاب کرم ابر فیض بار بیا
ز دست برد مرا سوز عشق و «جذبه» شوق
قرار خاطر محزون بی قرار بیا

حاج محمود شاهرخی (جذبه)

* * *

عطش انتظار

باز آکه ملک جان ز فروغ تو خرّم است
ای ماه من که روی تو خورشید عالم است
باز آکه از فراق تو ای مهر جانفروز
صبح زمانه تیره تر از شام ماتم است
دور از حریم وصل تو ای کعبه امید
چشمم بسان چشمه جوشان زمزم است
تا سر نهم بی پای تو ای گلبن مراد
همچون بنفشه پیش سمن قامتم خم است
ای از توجّم خاطر شوریدگان بین
کار جهان ز فتنه ایّام در هم است
بنگر بنای مردمی و مهر گشته سست
ای آنکه پشت ملک بقا از تو محکم است
ای خادم در تو سلیمان بین کنون
در دست دیو فتنه گر قرن، خاتم است
باز آ و باز گیر ز اهریمنان نگین
ای آنکه نقش خاتم تو اسم اعظم است
باز آ و روح در تن این مردگان بدم
ای آنکه زنده از دمت عیسی بن مریم است

تا از ستیغ غیب بر آیی چو آفتاب

در التهاب، جان جهانی چو شبنم است

باز آی ای طیب روانهای بیقرار

بر خستگان غمزده لطف تو مرهم است

حاج محمود شاهرخی (جذبه)

* * *

انتظار

در کـوچه‌های دلم پیچد صدای بهار
روح کشد چون نسیم پر در هوای بهار
تنگ است، همچو غروب آفاق خاطر من
ز آغاز فصل خزان تا ابتدای بهار
باغی خزان زده‌ام، ای کاش بارش فیض
برجان تشنه من ریزد صفای بهار
پیری است خرقه به دوش، اینک رسیده ز راه
شولای برگ گل است رنگین قبای بهار
در نبض خیزش برگ، بنگر طلایه گل
ز آواز چـلچله‌ها بشنو نوای بهار
در امتداد افق، چشمم به راه کسی
کاید ز پرده راز از ناکجای بهار
مستضعفان صبـور آزاد و شاد و رها
آن روز پرسه زنند در کـوچه‌های بهار

آرزو

نکته صبح ازل، نفخه‌ای از کوی تست
شام ابد را سواد، طره گیسوی تست
چشمه خورشید تا، گشت روان از چکاد
روشنی چشمش از، نرگس جادوی تست
سرو که باشد؟ زند، طعنه به بید و چنار
تا که درین بوستان، قامت دلجوی تست
نخل امل بال خود، بر سر بوستان کشید
دایره چتر آن، از خم ابروی تست
مست و غزلخوان اگر بلبل شیدا بود
نشأت هر خوشدلی، عطر گل روی تست
نافه گشایی چسان، آهوی صحرا کند؟
مشک فشان تا که آن، زلف سمن بوی تست
دام تویی دانه تو، خوان تویی خانه تو
رشته دام دل از، سلسله موی تست
خلوت شب بیشه‌ام، عشق تو اندیشه‌ام
سرمه چشم سرم، خاک سرکوی تست
واله عشق تو شد «شاهد» دلباخته
زنده از آن است کس، شیفته خوی تست

در استغاثه به حضرت مهدی علیه السلام

عمرم تمام گشت ز هجران روی تو
توسم شها به خاک برم آرزوی تو
با آنکه روی ماه تو از دیده شد نهان
عشاق را همیشه بود دیده سوی تو
خورشید چهره ات چو نهان شد ز چشم خلق
شد روزشان سیاه از این غم چو موی تو
دامن پر از ستاره کنم شب ز اشک چشم
چون بنگرم به ماه و کنم یاد روی تو
گردش به باغ بهر تماشای گل بود
گل‌های باغ را نبود رنگ و بوی تو
همچون مسیح جان به تن مردگان دمد
گر بگذرد نیسم سحرگه ز کوی تو
تا کی ز هجر روی تو سوزیم همچو شمع
شبها به یاد روی تو و گفتگوی تو
رحمی به حال «شاهد» از پا فتاده کن
تا کسی بهر دیار کند جستجوی تو

روح دریا

باز برخیز و بر این کوچه گل افشانی کن
تیغ بردار و بیا نیّت قربانی کن
نوبت توست هلا تیغ دودم را بردار
اندکی سیر در این عرصه طوفانی کن
در سکوت تو چه اسرار عظیمی است، بیا
روح دریا شو و چون موج رجز خوانی کن
مثل یک شاخه به رقص آی در آغوش بهار
جسوه‌ای تازه در این محفل عرفانی کن
خاک در زیر قدمهای تو خورشید شود
آفتابی به من شبزده ارزانی کن
انهدام من و دل شرط وفاداری نیست
از من و دل، توبیا رفع پریشانی کن
روی اندیشه بدین سوز بگردان، نگهی
سمت این خانه و این وسعت ویرانی کن

تو این باغ را باغبانی

تو آبی تر از آسمانی، تو را دوست دارم
گل آویز این بوستانی، تو را دوست دارم
چو عطر هوسناک گلهای وحشی در این دشت
همیشه روانی، روانی، تو را دوست دارم
تو با لحظه‌های قشنگ سحر می‌زنی موج
به دریایی از زندگانی، تو را دوست دارم
از آن سوی دیوارهای بلند جنوبی
مرا همدل و همزبانی، تو را دوست دارم
دعا می‌کنم تا بیایی به ویرانه من
گل مهربانی نشانی، تو را دوست دارم
همین قدر می‌دانم از تو که مانند خورشید
جلودار این کاروانی، تو را دوست دارم
تو زیباترین‌های احساس را می‌شناسی
تو این باغ را باغبانی، تو را دوست دارم
بهاری‌ترین صبح من ای طلوع درخشان
تو مثل خدا جاودانی، تو را دوست دارم

عابر کوچه‌های عشق

می‌آیی از راه آیا، با یک جهان شوق و امید؟
گام تو را می‌شمارد، یک، دو، سه، با دست خورشید؟
دست تو سرشار از صبح تا آن طرفهای سرسبز
چشم تو را می‌توان خواند؟ روی تو را می‌توان دید؟
ای عابر کوچه عشق، در کوله بار تو نور است
یک جرعه نورم بنوشان، ای مهر دنیای تجرید
یک شب اگر تو بیایی از کوچه کهنکشانها
صدها هزاران ستاره با دست تو می‌توان چید
می‌آوری با خود ای مرد، فردای زیباتری را
فردای دور از توهم، فردای خالی ز تردید
مولای من بشنو این شعر، این بهترین پاره دل
شاید که تطهیر گردد این شعر، با روح توحید

اندیشه طوفانی

چیست ای یار، در اندیشه طوفانی تو
سینه لبریز شد از شور غزلخوانی تو
بی تو دیرست دلم... آه، دلم می‌گیرد
که گرفته است به یاد دل بارانی، تو
بی تو هر لحظه هر روز، دعایم این است
کاش، ای کاش شود جاده چراغانی تو
خلوتی کرده فراهم نگهم، تا شاید
برود در دل آینه به مهمانی تو
نذر کردم که اگر آمدی ای دوست، کنم
همه دار و ندارم را قربانی تو
شعر هایم که نخواندم همه تقدیم تو باد
حرفهایی که نگفتم همه ارزانی تو
باز ای یار، خدا را غزلی تازه بگو
و بگو چیست در اندیشه طوفانی تو

نفس عشق

ز سُم مرکب آن تک سوار، گل روید
به چشم جاده چشم انتظار گل روید
به گرمی نفس عشق، در کرانه فجر
ز چشم مردم شب زنده دار گل روید
به گرمی نفس عشق، در کرانه فجر
ز چشم مردم شب زنده دار گل روید
بیا به باغچه کوچک حیات و بین
به یک کرشمه باران، هزار گل روید
صداقت نفس آفتاب را دیدی؟
از اوست این که چنین بی شمار گل روید
بهار آمد و با او زگریه گریه ابر
به خنده خنده در این لاله زار گل روید
به بهت ساکت چشمت، به انتظار قسم
کز انتهای افق، در غبار گل روید

سید حسن محمودی ثابت سهیل، * * *

تورا می‌شناسم

من تورا خوب ای رهگذر می‌شناسم
من تورا خوب ای خوب‌تر می‌شناسم
تو عمیق و بلندی تو دریا و کوهی
این دورا خوب با یک نظر می‌شناسم
تو طنین صدای طربناک آبی
من ترا بادلی شعله ور می‌شناسم
تور هائی نوید سحرگاه عیدی
من ترا ای نسیم سحر می‌شناسم
آن درختی، که در آسمان شاخه دارد
من ترا با همه برگ و بر می‌شناسم
من ترا ای نگاهت در آفاق جاری
من ترا خوب ای منتظر می‌شناسم
در مجال غزل از تو گفتن نگنجد
من ترا ورنه زین بیشتر می‌شناسم

بهار نزدیک است

غروب عمر شب انتظار نزدیک است
طلوعی مشرقی آن سوار نزدیک است
دلم قرار نمی‌گیرد از تلاطم عشق
مگر برای چه؟ وقت قرار نزدیک است
بیا، که خانه تکانی کنیم دلها را
از انجماد کسالت، بهار نزدیک است
بیا، چو لاله تنت را به عشق آزین بند
بیا و زود بیا، روز بار نزدیک است
فریب خویش مده، تشنگیت خواهد کشت
دو گام پیش بنه، چشمه سار نزدیک است
در آسمان پگاه آن پرنده را دیدی؟
اسیر موج نگردي، کنار نزدیک است

سید حسن محمودی ثابت سهیل * * *

آینه شکسته

دست تو باز می‌کند، پنجره‌های بسته را
هم تو سلام می‌کنی، رهگذران خسته را
دوباره پاک کردم و به روی رف گذاشتم
آینه قدیمی غبار غم گرفته را
پنجره بی قرار تو، کوچه در انتظار تو
تا که کند نثار تو، لاله دسته بسته را
شب به سحر رسانده‌ام، دیده به ره نشانده‌ام
گوش به زنگ مانده‌ام، جمعه عهد بسته را
این دل صاف کم کمک، شده ست سطحی از ترک
آه... شکسته‌تر مخواه، آینه شکسته را

انتظار

در انتهای انتظاری سرد و طولانی
من ماندم و آغاز یک فصل پریشانی
وقتی بهار از شاخه‌های کاج می‌تایید
من بودم و یخ بستگی‌های زمستانی
در سر صدای سبز گندمزار می‌پیچید
اما دلم محو سکوتی بود پنهانی
بادی که با خود برد برگ انتظارم
می‌ریخت بر قصر دلم یک قلعه ویرانی
گاه عبور از امتداد لحظه‌های سرد
دستی بر روی شانه‌ام می‌کاشت عریانی

سهاراند مهاجر افغانی

* * *

همیشه منتظرت هستم

روزی هزار حنجره می خوانیم، از عشق در نهایت تنهایی
در مقدم نسیم بهار آور، تا گل دهد شکوفه به زیبایی
اینجا که سرزمین شقایقهاست، بوی تو، بوی ناب اقاقی هاست
ای آیه همیشه فروزان، آه... ای مظهر طلوع تماشایی
یک کهکشان ستاره فدایت باد یک کهکشان ستاره دریایی
یک آسمان آبی مهر آجین، ای آیه بهار شکوفایی
ما با دلی شکسته تر از باران، با شمع و آب و آینه و قرآن
با صد هزار امید می خوانیم، از عشق و درد صبر و شکیبایی
ای نرگس طراوت و بیداری، گفتم: «همیشه منتظرت هستم»
ما با هزار و یک شب رؤیایی، بعد از هزار و یک شب یلدایی
در انتظار آمدنت خواندیم، یک شعر عاشقانه، بگو آیا
کی می رسی به خانه بیداران، صبح از کدام کوچه تو می آیی

حضور پنهان

می‌رسد شبی مردی از ورای حیرانی
کوچه می‌شود مست هاله‌های حیرانی
آیه آیه چشمانش، از تلاوت شب‌نم
غرق بوسه‌های گل، در طلوع روحانی
از شلال چشمانش، قطره قطره می‌خوانم
لاله غیرت عشق است در شب غزلخوانی
ترک زاد هندویش گرم رقص تاتاری
ساقی دو چشمانش غرق باده افشانی
شرح شط‌گیسویش در غزل نمی‌گنجد
در قصیده زلفش، انتظار طولانی
نذر مقدم سبزش چلچراغ و آینه
در ضیافت چشمش آیه‌های قرآنی
با تو می‌شود کوچید، تا دیار آینه
بر طراوت سبز صبح روز بارانی
در فراق لب‌هایت، قطره قطره می‌کاهم
می‌شود ترا بوسید، ای حضور پنهانی؟

بهار گمشده

دشت خسته، کوه ابری، آسمان خاکستری
راه در پیش و زمین سرد و زمان خاکستری
کوله بار از شوق خالی، پای رفتن، لنگ
مثل جنگلهای بی خورشید، جان خاکستری
دستهای پینه بسته، چشمهای شرمگین
در میان سفره‌ای بی رنگ، نان، خاکستری
باغ خلوتگاه پاییز، آفتاب، اندوهناک
خنده بر لبهای گلهای جوان، خاکستری
چون شبان بی رمه در دشت شب، دلتنگ ما
نی شکسته، دل شکسته، آسمان خاکستری
در عزای لاله‌ها بر سر زنان خاتون ابر
خون گل می‌ریزد از چشم زمان، خاکستری
ای بهار گمشده، چشم تماشا باز کن
تا به کی ما را دل و دست و زبان خاکستری

تنهایی

گره خورده‌ست با جانم، سکوت تلخ تنهایی
کجایی ای بهار آیین که از دل عقده بگشایی
تمام انتظارم را به چشم کوچه می‌ریزم
مگر روزی نسیم آساء، ز راه رفته باز آیی
کسی دستان سردم را به مهمانی نمی‌خواند
کسی در من نمی‌بیند، شرار بی هم آوایی
شب غوغای توفان و خیال دور دست روز
من و امواج بی ساحل، من و بهتی تماشایی
بهاران گر چه بی رنگند، این سوی نگاه من
هنوز ای عطر آغازین، هنوز اما تو با مایی

بیاد مهدی

می جوشد آفتاب غزل از سبوی صبح
گل می کند سرود فلق از گلوی صبح
با انعکاس نغمه قد قامت الصلوة
بنگر ز آب چشمه عرفان وضوی صبح
ره گم نموده سالک شب زنده دار نور
زین رو بود هر آینه در جستجوی صبح
در بارگاه ذکر و دعا پیر دهکده
بنشسته با دو زانوی غم روبروی صبح
فریاد استغاثه «مهدی» بیا شنو
کز ره رسیده اند شهیدان کوی صبح
در شعله ریز حادثه خیل ستارگان
مردند تا که زنده شود آبروی صبح
دلها ز فرط وسعت اندوه شب گرفت
کی می رسد سوار مظفر ز سوی صبح

شهریار گل

نگار من اگر از غیب در شهود آید
به پای بوسی او هر چه هست و بود آید
غبار درگه او تا کشد چو سُرمه به چشم
مسیح از فلک چهارمین فرود آید
به شوق دیدن آن شهریار گل، بلبل
به وجد خیزد و در نغمه و سرود آید
طراز قامت او را فلک کشد تکبیر
چو او قیام کند، چرخ در قعود آید
همان که برکند از خاک ریشه بیداد
همان که بگسلد از ظلم تار و پود، آید
امام عصر به اجرای حکم شرع مبین
ولی امر به برپایی حدود آید
ز هجر خاطر «آشفته» دارم و غم نیست
همان که خواهدم این غم ز دل زدود، آید

غزل انتظار

آئینه‌ها مشتاق دیدارند برگرد
چشم انتظارت مانده، بیدارند برگرد
وصلت شفا و مرهم دلهای زخمی
این قوم در هجر تو بیمارند، برگرد
این باغها در انتظار باغبان است
گلها همه محتاج تیمارند، برگرد
این سروها لبیک‌گویان ندایت
در آزمونت فوق ایثارند، برگرد
از عشق تا عشق حجاب انتظارت
این عاشقان در پشت دیوارند، برگرد
گل می‌کند هر شاخه دل با حضورت
دلها به عشقت جمله سرشارند، برگرد
هر چشم بینی، در رهت چشم انتظار است
چشم انتظاران تو بسیارند، برگرد

بی تو پائیزم

با تو آب و سبزه و آیینه معنا می شود
در تو، پاکی، خرمی، تصویر پیدا می شود
ای حضور جاریت سرسبزتر از روح باغ
از نگاهت فصل رویش سبز و زیبا می شود
صبح تا خورشید می خندد میان چشم تو
آسمان در چشم من غرق تماشا می شود
بی تو پائیزم، ملولم، زردم و پژمرده‌ام
با تو اَمّا غنچهٔ جانم شکوفا می شود
بی تو معنایی ندارد فصل تکرار بهار
با تو در من روز شب - پاییز حاشا می شود
دست احساس مرا، ای دوست محکم‌تر بگیر
ورنه طبع شاعرت خاموش تنها می شود
با تو ام روح لطیف صبح یک روز بهار!
با تو آب و سبزه و آیینه معنا می شود

چشم بی‌شکیب

باید به سوی قافله هر دم گریستن
همراه چاوش از غم و ماتم گریستن
باید بسان کودک هاجر در این کویر
چشم انتظار جوشش زمزم گریستن
باید درین سپیده به امید آفتاب
چون گل ز داغ عاطفه شبنم گریستن
مائیم و آبشار دروغین اشکها
باید به حال گریه خود هم گریستن
ای خفتگان سپیده ره آورد اشکها است
باید به شوق صبح دمادم گریستن
باید به یاد قافله سالار عاشقان
در سوگ لاله‌های محرم گریستن
غم در فضای سینه من ابر پرور است
چشم من است و حالت نم نم گریستن
باید به شوق سوختن ای چشم بی‌شکیب
در انتظار، ماندن و کم کم گریستن

آغاز چشم تو

ای آخرین امید، در شام تار ما
ای روشنای عشق، ای غمگسار ما
روز جدائیت، آتشفشان غم
صدها شراره زد، بر برگ و بار ما
فصل خزان گذشت، در منتهای درد
بوی تو می‌رسد، از نوبهار ما
عاشق‌تر از تو کیست، ای آفتاب محض!
از دودمان تست، سوز تبار ما
داغم به سینه ماند، در انتظار تو
از رهگذار شوق، این یادگار ما
تا روز واپسین، می‌مانی ای نسیم
بر جادهٔ ظهور، چشم مزار ما
روزی که می‌رسی، می‌بینی ای عزیز
خون‌گریه‌های شوق، بر رهگذار ما
آغاز چشم تو، در انتهای شب
پایان روشنی است، در انتظار ما

به فدای چشم مستت

همه هست آرزویم که بینم از تو رویی
چه زیان تو را که منم، برسم به آرزویی
به کسی جمال خود را ننموده‌ای و بینم
همه جا به هر زبانی بود از تو گفتگویی
غم و رنج و درد و محنت، همه مستعد قلم
تو ببر سر از تن من، ببر از میانه گویی
به ره تو بس که نالم، ز غم تو بس که جویم
شده‌ام ز ناله نائی، شده‌ام ز مویه مویی
همه خوشدل این که مطرب، بهزند به تار چنگی
من از این خوشم که چنگی بزخم به تار مویی
چه شود که راه یابد، سوی آب تشنه کامی
چه شود که کام جوید، ز لب تو کامجویی
شود این که از ترحم، دمی ای سحاب رحمت
من خشک لب هم آخر، ز تو تر کنم گلویی
بشکست اگر دل من به فدای چشم مستت
سرّ خم می سلامت، شکند اگر سبویی
همه موسم تفرّج به چمن روند و صحرا
تو قدم به چشم من نه، بنشین کنار جویی

ره صدق

گاه با دلشدگان هم صنما راه بیا
راه با همچو منی هم ز وفا، گاه بیا
توشه کشور حُسنی و سپاهت عشاق
نظری تا به سپاهت کنی ای شاه بیا
تا که از پرتو چهر تو ببالم بر مهر
از پس پرده غیبت بدر ای ماه بیا
گر مکدر نکنی آینه خاطر دوست
هر سحر از دل تنگم بدر ای آه بیا
دوش چون خواست رود از برم آن گل گفتم:
می روی چون که به دلخواه، به دلخواه بیا
گر نخواهی شود ای ماه بلند اختر من
دست عشاق ز دامان تو کوتاه بیا
دانم ای جان که ز بیماری ما آگاهی
چون که هستی ز دل خسته ام آگاه بیا
تا بکی رهسپر وادی حیرت باشم
ای دلیل دل سرگشته و گمراه بیا
گفتمش: راه بکوی تو برم از چه طریق
گفت: ما را ز ره صدق بدرگاه بیا

عاشقان بر سر بازار جهان منتظرند

یوسف ما تو هم آخر بدر از چاه بیا

«رنجی» ار داشت ازین بیش توانائی کوه

گشت از هجر تو کاهیده تر از کاه بیا

* * *

هادی رنجی

قله‌های ابد

اگر چه وصف رُخت در قلم نمی‌آید
قلم ز دست نهادن، دلم نمی‌آید
به وسعتی که تو داری قسم که وسعتِ عشق
به ذهن خسته این حجم کم نمی‌آید
مرا چه نسبتِ وصفِ نگاه معصومت
ز دست بسته من این ستم نمی‌آید
تو شادمانه‌ترین لحظه‌های لبخندی
که نام سبز تو در ذهن غم نمی‌آید
چنان فسرده و دل‌بسته خزان تنم
که تا بهار تو، دل یک قدم نمی‌آید
حریم پاک تو اوج حضور یاد خداست
مرا چه سود، که دل در حرم نمی‌آید
چنان به غربت تنهایی آشناست دلم
که پا به پای تنم سایه هم نمی‌آید
به خانه دل من، ای سپیده، آیت صبح
به شعله‌های فروغت قسم، نمی‌آید
تو حجم سبز بهاری، از صفای دلت
به جز نسیم خوش صبحدم نمی‌آید

اگر مرا به صفای سپیده بسپاری

از آفتاب عطای تو کم نمی آید

مرا بپر به تماشای قلّه هستی

که با نگاه تو بوی عَدَم نمی آید

حمدالله رجائی بهبهانی

* * *

گل انتظار

ز دستهای تو گوئی بهار می‌روید
گل و شکوفه هزاران هزار می‌روید
عبور یاد تو از دل معجزآسا بود
که از کویر دلم چشمه‌سار می‌روید
تو جبر پیشه‌ای و من به حیرتم کز دل
ز بذر جبر چرا اختیار می‌روید
چو اختیار نمودم ره بلا خیزت
ز تار موی تو دیدم که دار می‌روید
چو سر به دار نهم من به شوق دیدارت
ز باغ چشم، گل انتظار می‌روید
به شوق فرصت پرواز در چمن تا کی
بیا بیا که ز دستت بهار می‌روید

* * *

انتظار تو

هر روز بی حضور تو سالی به من گذشت
هر شب ز غیبت تو ملالی به من گذشت
زان هفته‌ای که داشت دلم انتظار تو
ای ماه من می‌پرس که سالی به من گذشت
ای یوسف عزیز من از دوری رخت
یعقوب آگه است چه حالی به من گذشت
عمری که صرف بی گل روی تو شد مرا
چون حال مرغ بی پرو بالی به من گذشت
آسان نبود هجر تو ای گل مرا و لیک
این هجر با امید وصالی به من گذشت
صبری که در فراق تو کردم محال بود
با لطف عشق امر محالی به من گذشت
یاد آمدم ز روی تو ای رشک ماه و مهر
در هر کجا که ماه جمالی به من گذشت
بد عهدی تو دوش سبب شد که تا به صبح
شام پر از ملال و خیالی به من گذشت
«رنجی» شکایتی ز جفایت نمی‌کند
با مهر یا به قهر تو حالی به من گذشت

دوستدار تو ام

فدای تو من محزون که بیقرار تو ام
قسم به جان عزیزت که سربدار تو ام
بیا به من نظری کن که غمگسار منی
بیا به من گذری کن که جان نثار تو ام
بیا که بی گل رویت صفا به بستان نیست
مرا که شیفته آن گلِ عذار تو ام
مگو به غمزه که «مسکین» گزافه می گوید
خدای داند و دانی که دوستدار تو ام

باز هم هوای تو

منتظر به راه تو، هفته، ماه می شود
و عده می دهم به دل رو به راه می شود
نیمه های شب که دل، بی قرار کوچه هاست
سایه خمیده ام، بی پناه می شود
دوریات بسه باد داد، ذره ذره مرا
پا به سر تمام من، شکل آه می شود
لحظه های من همه تلخ، و کهنه چون شراب
آینه مقابلم، رو سیاه می شود
این منی که سالهاست، بی تو در به در شده
قول می دهم که باز، سر به راه می شود
باز هم هوای تو می کنیم و نیمه شب
دل به یاد چشم تو پر گناه می شود
یک قدم به پل هنوز، یک نفر نشسته است
منتظر به راه تو، هفته ماه می شود

* * *

ظهور

بهار، با نفس تو، ظهور خواهد کرد
کتاب ثانیه‌ها را، مرور خواهد کرد
دوباره از تپش نبض لاله‌ها، خورشید
نگاه پنجره را غرق نور خواهد کرد
دوباره دل به تماشای باغ خواهد رفت
دوباره عاطفه میل حضور خواهد کرد
سکوت خانه ما را پرنده‌های بهار
پراز ترانه و آواز شور خواهد کرد
خزان سوخته، انسان که خیمه زد در باغ
از این کرانه، شبی هم عبور خواهد کرد
قسم به داغ شقایق، قسم به زخم درخت
بهار، با نفس تو، ظهور خواهد کرد

زهرة نارنجی

* * *

انتظار

یاسمن چهره بیاراست بیا
شور در گلکده برپاست بیا
ای دوی همه علّتها
دیده از عشق تو بیناست بیا
همدمی نیست در این دهر غریب
یاد تو همدم دلهاست بیا
باز آ ای ملک حسن که دل
بی تو در ضجّه و غوغاست بیا
چشم در راه تو ای مونس جان
خیل دلخسته دنیاست بیا
پا به راه تو نهادیم ای دوست
سر به راه تو مهیاست بیا
ای چراغ شب یلدائی دل
بی تو هر شب شب یلداست بیا

* * *

انتظار

چه کردی، انتظار، ای انتظار لاله‌گون بامن؟
که اینسان همسفر شد جای دل یک لجه خون با من
چراغ دیده روشن داشتم از بس به راه اینک
به جای دیده همراه است بحر واژگون با من
ترا فریاد کردم در سکوت لحظه‌ها، امّا
به پژواک صدا دمساز شد شور جنون با من
حضورت طرفه گلزاریست ما چشم انتظاران را
بیا، میسند از این بیش غوغای درون با من
شکسته دل ز سنگ هجر تو، ای منتظر بنگر
روان این قایق بشکسته بر دریای خون با من

از مقابل دلم

از مقابل دلم عبور کن
زخمهای کهنه را مرور کن
باز هم بیا سری به ما بزن
خانه را دوباره غرق نور کن
خوب من! بیا و با حضور خود
شهر را پر از نشاط و شور کن
از میان کوچه‌های قلب من
ای غریبه باز هم عبور کن
مثل صاعقه ولی بلندتر
در شب خیال من خطور کن
من که روسیاه این قبیله‌ام
توبه خاطر خدا ظهور کن

* * *

همزاد بارانهای شرقی

بیا همزاد بارانهای شرقی
بیابانگرد طوفانهای شرقی
تماشائی ترین خورشید شبها
سحرگاه شبستانهای شرقی
شکوفائی ترین آواز رویش
سپیدار بیابانهای شرقی
طلوع اندود فرداهای مغرب
بهارى در زمستانهای شرقی
ضیافت دار چشم انداز فردا
زیارتگاه مهمانهای شرقی
کجائی روح ابراهیم آتش
بیا بشکن بستانهای شرقی

* * *

باغ بلور

عاقبت او ظهور خواهد کرد
خاک را غرق نور خواهد کرد
دل ما را که خشک و پژمرده است
مثل باغ بلور خواهد کرد
روزی از این کویر، این برهوت
ابر رحمت عبور خواهد کرد
دردها را ز سینه خواهد شُست
غصه‌ها را به دور خواهد کرد
دست پاکش هزار شاخه دعا
نذر اهل قبور خواهد کرد
آه، می‌آید او که لبخندش
عاشقان را صبور خواهد کرد
اشتیاق رسیدنش بی‌شک
چشم‌ها را نمر خواهد کرد
آه، سوگند می‌خورم ای دل
عاقبت او ظهور خواهد کرد

عصر آدینه

بسی تو دل در گرو ماتم بود
عصر آدینه سراسر غم بود
در غم هجر تو شب تا به سحر
در دل لاله و گل شبنم بود
از شمیم نفست دشت و دمن
با گل یاس تنت محرم بود
همه رعنائی و زیبایی ما
از ازل با رخ تو همدم بود
ماه و خورشید در آینه عشق
با تو بودند و دل ما کم بود
زخمه هجر تو، گر جان منست
یاد تو، بر دل ما مرهم بود
تو همانی که بهر وادی عشق
هیبتت فخر بنی آدم بود
از سفر ای گل نرجس، باز آ
بی رخت شهد بهاران سم بود
من نه «آشفته» آن روی تو ام
بی تو اندیش جهان درهم بود

بهر بوسه، به قدمهای شما

تا در کعبه گل مریم بود

*** محمد اسماعیل توّسل :آشفته تهرانی،

خون شفق

می‌بارد از فراق، خونابه از دو دیده
چون خال هندوی تو، جانها به لب رسیده
ای باغبان هستی، بنگر به گلستان
دست جفای دوران گل‌دسته دسته چیده
بفرست زان نسیم جان‌بخش نوبهاری
برگلشنی که در آن باد خزان وزیده
بنگر که از فراق گلهای نوشکفته
شد قامت بلند سرو چمن خمیده
خون در تنور لاله جوش آمد و از این رو
رگهای آسمان را خون شفق دویده
ظلمت گرفته عالم، یأس است و نامرادی
کو پیک صبح امید، کی سرزند سپیده
دارم امید آن که آید زره‌سواری
برهم زند بساط ظلمت به نور دیده
من هم «نوای» حافظ خوانم سرودی از دل
باز آکه توبه کردم از گفته و شنیده

آشنا

پُر می شوم از باور فردای تازه
پر می گشایم تا فراسوهای تازه
یک آشنا می آید از سمت بهاران
گل می کند در کوچه رد پای تازه
عمریست اینجا چون کویر تشنه ماندم
بر من بیار ای ابر بارانزای تازه
ای ناخدای کشتی طوفان سواران
ما را ببر تا ساحل دریای تازه
با ذوالفقار ای آخرین بازوی حیدر
بشکاف اینک فرق مرحبهای تازه

محمد ظاهر احمدی «مهاجر افغانی» * * *

ارتعاش باران

درست مثل درختان نشانده‌ای به زمینم
که آسمان دلت را همیشه سبز ببینم
و شاخه‌های تقاضا هنوز هم که هنوز
به جستجوی تو سبزند، آی سرخ‌ترینم
چه خوب بود اگر می‌شد ای همیشه روشن
که در مجاورت سایه، آفتاب به چینم
تمام جاده پر از ارتعاش باران است
بیا عبور کن از کوچه‌های شک و یقینم
بین که می‌شود آیا، من این مسافر تنها
به انتظار شما تا سپیده دم بنشینم
تمام حرف من این است، خواستم که بدانی
درست مثل درختان نشانده‌ای به زمینم

* * *

انعکاس آئینه

شروع می‌شود آغاز واپسین دیدار
کنار پنجره‌های شکسته دیوار
و من تو را به تماشا نشسته‌ام ای عشق
بسیا تمام دلت را کنار من بگذار
مشام جاده پر از انتظار خواهد شد
اگر تو پا بگذاری سپید شب بیدار
نگاه روشنت ای انعکاس آئینه
تبسمی ست که هرگز نمی‌شود تکرار
تو در قلمرو هفت آسمان نمی‌گنجی
زمین ز وسعت نام تو می‌شود سرشار
برای زود رسیدن همیشه راهی هست
کنار جاده گلها بهار را بردار

سحر سبز ظهور

دامن سبز قبایش به کفم باید و نیست
پیش پایش گل اشک شعفم باید و نیست
هر شب از ذکر دل انگیز و خوشش تا دم صبح
سینه‌ای هم‌نفس چنگ و دفم باید و نیست
من که با فطرت مشتاق اویس آمده ام
عشقبازی و سلوک سلفم باید و نیست
هر شب و روز بسان سحر سبز ظهور
مژده و وصلتش از هر طرفم باید و نیست
قیمت وصل گران باشد و از گوهر اشک
دیده و دامن همچون صدقم باید و نیست
عاشقان رخ خویش به تمنا رفتند
جا در این قافله در صدر صفم باید و نیست
در بیابان بلا خیز و خطر جوش طلب
گوش دل بر جرس لا تخفم باید و نیست
هر دم از شوق شهادت به رکابش شوقی
چون شهیدان بیابان طقم باید و نیست

نور دل هستی

به تمنای طلوع تو جهان چشم به راه
به امید قدمت کون و مکان چشم به راه
به تماشای تو ای نور دل هستی هست
آسمان کاهکشان، کاهکشان چشم به راه
رخ زیبای تو را یاسمن آینه بدست
قد رعناى تو را سرو چمان چشم به راه
روح سرسبز بهاری تو در هجرت هست
قمری باغ خدا نوحه کنان چشم به راه
طرفه رندان صراحی کش بیدل هستند
همه در دایره دیر مغان چشم به راه
در شبستان شهود اشک فشان دوخته اند
همه شب تا به سحر خلوتیان چشم به راه
دیشبت فرشی از ابریشم خون می گسترده
در سراپرده چشمان خود آن چشم به راه
امشب از داغ فراق رخ تو دوخته است
شعله شعله دل این سوخته جان چشم به راه

نازنینا نفسی اسب تجلی زین کن

که زمین گوش به زنگ است و زمان چشم به راه

آفتابا دمی از ابر برون آکه بُود

بی تو منظومه امکان نگران چشم به راه

زکریا اخلاقی

* * *

گلِ عسکری

بیا باغِ گُلِ را، تجسّم کنیم گلِ عسکری را، تجسّم کنیم
به باغِ اشارات او بشکفیم کرامات او را، تکلم کنیم
زمینِ روسیاه سکوت شب است بسیا صبح او را، ترنّم کنیم
بیا، تا ز احسانِ دستان او زمین را، پر از عشق و گندم کنیم
ز بارانِ مهرش، جهان را شبی بهارانه، خیس تفاهم کنیم
بیا، فصلِ چشمان او را، به شوق صمیمانه، تقدیم مردم کنیم
بیا، در نگاهِ صبورِ حسن (ع) امام زمان را تجسّم کنیم

بیا فصلِ میلادِ چشمانِ اوست

بیا چشم او را تبسّم کنیم

* * *

بن بست لحظه‌ها

دوباره می‌شود ای خوب با تو نجوا کرد
ورای مشرق امید، خیمه برپا کرد
مقیم شد به فراسوی مرزهای زمان
در انتهای صمیمیت تو مأوا کرد
نسیم‌وار به پهنای بیشه رایحه ریخت
و تاج مخملی غنچه را شکوفا کرد
نمای دورترین قلّه‌های برفی را
دوباره در مه سیال صبح پیدا کرد
در امتداد نفسهای شرجی جنگل
زالال و سبز و سبکبار روبه دریا کرد
سواحل صدفی‌رنگ مهربانی را
مسیر همسفران بصیر فردا کرد
بیا نهایت این جاده‌ها تماشا نیست
بیا که نی‌لبک عشق بی تو غوغا کرد
ورای شانۀ آبی و شان دریایی
پگاه پنجره را می‌توان تماشا کرد

بیا سوار صبور بهار، منتظرم

بیا که عشق ظهور تو را تمنا کرد

دلم به بازی رنگین‌کمان چشمانت

دری به آن سوی لذت لحظه‌ها وا کرد

* * *

سعیده اصلانی

افطار انتظار

ما مانده‌ایم و داغ شرر بار انتظار
در زیر سهمگینی آوار انتظار
هر سایه را ظهور، قلمداد می‌کنیم
از بس که خیره‌ایم، به دیوار انتظار
آن قدر، اشک سرخ جدایی بریختیم
دامان ماست، دامن گلزار انتظار
عمری به فکرتیم بر این روزه‌دار وصل
چندین غروب مانده به افطار انتظار
تاریخ دیده بود احد را، ولی ندید
با ما چه کرد هند جگرخوار انتظار

مجید افشاری

* * *

مهمانی

طلوع می‌کند آن آفتاب پنهانی
ز سمت مشرق جغرافیای عرفانی
دوباره پلک دلم می‌پرد، نشانه چیست؟
شنیده‌ام می‌آید کسی به مهمانی
کسی که سبزتر است از هزار بار بهار
کسی، شگفت کسی، آنچنان که می‌دانی
کسی که نقطه آغاز هر چه پرواز است
تویی که در سفر عشق خط پایانی
تویی بهانه آن ابرها که می‌گویند
بیا که صاف شود این هوای بارانی
تو از حوالی اقلیم هر کجا آباد
بیا که می‌رود این شهر رو به ویرانی
کنار نام تو لنگر گرفت کشتی عشق
بیا که یاد تو آرامشی است طوفانی

صبح بی تو

صبح بی تو رنگ بعد از ظهر یک آدینه دارد
بی تو حتی مهربانی حالتی از کینه دارد
بی تو می گویند تعطیل است کار عشقبازی
عشق اما کی خبر از شنبه و آدینه دارد
جغد بر ویرانه می خواند به انکار تو، اما
خاک این ویرانه ها بویی از آن گنجینه دارد
خواستم از رنجش دوری بگویم یادم آمد
عشق با آزار، خویشاوندی دیرینه دارد
روی آنم نیست تا در آرزو دستی بر آرم
ای خوش آن دستی که رنگ آبرو از پینه دارد
در هوای عاشقان پر می کشد با بیقراری
آن کبوتر چاهی زخمی که او در سینه دارد
ناگهان قفل بزرگ تیرگی را می گشاید
آن که در دستش کلید شهر پُر آینه دارد

* * *

کجا بروم

اگر ز خویش برانی مرا کجا بروم
کجا به غربت از آن کوی آشنا بروم
رفیق و سوسهٔ نفس هرزه گرد نیّم
که بی وجود عزیزت به هر کجا بروم
روا مدار که با صد گلو فغان ز غمت
چو اشک دیده ز پیش تو بی صدا بروم
کنون که برگ و نوای بساط عیش تو راست
مخواه غمزده، بی برگ و بی نوا بروم
طیب درد منی ای مسیح عشق کجا
به غیر درگه تو در پی دوا بروم

بهر پدر پیر تو...

امروز امیر الأمراء جز تو کسی نیست
بر ناله دل غیر تو فریادرسی نیست
در کعبه و بتخانه و در دیر و کلیسا
جز نغمه ناقوس تو بانک جرسی نیست
دل گرمی ما زمهری افسرده دلان را
جز آتش عشق تو شهاب قبسی نیست
غیر از هوس دیدن رخسار چو ماهت
اندر دل پر حسرت یاران هوسی نیست
ای مهدی دل پرده ز رخسار بر افکن
ما گمشدگانیم و ره پیش و پسی نیست
تو یوسف گمگشته و اسلام چو یعقوب
بهر پدر پیر تو دیگر نفسی نیست
بهر پدرت پیره‌نی یا که پیامی
بفرست که جز این ز تو آتش ملت‌مسی نیست
قربان تو و درد دلت کز غم اسلام
جز اشک دمادم دگرت دادرسی نیست

انتظار

بیا که دیده‌ام از انتظار لبریز است
کویر سینه تفتیده‌ام عطش خیز است
شکوه رویش سکرآور بهارانی
که بی طراوت رویت بهار، پائیز است
به باغ عاطفه عطر نگاه تو جاری است
مشام جان ز شمیم تو عطرآمیز است
همیشه خاطر ما آشیان یاد تو باد
که در هوای تو پرواز خاطرانگیز است
بخوان که نغمه تو معجز مسیحائی ست
نوای گرم تو شورآور و شکر بیز است
دلم ز حلقه مویت رها نمی‌گردد
که گیسوان بلند بتان دلاویز است
ز کوچه‌سار دیار دلم عبور نکرد
به غیر دوست که این کوچه کوی پرهیز است
بیا و بر دل آلوده‌ام نگاهی کن
که پیش عفو تو کوه گناه ناچیز است

سپیده آخر

تو ای سپیده آخر که باز می آیی
مرا ببر به تماشای هر چه زیبایی
به این بهانه که شاید دوباره می آیی
به دست پنجره دادم دو چشم دریایی
بین نیامده هرگز بهار با یک گل
تو آن گلی که بهاری خودت به تنهایی
به احترام تو اینجا درخت پا بر جاست
تویی که راز قیام بلوط می دانی
«تو سرو سبز تنی از بهار سرشاری»
کسی ندیده شبیهت بلند بالایی
چقدر مانده بگو تا ظهور لبخندت
به التماس نگاهم، به عشق زهرایی
هدایت‌الله برزوئی لموکی

چشمهای جاده

دیشب از قحط عبورت چشمهای جاده سوخت
در تب هجران تو پیشانی سجاده سوخت
چشم مستی داشتی اما در این هرم عطش
ناگهان در قحط چشمت هم دل و هم باده سوخت
بی تو اما آرزوهایم که روزی سبز بود
در هجوم آتش و زخم تبر افتاده سوخت
ای که دستت پر پرنده بال پروازم بده
شعله‌ای زد آسمان و بالهایم ساده سوخت
ذوالفقار عصر ما از پرده غیبت در آ
دیگر از چشم‌انتظاری چشمهای جاده سوخت

هدایت‌الله برزوئی لموکی

* * *

بیرق عشق

بیا دوباره بخوانیم از صمیم وجود
سرود عاطفتی را به شهر آهن ودود
ز راه مهر بیفکن دوباره آیت مهر!
ردای سبز نوازش به روی دوش کبود
بسختد اختر امید چرخ نیلی رنگ
ز روی این شب قطبی نقاب کس نگشود
به کینه جویی یاران نور تاخته اند
سپاه صاعقه در این شب سیه اندود
ز عمق حنجره آواز مهر سر بدهیم
ز پرده های هما و از در کرانه رود
ز شب ملولم و در آروزی تابش نور
دو چشم دوخته بر راه اختری مسعود
هزار وعده به دل می دهم که باز آیی
ستاره می شمرم ای ستاره موعود
بزن به بام شب تیره بیرق خورشید
که فاتحانه بخوانیم عاشقانه سرود

ای خوب

خوشا جمال جمیل تو ای سپیده صبح
که جلوه‌های تو پیداست در جریده صبح
هلا طلیعه موعود، جان رستاخیز
بیا که با تو بروید گل سپیده صبح
به پهن‌دشت خیالم چمن گل یاس
شکفته شد بهوای گل دمیده صبح
گلوی ظلمت شب را دریده خنجر روز
نمای روشن امید در پدیده صبح
اگر چه غایبی از دیدگان من ای خوب
خوشا به چهره زیبای آفریده صبح

انتظار

ای شمیم موی دلدار، انتظار
یادگار فرقت یار، انتظار
همدم دیرین هجران و فراق
مایه امید دیدار، انتظار
دستگیر روزهای بیکسی
شمع بیدار شب تار، انتظار
بهر یکدم دیدن بی چند و چون
با حبیب وعده بگذار، انتظار
رحم کن بر دیده درمانده‌ام
از جمالش پرده بردار، انتظار
کی به مقصد می‌رسیم ای همسفر
کی بود هنگام دیدار، انتظار
او در آغوش تو خوش سر می‌کند
ما و یک دنیای غمبار، انتظار
عمر من در تو خلاصه می‌شود
لحظه‌هایم از تو سرشار، انتظار

* * *

جلوه مهر

عشق هم در حد زیبایی بالای تو نیست
خاک بر چشم من ار غرق تماشای تو نیست
تو همان جلوه مهری که در آفاق وجود
هیچ سر نیست که در آن همه سودای تو نیست
من به دنبال تو می‌گردم از آغاز زمان
هیچ آواره چو من در تب صحرای تو نیست
سرفرازم که میسر شوم دیدن تو
خاک بر فرق من ار خاک کف پای تو نیست
مست مینای حقیقت شوم از چشم تو کاش
هیچ مینا، به حقیقت که چو مینای تو نیست

آدینه موعود

درد است این که می فشرد سینه مرا
بیدار می کند غم دیرینه مرا
آنان که سالهاست به زنجیر بسته اند
دستان زخم خورده و پر پینه مرا
سوگند خورده اند که این بار بشکنند
با نان و عشق حرمت آینه مرا
حاشا که حيله بازیشان مانعی نشد
آتششان شعله ور کینه مرا
تیغم غلاف مرگ شد «آقا» شتاب کن
اثبات کن به اینان، آدینه مرا

دامن صحرا

ما خانه دل جای تمنای تو کردیم
ای دوست بیا خانه مهیای تو کردیم
ما بی خبر از پاده ولی مست و خرابیم
پیمانۀ خود دیده شهلائی تو کردیم
عمری به تمنای وصال تو سپردیم
عمری دگر از بهر تماشای تو کردیم
ما تشنه لبان از لب دریا بگذشتیم
رفع عطش از دامن صحرای تو کردیم
از مسجد و از صومعه و دیر گذشتیم
چون قبلۀ خود رو به مصلائی تو کردیم
با جامعه و ندبه و یاسین و سماوات
مطلوب روا از ید و بیضای تو کردیم
امشب بنما روی خود ای دولت بیدار
بر منتظران وعده سیمای تو کردیم
خورشید اگر سرزده زین بام عجب نیست
در خانه چراغ از رخ زیبای تو کردیم

به راه‌سوار

هزار چشم به راه‌سوار می‌گرید
زمین، زمان ز تب انتظار می‌گرید
بیا بیا چونسیمی ز دشتها بگذر
که لاله هر طرفی داغدار می‌گرید
به اختیار سرودم غزل ولی دیدم
که چشم واژه چه بی‌اختیار می‌گرید
برای آمدنت عاشقان همه رفتند
بیا که بی تو زمان بی‌قرار می‌گرید
میان خطه‌ی گلگون ما چه رویده‌ست
که چشم بهت افق سوگوار می‌گرید
نگاه ژرف کفن‌جامگان خطه عشق
به پاره‌های تن سربدار می‌گرید
به چشم بدرقه بنگر که غرق در بد رود
به راه قافله‌ای رهسپار می‌گرید
عروس ابر فلک در میان حجله باد
به سوگ لاله‌ی خونین تبار می‌گرید
بیا بیا که نگاه عمیق ناجی پیر
به دور دست ره انتظار می‌گرید

با گلولة فریاد

سخت است با خیال تو در خواب زیستن
چونان کویر با عطش آب زیستن
بر چهره گرد زرد فراموشی زمان
تصویر وار در قفس قاب زیستن
چون جغد با شقاوت ویرانه ساختن
خفاش وار همدم شبتاب زیستن
دور از نگاه روشن آینه تاب تو
همواره در اسارت مرداب زیستن
ای آفتاب صبح تماشائی بهار
تا چند بی تو در دل سرداب زیستن
سخت است با گلولة فریاد در گلو
در انتظار لحظه‌ی پرتاب زیستن
برخیز و مهر چهره بر افروز و شب بسوز
سخت است با خیال تو در خواب زیستن

چشم براه

تا بیایی منم ایدوست ترا چشم به راه
به امید گل رویت همه جا چشم به راه
بیش از این ای گل گلزار محبت مگذار
عاشقان سر کویت همه جا چشم به راه
ای نسیم سحری تا ز تو جانی گیرند
گل جدا، لاله جدا، سبزه جدا چشم به راه
تا نثار قدمت گوهر اشک افشانند
مانده نرگس به گلستان وفا چشم به راه
ای فدای قدم پاک تو باز آی که خضر
تشنه لب مانده بر آب بقا چشم به راه
کعبه با شوق و شعف دیده به راحت دارد
مروه بس دل نگران است و صفا چشم به راه
چشمه چشم من از هجر تو دیگر جوشید
بیش ازینم مگذاری صنما چشم به راه
روی بنمای که خورشید جهان آرا هست
بهر دیدار تو ای مه به خدا چشم به راه

جستجو

هرگز نزنند با من، پیمانۀ به پیمانۀ
آن کس که منش جویم میخانه به میخانه
من گمشده‌ام از تو، در شهر جدائی‌ها
دنبال تو می‌گردم، کاشانه به کاشانه
ای روح گل نرگس، از حسن تو می‌گویند
آلاله به آلاله، پروانه به پروانه
عمری است که می‌گویم با دل ز خیال تو
تا چند توان بستن افسانۀ به افسانۀ
آن روز که برخیزی، از پرتو رخسارت
آتش به فرنگ افتد بتخانۀ به بتخانۀ
چندین که ستم کرده است بر من هجرانت
هرگز نکند ای دوست، بیگانه به بیگانه
غوغای جلال تو از مرز جنون بگذشت
می‌گویند از آشوبش دیوانه به دیوانه

* * *

ای یوسف کنعانی

از عشق تو أم جاننا، مجنون بیابانی
طوفانم و سرگردان، در وادی حیرانی
چون نایم و نالانم، چون ابرم و گریانم
از خانه به دوشانم، در بی سر و سامانی
ای شمع شبستانها، ای رونق بستانها
در بزم پیریشانها، باز آی به مهمانی
ای چشم و چراغ عشق، باز آکه به باغ عشق
از لاله ز داغ عشق، گردیده چراغانی
بذر سر و تن کردند آلاله کفن کردند
گل پیرهنان ای دل، در گلشن قرآنی
ای قمری باغ جان، ای بلبل خوش الحان
باز آکه در این بستان شد فصل گل افشانی
خواهم چو صبا خیزم، با زلف تو آویزم
جان در قدمت ریزم، ای شاهد بستانی
دارد هوس دریا، این قطره دل شیدا
داد از سر این سودا، وای از دل طوفانی
بر حال من عطشان روزی گذری بنشان
این سوز دل سوزان، ای ساقی رضوانی

ای مهر تو آیینم، جز با تو نمی بینم
بر خاطر مسکینم، پایان پریشانی
بر حال «کویر» اندیش کاین خسته دل درویش
از هجر نماند بیش، ای یوسف کنعانی

غلامرضا محمدی «کویر»

* * *

حدیث حسن

به شوق وصل رخت دل بهانه می‌گیرد
خدنگ هجر تو قلبم نشانه می‌گیرد
فراق روی تو آخر شرر به جانم زد
ز خـرمن دلم آتش زیانه می‌گیرد
دل رمیده من جایگاه مهر تو شد
خرابه‌ای ست، در آن گنج خانه می‌گیرد
همای عشق مرا آشیان به هر جا نیست
به بام دوست فقط آشیانه می‌گیرد
چگونه وصف جمالت به نامه بنگارم
حدیث حُسن تو رنگ فسانه می‌گیرد
شکسته کشتی دل در میان موج بلا
کنار لطف تو تنها کرانه می‌گیرد
شکنج زلف سیه‌فام تو عجب دامی است
که مرغ دل به کمند است و دانه می‌گیرد
ز حسن طلعت تو ای گل همیشه بهار
خزان برفت و گلستان جوانه می‌گیرد

خوش است آن که سپارم به مقدمت جان را

بها ندارد و دائم بهانه می‌گیرد

خدیدو کشور حسنی و (علوی) مسکین

برات خویش از این آستانه می‌گیرد

*** غلامحسین محمدی گلپایگانی (علوی)

آفتاب صبح

هر جا که جلوه‌ای ز تو پیدا است
چشمان من به کار تماشا است
ای صبح، ای صداقت سیال
مانند عشق، نام تو زیباست
آیا تویی برابر چشمم
یا خوابی و خیالی و رؤیا است
ای شاهد نماز تو مهتاب
هستی به عشق توست که پویا است
ای آفتاب صبح هدایت
شور وصال روی تو مارا است
ای شهسوار، تند گذشتی
اما هنوز گرد تو بر جا است
تا از کدام راه بیایی
ما را نماز و قبله همان جا است
بی گفت مانده طعن رقیبان
برخیز، درع و تیغ مهیا است
ای بس بساط شعبده کاین خصم
از راه کید و مکر بیارا است

امروز رفت در غم دیروز

چشمانمان به جاده فرداست

هر جا که خیمه گاه تو بر پاست

بی شک مقام عشق، همانجاست

امیر حسین مدرس

* * *

امید جهان

چگونه راز جمالت هنوز سر بسته است
که جلوه‌اش به مه و آفتاب در بسته است
قضا به امر تو ای جان جان که ملک وجود
نظر به جود وجود تو نامور بسته است
بلا کشیده عشقم ز من چه می‌پرسی
که راز عشق به ملفوفه دگر بسته است
ز آستان تو ای جان کجا توانم رفت
که دل به کوی تو چون مرغ بال و پر بسته است
ز آه و اشک من خسته دل مگو ای دوست
که نقش مهر تو بر هر چه خشک و تر بسته است
اسیر غمزه آن دلبرم که طره او
مرا به سلسله از پای تا به سر بسته است
ز چشم زخم حسودش خدا نگهدارد
که عهد با احد از بهر دفع شر بسته است
چو تاب دیدن خورشید نیست شب پره را
گناه اوست که از مهر دیده بر بسته است

هلاکه از رخ او روشن است چشم جهان

چرا نظر نکنم دیده‌ام مگر بسته است

فروغ دیده «مردانی» ای سلاله نور

جهان امید به لطف تو دادگر بسته است

محمد علی مردانی

* * *

آن مرد همیشه قهرمان می آید

از مشهد خون بانگ اذان می آید سردار گل از خوانِ خزان می آید
از دشنه ملحدان پنهان در شب سیلابه خون ز هر کران می آید
فریاد بلند اختران عاشق از نای فراخ آسمان می آید
پیری که دلش آینه بیداری است با جاذبه عشق جوان می آید
یاری که زبان آفرینش دارد از وادی بی حد و گمان می آید
ای منتظران خسته شهر حصار آن مرد همیشه قهرمان می آید
از راه مه آلود افق منجی خاک با اسب ستاره دمان می آید
ای جوهریان مژده که منظومه گل با کوس سپیده دم عیان می آید
بر بام فلق منادی بیداری گوید که امیر عاشقان می آید
ای شب زدگان خفته بیدار شوید خورشید دل از مشرق جان می آید

در گلشن شعله سربرداران شهید

گفتند که صاحب الزمان می آید

* * *

تاکی نقاب بگشایی

بیایا، که بی تو به جان آمدم ز تنهایی
نماند صبر مرا بیش ازین شکیبایی
بیایا، که جان مرا بی تو نیست برگ حیات
بیایا، که چشم مرا بی تو نیست بینایی
بیایا، که بی تو دلم راحتی نمی یابد
بیایا، که بی تو ندارد دو دیده بینایی
اگر جهان همه زیر و زیر شود ز غمت
ترا چه غم؟ که تو خوکرده ای به تنهایی
حجاب روی تو هم روی تست در همه حال
نهانی از همه عالم ز بسکه پیدایی
عروس حسن تو را هیچ در نمی باید
به گاه جلوه، مگر دیده تماشایی
ز بسکه بر سر کوی تو ناله ها کردم
بسوخت بر من مسکین دل تماشایی
ندیده روی تو، از عشق عالمی مرده
یکی نماند، اگر خود جمال بنمایی
ز چهره پرده بر انداز، تا سر اندازی
روان فشانند بر روی تو ز شیدایی

به پرده در چه نشینی؟ چه باشد از نفسی

به پرسش دل بیچاره‌ای برون آیی

نظر کنی به دل خسته شکسته دلی

مگر که رحمت آید، برو به بخشایی

دل «عراقی» بیچاره آرزومندیست

امید بسته که: تا کی نقاب بگشایی

عراقی همدانی

* * *

آرزوی دل

ای که از لطف سراسر جانی جان چه باشد؟ که تو صد چندانی
به دمی زنده کنی صد مرده عیسی، آب حیات، جانی
به تماشای تو آید همه کس لاله زاری، چمنی، بستانی
روی در روی تو آرند همه قبله‌ای، آینه‌ای، جانانی
آرزوی دل بیمار منی صحتی، عافیتی، درمانی

همه خوبان به تو آراسته اند

کهربایی، گهری، مرجانی

* * *

تو باشی

خوشا دردی! که درمانش تو باشی
خوشا راهی! که پایانش تو باشی
خوشا چشمی که رخسار تو ببیند
خوشا ملکی! که سلطانش تو باشی
خوشا آن دل! که دلدارش تو گردی
خوشا جانی! که جانانش تو باشی
خوشی و خرمی و کامرانی
کسی دارد که خواهانش تو باشی
چه خوش باشد دل امیدواری
که امید دل و جانش تو باشی
همه شادی عشرت باشد ای دوست
در آن خانه که مهمانش تو باشی
گل و گلزار خوش آید کسی را
که گلزار و گلستانش تو باشی
چه باک آید ز کس؟ آنرا که او را
نگهدار و نگهبانش تو باشی
مپرس از کفر و ایمان بیدلی را
که هم کفر و هم ایمانش تو باشی

مشو پنهان از آن عاشق، که پیوست
همه پیدا و پنهانش تو باشی
برای آن به ترک جان بگوید
دل بیچاره تا جانش تو باشی
عراقی طالب دردست دائم
بسوی آن که درمانش تو باشی

عراقی همدانی

* * *

کجایی

شدم از عشق تو شیدا، کجایی؟

به جان می جویمت جانا، کجایی؟

همی پویم به سویت گرد عالم

همی جویم تو را هر جا، کجایی؟

چو تو از حسن در عالم نگنجی

ندانم تا تو چونی، یا کجایی؟

چو آنجا که تویی کس را گذر نیست

ز که پرسم؟ که داند؟ تا کجایی؟

تو پیدایی ولکن جمله پنهان

وگر پنهان نه‌ای، پیدا چرایی؟

ز عشقت عالمی پر شور و غوغاست

چه دانم تا درین غوغا کجایی؟

فتاد اندر سرم سودای عشقت

شدم سرگشته زین سودا، کجایی؟

درین وادی خون خوار غم تو

بماندم بی کس و تنها، کجایی؟

دل سرگشته حیران ما را

نشانی در رهی بنما، کجایی؟

چو شیدای تو شد مسکین «عراقی»

نگویی کاخر ای، شیدا کجایی؟

عراقی همدانی

* * *

کجایی

نیم بی تو دمی بی غم کجایی؟
ندارم بی تو دل خرم کجایی؟
ببویت زنده‌ام هر جا که هستی
بسه رویت آرزومندم کجایی؟
نیایی نزد این رنجور یک دم
نپرسی حال این درهم کجایی؟
چو روی تو نبینم هر سحرگاه
بنالم زار: کای همدم، کجایی؟
ز من هر دم بر آید ناله و آه
چو یاد آید رخت هر دم، کجایی؟
درآشاد از درم: کز آرزویت
به جان آمد دل پر غم، کجایی؟

* * *

یادم تو باشی

چه خوش باشد که دلدارم تو باشی
ندیم و مونس و یارم تو باشی
دل پر درد را درمان تو سازی
شفای جان بیمارم تو باشی
ز شادی در همه عالم نگنجم
اگر یک لحظه غم خوارم تو باشی
ندارم مونس در غار گیتی
بیا، تا مونس غارم تو باشی
اگر چه سخت دشوار است کارم
شود آسان، چو در کارم تو باشی
اگر جمله جهانم خصم گردند
نترسم، چون نگهدارم تو باشی
چو گویم وصف حسن ماهرویی
غرض از زلف و رخسارم تو باشی
همی نالم چو بلبل در سحرگاه
به بوی آن که گلزارم تو باشی

اگر نام تو گویم ورنه گویم

میراد جمله گفتارم تو باشی

از آن دل در تو بندم، چون «عراقی»

که می خواهم که دلدارم تو باشی

عراقی همدانی

* * *

حضور سبز

منم غریب‌ترین سالک کویر وجود
تویی تبسم فردا، بشارت موعود
حضور سبز تو فصل بلیغ رستنهاست
به باغ نام تو باید دری دوباره گشود
نگاه مشرقیت شور صد غزل دارد
تویی ترانه من شاه بیت شعر وجود
صدای گام تو از کوی نور می‌آید
بیایا که درین غم سرا دلم فرسود
دخیل بسته شکفتن شگون گامت را
بسیا بهار هماره به شهد آهن و دود
حریق حادثه بگذار شعله ور باشد
خلیل را چه هراسی ز آتش نمرود
مرا نمانده خیالی دگر بجز هجرت
نه شوق ماندن و بودن نه شور گفت و شنود

هزار همزادم

تو عطر عاطفه داری ز بی نشانی باد
تو از تبار طلوعی ز نا کجا آباد
قصیده‌ای به بلندای قامت نرسد
به خط سبزه نو رسته‌ات نظر مرساد
در ارتفاع تو پرپر شود پر جبریل
کجاست اوج عروج تو ای ازل ایجاد
به ارتفاع کلامت پرنده پرنگشود
به باغ باور سبزت کسی دری نگشاد
به بوی حسن تو گل‌های عشق می‌روید
هزار یوسف مصری فدای حسن تو باد
نگاه شرقیت از عشق قصه می‌گوید
تو شهرزاد منی ای هزاره همزاد
بر استوای دلم ایستاده‌ای چون مهر
کریم و گرم مرا می‌بری به فصل وداد
بیا بهار هماره که در فصول فراق
بسان برگ خزانیم در تلاطم باد
تو بر کجای جهان ایستاده‌ای ای خوب
که گشته مشرق چشمت سپیده را میلاد

نمی‌دهم به دو عالم دل خرابه خویش
که گنج مهر تو دارم در این خراب آباد
هراس می‌دهم عقل از غم هجرت
نهیب عشق بلند است هر چه بادآباد
نگاهت آینه انتهای ناپیداست
تو از ورای نشانی ز بی نشانی یاد

پرویز عباسی داکانی

* * *

بوی پیراهن وصل

دل من در قفسی سوخته تنهاست هنوز
گریه‌ام زمزمه ماهی دریاست هنوز
دیده بارانی آن بخت پریشانی‌هاست
چه کنم؟ گر که مرا صاعقه بر جاست هنوز
تا سحر بر رخ شب سیلی بیدار زدم
دیده‌ام در پی آن روز دلاراست هنوز
بسکه از شاخه شبها گل فردا چیدم
در نهان خانه دل غصه فرداست هنوز
راه پر پیچ و خم حادثه را پیمودم
وای بر من که هنوزم شب یلداست هنوز
گل خوشبختی عشقی به بهاری نشکفت
فصل سرمای زمستانی دلهاست هنوز
بوی پیراهن وصلی به مشام برسان
دیده‌ام منتظر یوسف زهراست هنوز

گزیده‌ای که...

صدای سم سمند سپیده می‌آید
یلی که سینه‌ی ظلمت دریده می‌آید
گرفته بیریق تابان عشق را بر دوش
کسی که دوش به دوش سپیده می‌آید
طلوع برکه‌ی خورشید تابناک دل است
ستاره‌ای که از آفاق دیده می‌آید
بهار آمده با کاروان لاله به باغ
ز دشت ژاله گل نو دمیده می‌آید
به سوی قلّه‌ی بی‌انتهای بیداری
پرنده‌ای که به خون پر کشیده می‌آید
در آن کران که بود خون عاشقان جوشان
شهید عشق سر از تن بریده می‌آید
به پاسداری آیین آسمانی ما
گزیده‌ای که خدا برگزیده می‌آید

شیدای باران

آه ای نفست، عطر مسیحایی باران
در ما بدم از روح تماشایی باران
دیرست که آواره چشمان تو ماندیم
چون خاک در اندیشه رؤیایی باران
هر صبح، چنان پنجره سرشار حضوریم
تا، تابشت ای روح شکیبایی باران
چون آینه‌ای رو به نگاه تو نشستم
ای خاطر زیبای اهورایی باران
تا رجعت سبزت نزنند پلک دوباره
هر دیده که دل بسته به شیدایی باران

مظهر عدل

شدم ز هجر رخت بیقرار **مهدی جان**
کشد مرا غم این انتظار **مهدی جان**
نه آن که سوخت فراق تو جان من تنها
بسوخت جان جهان زین شرار **مهدی جان**
بهار بی گل روی تو بی صفاست یقین
چرا که بی تو نباشد بهار **مهدی جان**
ز یمن بود تو بر پاست این جهان ورنه
نبود کون و مکان پایدار **مهدی جان**
تویی که مظهر عدلی و داد و صلح و صفا
بقی و حجت پروردگار **مهدی جان**
شریعت نبوی را تو حامی ای و یقین
که نیست جز تو شریعتمدار **مهدی جان**
عدو کشیده صف و قصد هدم دین دارد
بیا که جز تو به دین نیست یار **مهدی جان**
بر آستانه چشمم بیا قدم بگذار
که جان به راه تو سازم نثار **مهدی جان**
بیا که چشم جهان در ره تو منتظر است
رمد کشیده و هم اشکبار **مهدی جان**

بیا ز پرده غیبت برون که دشمن دین
کند ز صولت تیغت فرار **مهدی جان**
بیا سریر عدالت تو نصب کن که تویی
یگانه مرد عدالت شعار **مهدی جان**
بیا که خصم ز هر سو نموده حمله به دین
بیا که شیعه ندارد قرار **مهدی جان**
بیا و مرهم و دارو به درد مادر، نه
که شد ز ضربت در بیقرار **مهدی جان**
بیا که «عابدی» خسته دل ز فرقت تو
مدامش آه و فغان گشته کار **مهدی جان**

گل روی او

کاش که از وی خبری داشتم
بر سر کویش گذری داشتم
کاش پس از این همه آوارگی
بر رخ ماهش نظری داشتم
شمع صفت سوختم اندر فراق
داغ به دل چشم‌تری داشتم
کی شود از پرده برون آن نگار
کاش به کویش سفری داشتم
جان و تنم سوخت ز هجران او
سوخت اگر بال و پری داشتم
بی گل رویش همه روزم شب است
کاش که منم سحری داشتم

پور عسکری

تا بکی در پرده مانی ماه من؟ روشنگری کن
تا کنی هر دلبری را عاشق خود، دلبری کن
جلوه‌ی کن، زهره را چون ذرهٔ محو خویش گردان
رخ نما و مشتری را بر رخ خود مشتری کن
تا بکی از دوری ماه رخت اختر شمارم؟
چرخ دین را مهر شو در آسمان روشنگری کن
شاهباز دین ز هر سو می خورد تیری، خدا را
طایر بشکسته بال دین حق را شهپری کن
قاف تا قاف جهان پر شد ز ظلم ای حجت حق
تکیه زن بر مسند عدل الهی داوری کن
موج بحر کفر پهلو می زند بر ساحل دین
نوح شو، طوفان به پا کن، فلک دین را لنگری کن
تا نداده حق پرستی جای خود بر بت پرستی
بت شکن شو چون خلیل و دفع خوی آزی کن
تا بکی چرخ ستمگر بر مدار ظلم گردد؟
تا کند اندر مدار عدل گردش، محوری کن
کفر را از ریشه بر کن، ظلم را از بن بر افکن
برق شو، از دشمنان خرمن بسوزان، تندری کن

تا بکی ای گوهر دین از صدف بیرون نیایی؟
ناخدا شو، کشتی دین خدا را رهبری کن
تیغ برکش از نیام و، قصد جان دشمنان کن
پای برزن بر رکاب و، حمله‌های حیدری کن
ای همه جانها به لب از هجر رویت، چهره بگشا
وی همه آثار هستی از تو مشتق مصدری کن
گر هوای یاری او را به سر «پروانه» داری
تا توانی خدمت عشاق پور عسکری کن

راز عشق

اهل ولا چو روی به سوی خدا کنند
اوّل به جان گمشده خود دعا کنند
ای یوسف زمانه خدا را برون خرام
تا با نظاره درد دل خود دوا کنند
شد عالمی اسیر ولای تو، رخ نما
تا عاشقانه سیر جمال خدا کنند
روی تو را ندیده خریدار بوده‌اند
(تا آن زمان که پرده بر افتد چها کنند؟)
می‌سند بی بهار رخت غنچه‌های باغ
نشکفته سر به جیب محن آشنا کنند
آهسته چون نسیم گذر کن درین چمن
تا غنچه‌ها به شوق تو آغوش وا کنند
با بوسه مهر کن لب شوریدگان ز مهر
ترسم که راز عشق ترا بر ملا کنند
از ما جمال خویش می‌پوشان که گفته‌اند
(اهل نظر معامله با آشنا کنند)

خوبان اگر در آینه بینند روی خویش

خود را چو ما برای ابد مبتلا کنند

«پروانه» سوخت ز آتش هجران ولی نگفت

(شاهان کم التفات به حال گدا کنند)*

محمد علی مجاهدی

* * *

عطر حضور

چه خوب بود که از تو زمانه پُر می شد
و جای خالی تو شادمانه پر می شد
شمیم زلف تو، در هر کرانه می پیچید
فضای تنگ دل از بیکرانه پر می شد
حدیث زلف تو را بیدلانه می خواندیم
تمام شهر شب از این فسانه پر می شد
نشان کلبه ما را کسی نمی دانست
و از شمیم حضور تو خانه پر می شد
تو چون نسیم از اینجا عبور می کردی
نهال خاطره‌ها از جوانه پر می شد
مالال کنج قفس را زیاد می بردیم
ز عطر سنبل و گل، آشیانه پر می شد
شکوه کوچ پرستو به شهر بر می گشت
وجود چلچله‌ها از ترانه پر می شد
سرود سبز قناری ز دشت می آمد
فضای زمزمه با این بهانه پر می شد
به رنگ لاله جنون دوباره گل می کرد
به رنگ شعله دلم از زیانه پر می شد

سرود عشق و جنون را مرور می‌کردیم
و شهر از غزل عاشقانه پر می‌شد
ز کعبه نغمه توحیدی تو می‌آمد
حرم ز عطر تو ای بی‌نشانه پر می‌شد
چه خوب می‌شد اگر در پگاه فصل حضور
ز آفتاب جمالت زمانه پُر می‌شد

محمد علی مجاهدی (پروانه)

* * *

مژدگانى

می دهم از خبری خوش خبرت یا زهرا
که بود مرحم زخم جگرت یا زهرا
شد شب نیمه شعبان که کند جلوه گری
به جهان جلوه آخر قمرت یا زهرا
بهر خون خواهی خون تو و هم محسن تو
می رسد مهدی قائم پسرت یا زهرا
مقدم مهدی موعود مبارک باشد
بر تو و همسر و آل و پدرت یا زهرا
مژدگانى من اینست که خواهم همه وقت
بر نگیری ز «مؤید» نظرت یا زهرا

استغاثه

گر قسمتم شود که تماشا کنم ترا
ای نور دیده جان و دل اهدا کنم ترا
این دیده نیست قابل دیدار روی تو
چشمی دگر بده که تماشا کنم ترا
تو در میان جمعی و من در تفکرم
کاندر کجا بر آیم و پیدا کنم ترا
هر صبح جمعه ندبه کنان در دعای صبح
از کردگار خویش تمنا کنم ترا
یا بن الحسن اگر چه نهانی ز چشم من
در عالم خیال، هویدا کنم ترا
گویند دشمنان که تو بنموده‌ای ظهور
زین افترای محض مبرّا کنم ترا
همچون «مؤیدم» به تکاپو مگر دمی
ای آفتاب گمشده پیدا کنم ترا

شباب عمر

ای ماه گر شبی تو بیایی به خواب من
طالع شود ز صبح امید آفتاب من
جانم به لب رسید و ندیدم شباب عمر
روز وصال تست بهار شباب من
در دادگاه عشق به پاداش هر گناه
کافی بود فراق تو جانا عذاب من
از عشق آتشین من و حسن روی تو
دارد نشانه هر ورقی در کتاب من
یابن الحسن چو می گذرد عمر با شتاب
زان رو بود به راه وصال شتاب من
ای فیض بخش جمله ذرات، از غمت
دلها بود خراب چو حال خراب من
مهر تو را به هستی عالم نمی دهم
این افتخار من بود و انتخاب من
در آستان عشق تو چندیست روز و شب
می خوانمت ز عجز و نگویی جواب من
عصیان من به بخش که درک حضور تو
نتوان، چو هست پرده عصیان حجاب من

سر کرده‌ام به یاد تو عمر و زین خوشم
کاسان بود به روز قیامت حساب من
مسنت پذیر لطف توام گر پس از وفات
هم بگذری ز راه وفا بر تراب من
غیر از دقایقی که «مؤید» بیاد او
بر من گذشته است چه باشد ثواب من

سید رضا مؤید

* * *

طاق محرابم خم ابروی تو

ای که عطر هر چه گل از بوی تو یاس مست نرگس جادوی تو
ای گل سرخ غزلها در بهار باغها در حسرت مینوی تو
هر چه دل در سینه عاشق بود مست و مجذوب رخ دلجوی تو
صبح ما از هجر تو چون شب سیاه شام غم یلدا شده چون موی تو
می چکد مهر تو از چشم غزل لایقم کن تا ببینم روی تو
می کشم ناز تو را ای سرو ناز سرو، حیران قد نیکوی تو
چشم مستت جلوه صوم و صلوة طاق محرابم خم ابروی تو
باز گلبانگ انا الحق می رسد جان فدای آن لب حق گوی تو
بر مشام جان رسد بوی حسین عطر دشت کربلا از کوی تو

رنج زینب، اشک زهرا، آه تو

ناله حیدر بلند از هوی تو

* * *

با معجزات چشمش

یک روز خواهد آمد از ابر تک سواری
مانند آذرخشی، در مشیت ذوالفقاری
از هیبتش به لرزد، صد کوه آهنین فام
چون او ندیده هرگز، چشمان روزگاری
مرهم نهد به دلها، دل‌های زخمی عشق
سر می‌نهد به پایش در اوج بیقراری
سجاده طبیعت از عطر سجده او
سر می‌کشد به افلاک مانند سربداری
دست زمین بگیرد گوش ستارگان را
آنسان که باز ماند، هستی ز کج مداری
هفت آسمان بچرخد از چرخش نگاهش
چون لاله‌های عاشق، از باد نوبهاری
ذرات خاک ما را جانی دوباره بخشد
با معجزات چشمش در روز غمگساری

اوج انتظار

نوش دارویی که درد ما کند درمان کجاست؟
بی سرو سامانی این قوم را سامان کجاست؟
کور شد چشمان یعقوب زمانه ای دریغ
بوی پیراهن کجا؟ یوسف کجا؟ کنعان کجاست؟
تشنگی درجانمان خشکید از داغ عطش
داد ای ساقی کوثر زمزم جوشان کجاست؟
خضر را پیغام دادم قطره آبی رسان
گفت فریاد از عطش پس چشمه حیوان کجاست؟
باز هم زور و زر و تزویر با هم ساختند
حیدر کرّار و شمشیر دودم برّان کجاست؟
کربلا در پیش و ما خلع سلاح زاهدان
تیغ باید ساخت، آهنگر کجا، سندان کجاست؟
از چه رو در پرده دارم راز سرخ سینه را
جنگ باید کرد یاران، صاحب فرمان کجاست؟
و عده حق است می آید ز اوج انتظار
تا ببیند کوفیان عهد را پیمان کجاست؟

خوشه گهر

دلم از دیدن جان روح منور دارد
هوس بوسه زدن بر لب ساغر دارد
از طنین سخنش طرح قفس می‌ریزد
وای از آن دم که حجاب از رخ خود بردارد
تا که بر دامن وصلش برسد دست طلب
همه شب چشم ترم خوشه گهر دارد
دشت آرامش شب از نگهش می‌سوزد
آذرخش است و اثر در دل بساور دارد
همه باده کشان مست تماشای رخس
دل عاشق نگهی سوخته بر در دارد
شرح منظومه چشم تو نیاید به قلم
دیده‌ات نور ز چشمان پیمبر دارد
واژه‌ها از پی معشوق به رقص آمده اند
در کتابی که از او شرح مکرر دارد
از پس پرده برون آی تو ای شیر خدا
عصر ما چشم بر آن حضرت حیدر دارد

آسمان تیره ز دود دل ما خسته دلان

دل اسلام علی داغ اباذر دارد

شیوہ چشم تو روشنگر آیین بشر

دفتر عشق تو الهام مصور دارد

احمد رضا کیماسی

* * *

حجت حق

ای آن که گرفتست نوای تو جهان را
در غلغله افکنده زمین را و زمان را
تا پای نهادی تو به طرف چمن و باغ
خرّم همه این کردی و زیبا همه آن را
در نیمه شعبان که نهادی به جهان پای
بر مدحت تو خلق گشودند زبان را
ای هادی حق مهدی موعود که چندیست
سرگشته نگهداشته‌ای منتظران را
تا پاک کنی روی زمین از ستم و ظلم
برخیز و به کف گیر ستم سوز سنان را
یکی شب اگر از غیب نمایی رخ زیبا
در پای تو ریزیم به شادی سرو جان را
ای حجت حق مدح تو در وصف نگنجد
«کسری» به مدیح تو فروبست دهان را

گل نرگس

بهار را چه کند آن دلی که خرم نیست
مرا ندیدن روی تو از خزان کم نیست
غم آشنای دل و خانه زار سوته دل است
برای هر دلی اسباب غم فراهم نیست
به جان دوست شبی نیست بی گل رویت
که چشمهای من، آیینه زار شبم نیست
درانزوای غم انگیز و سرد تنهایی
اگر که آتش یاد تو باشدم، غم نیست
ز باغ زمزمه، بوی بهشت می آید
و اشک سوته دلان کم ز آب زمزم نیست
من از گناه محبت چگونه توبه کنم
کسی که مهر ندارد، ز نسل آدم نیست
به پشت گرمی عشقت، به راستی سوگند
به غیر دوست سرم پیش هیچ کس خم نیست
اگر چه زخمی آن اولین نگاه تو ام
مرا به غیر نگاه تو هیچ مرهم نیست
به تیغ ابروی تو از بلا نپرهیزم
پناه می برم آنجا که گوشه امنی است

حرام باد مرا بی تو لحظه‌ای شادی

که بی تو عید، برایم کم از محرم نیست

بیا، بیا گل نرگس که بی تو گاه بهار

بهار را چه کند آن دلی که خرم نیست

ناصر فیض

* * *

شهاب ثاقب

به ملازمان مهدی که رساند این دعا را
که به شکر پادشاهی ز نظر مران گدا را
ز فریب دیو مردم، به جناب او پناهم
مگر آن شهاب ثاقب نظری کند سها را
چو قیامتی دهد رو که به دوستان نمایی
برکات مصطفی را، حرکات مرتضی را
تو بدان شمائل و خو که ز جدّ خویش داری
به جهان در افکنی شور، چو کنی حدیث ما را
دل دشمنان به سوزی چو عذار بر فروزی
تن دوستان سراسر، همه جان شود خدا را
چو شود اگر نسیمی ز در تو بوی آرد
به پیام آشنایی بسنوازد آشنا را
به خدا اگر به «فیضت» اثری رسد ز فضیلت
گذرد ز آسمانها بدرد حجابها را

صبح حضور

«نفس باد صبا مشک فشان خواهد شد
عالم پیر دگر باره جوان خواهد شد»
یعنی این تیره شب غیبت مهدی روزی
از دم صبح حضورش لمعان خواهد شد
عالم ار پیر شد از جور و ستم باکی نیست
از قدوم شه دین امن و امان خواهد شد
مشکلاتی که به دلها شده عمری است گره
حل آنها همه در لحظه آن خواهد شد
دانش کسبی صد ساله این مدعیان
نزد علمش به مثل برگ خزان خواهد شد
این اباطیل و اکاذیب که شایع شده است
همه را حضرت او محو کنان خواهد شد
طعنه بر حق چه زنی ای که به باطل غرق
تو به این غره مشو نوبت آن خواهد شد
«فیض» اگر در قدم حضرت او جان بخشد
زین جهان تا به جنان رقص کنان خواهد شد

فراق تاکی

گفتم: که روی خوبت از ما چرا نهانست
گفتا: تو خود حجابی ورنه رخم عیانست
گفتم: که از که پرسم جانا نشان رویت
گفتا: نشان چه پرسی، آن کوی بی نشانست
گفتم: مرا غم تو خوشتر ز شادمانی
گفتا که در ره ما غم نیز شادمانست
گفتم: که سوخت جانم از آتش نهانم
گفت: آنکه سوخت، او را کی ناله یا فغانست
گفتم: فراق تاکی، گفتا: که تا تو هستی
گفتم: نفس همین است، گفتا سخن همانست
گفتم: که حاجتی هست، گفتا: بخواه از ما
گفتم: غمم بیفزا، گفتا: که رایگانست
گفتم: ز «فیض» بپذیر، این نیم جان که دارد
گفتا: نگاه دارش غمخانه تو جانست

* * *

یاد تو

«رواق منظر چشم من آشیانه تست
کرم نما و فرود آکه خانه خانه تست» (۱)
نداده‌ام به کسی نقد دل به جز مهرت
در خزانه به مهر تو و نشانه تست
به تن مقصرم از دولت ملازمت
ولی خلاصه جان خاک آستانه تست
تو قطب عالمی ای شهسوار ورنه چراست
که توسنی چو فلک رام تازیانه تست
چرا ز یاد تو یاد خدا کنیم اگر
کلید گنج سعادت نه در خزانه تست؟
زهی جلال و جمال و زهی صفات کمال
که در جهان همه گلبانگ عاشقانه تست
چو «فیض» طالب فیضم ز خاک درگه تو
که فیضهای الهی در آستانه تست

فیض کاشانی

* * *

نمانده صبر و سکون

صبا به لطف بگو ختم آل طاها را
که فرقت تو به زاری به سوخت دلها را
قرار خاطر ما هم تو می توانی شد
که سر به کوه و بیابان تو داده ای ما را
برون خرام ز مغرب که تیره شد آفاق
ز رسم خویش به گردان طلوع بیضا را
بیا بیا که حضور تو مرده زنده کند
ز آسمان به زمین آورد مسیحا را
نماند صبر و سکون بعد ازین به هیچ دلی
به وصل گل برسان بلبلان شیدا را
خوش آن زمان که به نور تو راه حق سپریم
طریق و منزل و مقصد یکی شود ما را
نهد به پای تو سر «فیض» و جان کند تسلیم
گذشت قطره ز مستی چو دید دریا را

وقتی تو آیی

جمال عشق پیدا می شود، وقتی تو می آیی
بساط عیش برپا می شود وقتی تو می آیی
نه تنها خاطر دلها شود آشفته از زلفت
چه غوغایی بدنیا می شود وقتی تو می آیی
در اینجا معنی بودن، معمّائست، اما خوب
معمّایم چه معنا می شود وقتی تو می آیی
منم مجنون بی لیلا، در این شهر غریب، اما
تمام شهر لیلا می شود، وقتی تو می آیی
و بی تو زشت می ماند، به چشمم هر چه می آید
و زشتیها چه زیبا می شود وقتی تو می آیی
و بی تو گر چه مردابی عفن آلود می مانم
دل هم رنگ دریا می شود وقتی تو می آیی
دل من تنگ تر از غنچه باغ دهان تست
که با مهر رخت و می شود، وقتی تو می آیی
اگر چه تک درخت پیر پاییز گذر گاهم
بهار من شکوفا می شود وقتی تو می آیی

تمام آرزوهایم، به پایت خاک شد، امّا

سرا پایم تمنا می شود، وقتی تو می آیی

و حتی خواستم با تو، نگویم راز دل، امّا

دریغا مشت من وا می شود وقتی تو می آیی

ابوالفضل فیروزی «نینوا»

* * *

خم سر بسته

بتی که راز جمالش هنوز سر بسته است
به غارت دل سودائیان کمر بسته است
عبیر مهر به یلدای طُره پیچیده است
میان لطف به طول کمرشمه بر بسته است
بر آن بهشت مجسم دلی که ره برده است
در مشاهده بر منظر دگر بسته است
زهی تموج نوری که بی غبار صدف
در امتداد زمان نطفه گهر بسته است
بیا که مردمک چشم عاشقان همه شب
میان به سلسله اشک، تا سحر بسته است
به پایبوس خیالت نگاه منتظران
ز برگ برگ شقایق پل نظر بسته است
هزار سدّ ضلالت شکسته ایم و کنون
قوام ما به ظهور تو منتظر بسته است
متاب روی ز شبگیر جان بی تا بم
که آه سوخته، میثاق، با اثر بسته است
به یازده خم می گرچه دست ما نرسد
بده پیاله که یک خم هنوز سر بسته است

زمینه ساز ظهورند شاهدان شهید
اگر چه ماتمشان داغ بر جگر بسته است
کرامتی که ز خون شهید می جوشد
بسا که دست دعا را ز پشت سر بسته است
در این رحیل درخشان سوار همت ما
کمند جاذبه بر یال صد خطر بسته است
درین رسالت خونین بخوان حدیث بلوغ
که چشم و گوش حریفانِ همسفر بسته است
قسم به اوج، که پرواز سرخ خواهم کرد
درین میانه مرا گر چه بال و پر بسته است
دل شکسته و طبع خیالبند «فرید»
به اقتدای شرف قامت هنر بسته است

درد هجران

درد عشقت را کسی پایان نیافت
زخم شمشیر تو را درمان نیافت
رشته الفت ز ما یکسر برید
زانکه ما را در خور پیمان نیافت
ای بسا دلهای شیدا کز غمت
داد جان و وصلت جانان نیافت
من خراب چشم فتان توأم
دیده ماهی چون تو در دوران نیافت
سالها شد صرف در راه وصال
دل نشان از آن مه کنعان نیافت
گر چه شیرین رفت و فرهادی نماند
راه عشق و عاشقی پایان نیافت
درد هجران طاقت از «فریاد» برد
نقد عشقت را دلم آسان نیافت

خورشید کعبه

کسی رفته‌ای ز دل که تمنا کنم تو را
کسی بوده‌ای نهفته که پیدا کنم تو را
غیبت نکرده‌ای که شوم طالب حضور
پنهان نگشته‌ای که هویدا کنم تو را
با صد هزار جلوه برون آمدی که من
با صد هزار دیده تماشا کنم تو را
چشمم بصد مجاهده آینه ساز شد
تا من به یک مشاهده شیدا کنم تو را
بالای خود در آینه چشم من بین
تا با خبر ز عالم بالا کنم تو را
مستانه کاش در حرم و دیر بگذری
تا قبله گاه مؤمن و ترسا کنم تو را
خواهم شبی نقاب ز رویت بر افکنم
خورشید کعبه ماه کلیسا کنم تو را
گر افتد آن دو زلف چلیپا به چنگ من
چندین هزار سلسله بر پا کنم تو را
طوبی و سدره گر به قیامت به من دهند
یکجا فدای قامت رعنا کنم تو را

زیبا شود به کارگه عشق کار من

هرگه نظر به صورت زیبا کنم تو را

رسوای عالمی شدم از شور عاشقی

ترسم خدا نخواسته رسوا کنم تو را

فروغی بسطامی

* * *

ارغنون غم

بس کوچه‌های شب را با پای دل دویدیم
بر لوح سینه‌ها مان نقش ترا کشیدیم
با عشق روی جانان بستیم عهد و پیمان
گلبانگ عشق و مستی با گوش جان شنیدیم
غمگین از ترانه در کومه‌های تاریک
حجم سیاه شب را با نام تو دریدیم
در راه عشق و ایمان تا کهکشان شیری
دستی ز جان فشانندیم ز نار غم بریدیم
عهد و قرار خود را با مهر و ماه گفتیم
از لابلای آبی گل وعده‌ها شنیدیم
در طرح روشن صبح پای نسیم بستیم
خود پا به پای شب‌نم تا کهکشان پریدیم
دیرست غنچه کرده احساس غمگانه
ما ارغنون غم را از قرن‌ها خریدیم
در انتظار «مهدی» با اشک و خامه خود
نقشی ز مهر رویش بر لوح جان کشیدیم

منجی عالم

غمین مباح برادر که یار می آید
دل نشسته به خون را قرار می آید
مگو، ز تیرگی آسمان شب آیین
که صبح از پی شبهای تار می آید
سپیده می دمد و آفتاب عالمتاب
به آسمان شب انتظار می آید
مریز اشک فراق از دو دیده چون یعقوب
چرا که یوسف نیکو عذار می آید
امیر قافله گوید که از ره یاری
به دشت حادثه آن تکسوار می آید
بزرگ منجی عالم به دادخواهی ما
به گاه حادثه بی شمار می آید
زبازوان توانمند او به تارک خصم
نهیب بـارقه ذوالفقار می آید
خوش آن خجسته پگاهی که با شکستن شب
نهان به دیده ما آشکار می آید

والفجر

ای گوهر ولای تو در جوهرم بیا
تا پرنشسته تیر غمت در پرم بیا
آتش گرفتم از تب عشق تو، سوختم
ای کرده سوز هجر تو خاکسترم بیا
من رو به آستان تو آورده‌ام ز شوق
من انتظار وصل تو را می‌برم بیا
«والفجر» ما طلیعة فجر ظهورتوست
ای لحظه طلوع تو در باورم بیا
اکنون که خط آتش و خون پیش روی ماست
ای دادخواه خون خدا در برم بیا
من خواب را ز دیده دشمن ربوده‌ام
گاهی به خواب دیده پرسشگرم بیا
دامن کشان ز دامنه موج انفجار
ای سایه عنایت حق بر سرم بیا
وقتی گلوله‌های منور غروب کرد
ای آرزوی گمشده در سنگرم بیا
یک عمر میزبان غمت بوده‌ام، تو هم
یک شب به میهمانی چشم ترم بیا

روز میلاد

من که دین محض میدانم تولای تو را
چون ز سر بیرون توانم کرد سودای تو را؟
در حریمت آرزوی خاکساری می‌کنم
تا مگر چون خاک ره بوسم کف پای تو را
از حریم دل به عمری پای ننهادم برون
کی سر صحرا بود معجون شیدای تو را
دیگر ای آرام بخش جان مکش پا از سرم
من که در کانون دل پرداختم جای تو را
در فراق رفت از کف طاقت و تاب و توان
دوستان بی قرار و ناشکیبای تو را
ای نهان از دیده بیرون از حجاب غیب آی
تا بینم آن جمال عالم آرای تو را
دید باید تا بکی ای حجت حق در جهان
بر مسلمانان مسلط خصم رسوای تو را
داد نیروی خدایی از پی احیای دین
ایزد دادار، بازوی توانای تو را
عمر عالم خواهد آمد بر سر اما تا بحشر
مادر گیتی نخواهد زاد همتای تو را

گشت روشن دیده احباب از میلاد تو
گو که غیرت کور سازد چشم اعدای تو را
درد نیشان غمت تا روز محشر سر خوشند
نیست مخموری ز پی سرمست صهبای تو را
تا زدی دم از ولای حجت یزدان «فتی»
می ستایند اهل ایمان طبع والای تو را

محمد علی فتی

* * *

انتظار

بیا که دیده به راه تو شد سپید مرا
بیا که جان ز فراق تو به لب رسید مرا
شکسته دل به در خانه تو آمده ام
ز لطف خود مکن اینبار ناامید مرا
ز بس نحیف و نزارم به رنج تنهایی
کشیده آه و دلش سوخت هر که دید مرا
چگونه اشک غم آلود پرده در نشود؟
ز غصه کارد چو بر استخوان رسید مرا
قسم به عشق که جز ماجرای عشق نبود
اگر که کار به دیوانگی کشید مرا
مثال شمع که کارش همیشه سوختن است
شکسته بسته خویشم رها کنید مرا
قیام نور و طلوع بهار نزدیک است
درای قافله‌ای می‌دهد نوید مرا

بهار خاطر گل‌ها

چقدر مویه کنم در حریم تنهایی
چقدر چشم بدوزم به سوی بینایی
مگر خیال وصالش مرا رها سازد
ز کنج عزلت این حبس تنگ تنهایی
نگاه پنجره‌ها در سکوت می‌نگرد
بسه سمت مطلع آن پرتو تماشایی
به خشم صاعقه آماج شعله خواهد شد
بنای کاخ ستم شوکت مقوایی
جمال خویش تو پوشانده‌ای به پرده غیب
تهی است منظره قاب‌های زیبایی
دو دست گرم امیدم در انتظار دمی است
که معبر قدمت را کند گل آرایی
حضور سبز تو را عاشقانه می‌طلبد
لبان تشنه گل‌های زرد صحرایی
طریق گمشدگان را کسی نمی‌داند
بسجز عنایت آن حجّت اهورایی

نگاه بارقه آگاهی نظر دارد

به راز بسته این غیبت معمایی

بتاب از افق دور ای حقیقت محض

که محو نور شود صورت فریبایی

شیرینعلی گلمرادی

* * *

ای غایب از نظر

عمری به آرزوی وصال تو سوختیم
با یاد آفتاب جمال تو سوختیم
ما را اگر چه چشم تماشا نداده‌اند
ای غایب از نظر به خیال تو سوختیم
دلخون چو لاله‌ها بنشستیم و باغبان
تا آورد به جلوه نهال تو، سوختیم
ای شام هجرا کی سپری می‌شوی که ما
در آرزوی صبح زوال تو سوختیم
ما را چو مرغکان هوس آب و دانه نیست
اما ز حسرت لب و خال تو سوختیم
چندی به گفتگوی فراق تو ساختیم
عمری به آرزوی وصال تو سوختیم

اختر مسعود

نسیم صبح فروردین عنبر سود می آید
شمیم دلپذیر نافه، بوی عود می آید
هزار از سکر شبنم نغمه در گلزار می خواند
سمن را جنبشی دیگر به تار و پود می آید
در میخانه بگشایید ای پیمانانه پیمایان
که از مصر ملاحظت شاهد مقصود می آید
سلیمان حشمتی، یوسف رخی، اعجاز عیسایی
به سیمای علی و جلوۀ محمود می آید
ز شبهای بلند نامرادی چند می نالی
که روزت را نوید از اختر مسعود می آید
خلیل بت شکن بار دگر با فیض رحمانی
گلستان تا که سازد آتش نمرود می آید
صبا در گوش گل، گاه سحر می گفت با شادی
ز باغستان نرگس مهدی موعود می آید

فتح دور نزدیک است

طلوع نور ز برج ظهور نزدیک است
پگاه لحظه میلاد نور نزدیک است
سپیده، لحظه موعود را بشارت داد
به انتظار، که درک حضور نزدیک است
ستاره مقدم شب را شکوفه آذین کرد
که گلسپیده نور ظهور نزدیک است
به یاس شاخه نبات فلق، شکوفه شکفت
ز نوشخند، که صبح سرور نزدیک است
شکفت در رگ شب، نبض سرخ اختر شوق
که گل شکفتن گلبانگ شور نزدیک است
هجوم صف شکنان در خط تداوم باد
که این دوام به فتح و غرور نزدیک است
صلا دهید به صولت صدای بعثت را
که بر دمیدن آهنگ صور نزدیک است
پی تجلی اعجاز بر صحیفه راز
دوباره جلوه سینین طور نزدیک است
بشیر شهر شهادت پیامدار خداست
که از بشارت او، فتح دور نزدیک است

کلیم نور

نسیم بال ملائک ز دور می آید
کلیم نور ز معراج طور می آید
نوشته بر پر گلبرگ، با شکوفه سرخ
فرشته، سبز، که مردی غیور می آید
زال شد شب و از باز تاب آبی عشق
پیام بوسه گلبرگ و نور می آید
شراب لاله خورشید در پیاله ماه
ز اشتیاق شکفتن به شور می آید
کسی که مثل کسی نیست، از شروع طلوع
به دست مشعل سبز ظهور می آید
چراغ عشق، ز میعاد نور می خندد
بباغ شوق، شکوفه، بلور می آید
پرنده با طپش نبض لاله می خواند
سپیده دم، که پگاه حضور می آید

حجّت حق

از آن روزی که گردیدی بیابان گرد **مهدی جان**
دل ما را غم دوری به درد آورد **مهدی جان**
نه تنها دوری تو، طعن دشمن می‌گشاید ما را
خدا را، دوستی کن زین سفر برگرد **مهدی جان**
بیاد لاله روی تو اشک گرم می‌بارم
کشم از سینه از هجر تو آه سرد **مهدی جان**
الا ای حجت حق از حجاب غیب بیرون آی
بشوی از چهره آینه دین گرد **مهدی جان**
بیا و پیش دشمن با ظهورت رو سفیدم کن
بود تا کی عذار ما ز محنت زرد **مهدی جان**
بیا و انتقام مادر آزدهات بستان
بیاور از برای او دوی درد **مهدی جان**
به دل امید آن دارم که روزی با دم تیغت
بگیری داد زهرا را از آن نامرد **مهدی جان**
برون از چشم «خسرو» می‌شود خون جگر آری
دلش را دوری رخسار تو خون کرد **مهدی جان**

مرزاجابت

چرا ز دوست پیامی برای ما نرسد
بگوش او مگر این ناله‌های ما نرسد
به روی غیر ببستم در سراچه دل
چرا شبی ز در آن آشنای ما نرسد
درون کشتی ام و این محیط تو فانی است
خدای من ز چه رو ناخدای ما نرسد
بیا که داروی دل‌های داغدار تویی
کسی به درد دل بی دوی ما نرسد
تویی که می‌شنوی آه و ناله ما را
بگوش مردم دنیا صدای ما نرسد
به جان بلای تو را می‌خرم به عشق قسم
کسی به پای محبت به پای ما نرسد
تو را طلب ز خدا می‌کنم، نمی‌دانم
چرا به مرزاجابت دعای ما نرسد
خوراک ما که غم دیگران بود «خسرو»
نبوده روز و شبی کز برای ما نرسد

صبح اقتدا

ما بی تو هم‌رنگ شبیم و کوچه گردیم
وامانده در آن سوی بی انجام دردییم
ماییم و پژواک نیاز و بی نصیبی
گم کرده دل در اضطراب فصل سردیم
ای سبز پوش مرکب ناب خیالم!
رنگی چکان بر ما که چون پاییز زردیم
ای موج موج معجزه بر ساحل درد
دل را دو چشم آبی آینه کردیم
در ندبه با اشک کبوترهای بی تاب
تا ظهر با شوق ظهورت کوچه گردیم
هر جمعه صبح اقتدا را می‌سراییم
باز آکه ما در عصر فرادا کوه دردییم

خطّ امان

آتش عشق تو در سینه نهان است مرا
آه از شعله که سوزنده جان است مرا
به من سوخته دل گوشه چشمی بنما
که نکوتر ز همه ملک جهان است مرا
بخدا از دل من مهر تو بیرون نرود
تا بگیتی اثر از نام و نشان است مرا
به ولای تو که گر جان به لب آید ز غمت
همچنان مهر تو در سینه نهان است مرا
آرزوی سرکوی تو به جنت ندهم
که سرکوی تو بهتر ز جنان است مرا
تا شبی فیض حضور تو میسر گردد
همه شب اشک غم از دیده روان است مرا
روز محشر چه غم از آتش دوزخ دارم
که ز مهر تو به کف، خطّ امان است مرا
آن چنان سر خوش مینای محبت شده‌ام
که نه اندیشه مال و غم جان است مرا

نقش دل گشته چنان نام تو کز اوّل عمر

تا دم دادن جان ورد زبان است مرا

بگشا لب تو بگفتار که «خسرو» می گفت

هوس صحبت شیرین سخنان است مرا

سید محمد خسرو نژاد

* * *

سوار مشرقی

نشسته در دو چشم تو نگاه بیقرار من
تو ای ستارهٔ سحر بیا، بمان کنار من
در این دیار غم فزا که جان به لب رسیده است
تو ای گره گشا بیا گره گشا ز کار من
همین که گام می‌زنی به خلوت خیال من
سرشک شوق می‌چکد ز چشم اشکبار من
ز قدمت خدا کند که‌ای سوار مشرقی
در این غروب بی کسی ز ره رسد بهار من
ز لحظهٔ هبوط من تو خود گواه بوده‌ای
رسید از ولای تو شکوه اعتبار من
کنون نگاه مست تو که می‌برد قرار دل
بیا طیب درد من، همیشه غمگسار من
و این غزل سروده را ز «شائقت» قبول کن
که تا مگر به سر رسد زمان انتظار من

ستاره سحری

ستاره باز به دامان شب دوید بیا
سرشک شوق ز چشمان شب چکید بیا
فروغ نقره‌ای مه بگرد خیمه شب
کشید هاله‌ای از پرتو امید بیا
نیامدی که شفق دامنی پر از خون داشت
کنون که دست فلق جیب شب درید بیا
ستاره سحری کور سو زنان از دور
گشود پنجره صبح و آرمید بیا
ستاره چشم به راه تو ماند تا دم صبح
فلق دمید و شد از دیده ناپدید بیا
عروس چرخ حریر فروغ خود برچید
افق دوباره بساط سپیده چید بیا
بیا که قافله شب از این دیار گذشت
سپیده سرزد و مهر از افق دمید بیا
نیامدی که دل من حدیث شب می‌گفت
کنون که قصه به پایان خود رسید بیا
به رغم فتنه بیدار و بخت خواب آلود
تورا دو چشم من آخر به خواب دید بیا

بیا که گوش دل من به کوچه کوچه شوق

صدای پای تو را بارها شنید بیا

بیا که سیر غزالان دشت خاطره‌ها

هزار شور غزل در من آفرید بیا

بسا شبا که دل بیقرار «پروانه»

بشوق روی تو از دیده سر کشید بیا

محمد علی مجاهدی

* * *

چشمه نور

روی تو را ز چشمه نور آفریده اند
لعل تو از شراب طهور آفریده‌اند
خورشید هم به روشنی طلعت تو نیست
آینه تو را ز بلور آفریده‌اند
پنهان مکن جمال خود از عاشقان خویش
خورشید را برای ظهور آفریده‌اند
منعم مکن ز مهر خود ای مه که ذره را
مفتون مهر و عاشق نور آفریده‌اند
خیل ملک ز خاک در آستان تو
مشتی گرفته پیکر حور آفریده‌اند
عیسی وظیفه خوار لب روحبخش تست
کز یک دم تو نفخه صور آفریده‌اند
تنها نه در نگاه تو محشر نهفته است
در قسامت تو نیز نشور آفریده‌اند
از پرتو جمال تو در کوه و بر و بحر
سینای عشق و نخله طور آفریده‌اند
آلوده‌ایم و بیم بدل ره نمی‌دهیم
از بس ترا رحیم و غفور آفریده‌اند

سرمایه سرور دل ما ز درد تست
درد تو را برای سرور آفریده‌اند
عمری اسیر هجر تو بود و فغان نکرد
ببنگر دل مرا چه صبور آفریده‌اند
از نام دلربای تو همت گرفته‌اند
تا برج آخرین شهر آفریده‌اند
عشاق را به کوی وصال توره نبود
این راه دور را به سرور آفریده‌اند
«پروانه» را در آتش هجران خود مسوز
کو را برای درک حضور آفریده‌اند

اذان ظهور

خطیب خطبه خورشید، نور می خواند
کلیم واره، کلام شعور می خواند
زالال آینه فام از کلام او جاریست
تبلور نفس او بلور می خواند
خطیب خطبه خورشید در طلوع فجر
خطابه، سوره والشمس و نور می خواند
پیام سرخ کلامش به سبز نزدیک است
سپیده دم نفسی که ز دور می خواند
بسه سیم تار رهایی، نسیم آزادی
در این قفس که قناری صبور می خواند
غریو تندر خشم آفرین پوشش را
پی تهاجم و یورش، غیور می خواند
صدای روشن گلبانگ او «انالحق» پوی
ز حق بشارت درک حضور می خواند
جمال دین ز فروغ کمال او روشن
به بام مژده، اذان ظهور می خواند

انتظار

عمری به انتظار نشستم، نیامدی
چشم از همه به غیر تو بستم نیامدی
ای مایهٔ امید بشر، رشتهٔ امید
از هر کسی بجز تو گسستم، نیامدی
ای خضر راه گمشدگان در مسیر عشق
چشم انتظار هر چه نشستم، نیامدی
ای سرو سرفراز گلستان زندگی
دیدم مگر حقیرم و پستم نیامدی؟
گفتی دل شکسته بود جای من که من
این دل به خاطر تو شکستم نیامدی
با حلقهٔ امید تو گفتم شبی دراز
ای حلقهٔ امید به دستم، نیامدی
عمری به آرزوی تو آخر شد و هنوز
در آرزوی روی تو هستم، نیامدی
من «خسرو» مدیحه سرای توأم، چرا
دیدم ز جام عشق تو مستم نیامدی

چشم خونبار

حُسن خوبان پیش حُسن تو خریداری ندارد
یوسف مصری به بازار تو بازاری ندارد
رخ نمایان کن که تا روشن شود بر خلق عالم
کشور حُسن و ملاحظت چون تو سالاری ندارد
پرتو نور رخ زیبای ماه چرخ گردون
پیش خورشید جمالت نور رخساری ندارد
می خلد در پای جانم خار گلهای بهشتی
این گل روی تو می باشد به پا خاری ندارد
می کشم بر دوش خود دار ولا در راه عشقت
تا نگویندم رقیبان عاشقت داری ندارد
بانگاهی دین و دل از کف ربودی و ندانی
کین ز پا افتاده آخر جز تو دلداری ندارد
چند می آزاریش معشوق دل آزردهات را
عاشق زار پریشان خاطر آزاری ندارد
می فشانم در فراق ای نگارا اشک خونین
تا نگویی جان «عنقا» چشم خونباری ندارد

حدیث غربت

دلم به جان تو در این حجاب می‌گیرد
قسم به حرمت این انقلاب می‌گیرد
درون چشمهٔ چشمت هزار خورشید است
بیا که بی تو دل آفتاب می‌گیرد
حدیث غیبت طولانیت چو می‌خوانم
دلم ز وعظ و حدیث و کتاب می‌گیرد
شط فراق تو آخر به آب خواهد داد
گل مُراد مرا کز تو آب می‌گیرد
غریب عشق تو در انجماد تنهایی
سراغ روی تو را شب ز خواب می‌گیرد
چگونه وصف تو با ماه گویم ای خورشید
که مه ز شرم تو رو در سحاب می‌گیرد

آفتاب صبح

باز آی بی تو بر ندمد آفتاب صبح
خورشید را مگر تو گذاری به قاب صبح
ای فارق سپیده ایمان، ز شام کفر
باشد غیاب روی تو ما را غیاب صبح
ای یادگار فاطمه، ای وارث حسین
ای از تبار روشنی، ای هم‌کاب صبح
ای ساقی زلال صفا، بی حضور تو
شد ساغر سپیده تهی از شراب صبح
ای آفتاب صادق حق جلوه‌ای، که سوخت
در حسرت نگاه تو، چشم پر آب صبح
ای مقتدای رویش گلهای روشنی
باز آ که بی تو، بر ندمد آفتاب صبح

صبور سبز

نظر ز راه نگیرم مگر که باز آیی
دویاره پنجره‌ها را به صبح بگشایی
تمام شب به هوای طلوع تو خواندم
که آفتاب منی آبروی فردایی
تو رمز فتح بهاری کلام بارانی
تو آسمان نجیبی، بلند بسالایی
چه می‌شود که شبی ای نجابت شرقی
دمی بر آیی و این دیده را بیارایی
به خاک پای تو تا من بگسترم دل و جان
صبور سبز! بگو از چه سمت می‌آیی
هجوم عاصی طوفان به فصل غیبت تو
چه سروها که شکسته و چه ریخت گل‌هایی

به یاد تو

دیری است که دل در طلب روی تو بوده است
دست تو ولی پنجره‌ای را نگشوده است
بر سنگ خود کوچه خود سخت گرفتی
آن روز که گفتند به یادت نسروده است
ای سبزترین خاطره فصل زمستان
امسال هم انگار زمین بی تو غنوده است
هر چند که از بارش این برف خمیدیم
لکن گذر عمر بدون تو نبوده است
در خاطر آن ایل فقط نام تو باقی است
ذکری که غبار از تن آینه زدوده است

نهای نور

در نغمه تا هزار بیاید در رقص لاله زار بیاید
سر چشمه‌های دل بگشودیم تا عشق خوشگوار بیاید
در شب نهای نور نشانیدیم تا صبح از آن دیار بیاید
در دشت، بذر لاله فشانیدیم تا باز هم بهار بیاید
از دل غبار غیر زدودیم باشد به خانه یار بیاید
بر موج انتظار نشستیم کساوای ذوالفقار بیاید

چشم انتظار جاده صبحیم
شاید که آن سوار بیاید

اشک شد شرم ساز در چشمم

آه یخ زد بهار در چشمم	خسته شد انتظار در چشمم
لحظه‌ای با نگاه گرمم کن	سرد شد روزگار در چشمم
حلقه در حلقه اشک می‌رقصد	مست و بی اختیار در چشمم
گریه با نغمه‌های حزن آلود	می‌نوازد سه تار در چشمم
آرزو در شرار آهم سوخت	اشک شد شرمسار در چشمم
با نگاه صمیمت «مهدی»	نور رحمت ببار در چشمم

ترسم آخر ز راه در نرسی

بنشیند غبار در چشمم

* * *

تک سوار میدان‌ها

هلا نگاه تو بارانترین باران‌ها
ببار بر دل تبار این بیابان‌ها
بگو که پنجره بر دوش تا کجا آخر
سکوت و صبر تو و پرسش خیابان‌ها
درخت‌های کفن پوش خانه‌های کبود
کنار آمده هر کوچه با زمستان‌ها
کنار جاده دلم سوخت مثل یک فانوس
در انتظار تو ای تک سوار میدان‌ها
سکوت ساحلی این قبیله را بشکن
هلا عبور تو توفانترین توفان‌ها

حسن صادقی پناه، کرج

* * *

ساقی موعود

نوبهار است و گل و بادیه فراهم داریم
روی خوب تو بود چیزی اگر کم داریم
قدمی نه به سراپرده ما تا سرو جان
به نثار تو به هر کار مقدم داریم
تا تویی غایب از انظار، ز چشم و دل زار
اشک پی در پی و هم آه دمادم داریم
عالم غم به خدا چیز بدی نیست، ولی
بی تو سنگینی کوه غم عالم داریم
عالم عشق بر افراز که در ملک وجود
پشت بر بندگی توست اگر خم داریم
رو چه پنهان کنی ای ساقی موعود که ما
دردمندیم و به جان حاجت مرهم داریم
بخت وصلت مددی باز اگر فرماید
پیش خورشید تو شیدایی شبیم داریم
نامیدم مکن ای عشق مسیحادم از آنک
نفس پاکتر از دامن مریم داریم
«صالح» از دست بجز سرکشی از دوست نخاست
چشم بخشایش آن ذات مکرم داریم

غزل انتظار

صدایت می‌کنم... عالم شمیم عود می‌گیرد
و چشمانم به یاد تو غمی مشهود می‌گیرد
شبی در خلوت لاهوتی روحم تجلی کن!
که دارد شعرهایم رنگی از بدرود می‌گیرد
سواحل در سواحل خاک سرگرم گل افشانی است
که روزی رنگ و بو از آن گل موعود می‌گیرد
در اشراق تـرنم‌ها و آفاق تغزل‌ها
زمین را نغمه جادویی داود می‌گیرد
بین مولا به محض این‌که از عشق تو می‌گویم
جهان را شوق یک فردای نامحدود می‌گرد

بشارت

غروب عمر شب انتظار نزدیک است
طلوع شرقی آن تکسوار نزدیک است
دلم قرار نمی‌گیرد از تلاطم عشق
مگو «برای چه؟» وقت قرار نزدیک است
اگر که در کف دیوارها گل و لاله است
عجیب نیست که دیدار یار نزدیک است
بیا که خانه تکانی کنیم دل‌ها را
از انجماد کسالت، بهار نزدیک است
بیا چو لاله تنت را به زخم آذین بند
بیا و زود بیا! روز بار نزدیک است
فریب خویش مده، تشنگیت خواهد کشت
دو گام پیش بنه، چشمه سار نزدیک است
در آسمان پگاه آن پرنده را دیدی
اسیر موج نگردي، کنار نزدیک است

آهسته آهسته

مرا با خویش خواهد برد غم آهسته آهسته
شب شیطانی و نفس و ستم آهسته آهسته
تو ای آینه در آینه در آینه نورانی
شبی بگذار بر چشمم قدم آهسته آهسته
بگو امشب کدامین سمت و سو آینه می پاشی
که بر جا پای تو بوسه زنم آهسته آهسته
چنان می سوزم از خال سیاه روی مه پوشت
که خالی مانده یادم از خودم آهسته آهسته
بیا یک شب فقط یک شب تماشاکن مرا وقتی
که می‌گیریم به نامت دم به دم آهسته آهسته
زمین در انتظارت گرد خود از درد می پیچد
زمان افتاده گویی از قدم آهسته آهسته
مرا با خویش خواهی برد، می‌دانم والاً من
کنار یادت تو جان می‌دهم آهسته آهسته
تمام آسمان را بسته می‌بینم دری بگشای!
که دارم از خودم دل می‌کنم آهسته آهسته

فخر انسان

به جز عشق راز مگویی نمانده است
به جز مرگ هیچ آرزویی نمانده است
افق تا افق خشک و عریان نشسته
برای زمین آبرویی نمانده است
غروب است و وحشت در این دشت حیرت
سکوت است و خنجر، گلویی نمانده است
خدا سایه‌ای سبز روی زمین داشت
زمین تشنه جا مانده «او»یی نمانده است
به فریادمان رس که دیگر کسی را
به جز تو آمیدی به سویی نمانده است

حمید رضا شکار سری

* * *

انتظار

چه روزها که یک به یک غروب شد، نیامدی
چه اشک‌ها که در گلو رسوب شد، نیامدی
خلیل آتشین سخن، تبر به دوش بت شکن
خدای ما دوباره سنگ و چوب شد، نیامدی
برای ما که خسته‌ایم و دلشکسته‌ایم، نه
ولی برای عده‌ای چه خوب شد، نیامدی
تمام طول هفته را در انتظار جمع‌هام
دوباره صبح، ظهر، نه، غروب شد، نیامدی

مهدی جهاندار، اصفهان

* * *

انتظار

ای آنکه در نگاهت حجمی ز نور داری
که از مسیر کوچه قصد عبور داری
چشم انتظار ماندم، تا بر شبنم بتابی
ای آنکه در حجابت دریای نور داری
من غرق در گناهم، کی می‌کنی نگاهم؟
بر عکس چشم‌هایم چشمی صبور داری
از پرده‌ها بیرون شد، راز نهانی ما
کوک است ساز دل‌ها، کی عزم شور داری
در خواب دیده بودم یک شب فروغ رویت
کی به سرای چشمم قصد ظهور داری

حرمت آینه

خزان گرفت چمن را بیا، بهار بیا
ز پا فتاد سر کوچه، انتظار بیا
نمی برد دگر این تیغ - ارث خشم پدر -
و اسب گم شده در ذهن، کوهسار بیا
بیا که یک رگ غیرت نمی زند در شهر
شکست حرمت آینه، ذوالفقار بیا
نه رد پایی از آب است و نزتجلی نیز
گرفت خلوت آینه را غبار، بیا
بیا که در سر منصور باده می نوشند
ز خاک سر نرده تا که دست دار، بیا
شبی غبار دلش را به آب «سالک» داد
رسیدی ار به سر شمع بی مزار، بیا

کوچه‌های خسته

آقا بیا به خاطر باران ظهور کن
ما را از این هوای سراسیمه دور کن
وقتی برای بدرقه عشق می‌روی
از کوچه‌های خسته ما هم عبور کن
افسرده از هجوم هوس‌های عالمیم
آقا دل شکسته ما را صبور کن
آقا بیا به حرمت مفهوم انتظار
اشعار ساده دل من را مرور کن
کی می‌رسد شبی که تو از راه می‌رسی
این باغ‌های شب زده را غرق نور کن
یا صاحب الزمان قدمت خیر، العجل
یعنی که‌ای تمام عدالت ظهور کن

زهرا غلامزاده

* * *

سلام بهار

هوای رویش جنگل طلوع گام بهار
شنیدنی ست به لبخند گل، سلام بهار!
نشاط نشئه آلاله‌ها و لادن‌ها
قیام سبز درختان به احترام بهار
به هر کجا که روی باز دست و پا گیر است
خروش سیل صمیمیت مدام بهار
صدای سبز شکفتن مرا ز من دزدید
شکوفه ریخته در کوچه‌ها به نام بهار

* * *

سلام کعبه سیال آسمانی عشق!
بیایا! بنشان عشق را به بام بهار
زال دلهره دیدنت نمی‌ریزد
به زخم منتظرانت در التیام بهار
هنوز هم به خدا جمعه‌ها پریشانم
خدا کند که بیایی در ازدحام بهار
بهانه از در و دیوار خانه می‌ریزد
خلاصه جای تو خالیست یا امام بهار!

باز جمعه‌ای گذشت

باز هم بگیر، ای دل غم آشنا بگیر
آسمان! ببار و جانب دل مرا بگیر
بی تو کنج این خرابه‌ها غریب مانده‌ایم
باز هم سراغ از این غریبه‌ها بگیر
دشمنه زار بی نهایی ست دشت روبرو
زیر بازوان دوستان کور را بگیر!
ای که رام دست‌های توست آب و باد و رعد
دست از آستین بر آر و راه بر بلا بگیر
خون لاله روی دست باد لخته می‌شود
ای امید باغ! انتقام خون لاله را بگیر
باز جمعه‌ای گذشت و حاجتم روا نشد
ای دل! ای دل امیدوار من، عزا بگیر!

صبح بی تو

صبح بی تو رنگ بعد از ظهر یک آدینه دارد
بی تو حتی مهربانی حالتی از کینه دارد
بی تو می گویند تعطیل است کار عشقبازی
عشق اما کسی خبر از شنبه و آدینه دارد!
جغد بر ویرانه میخواند به انکار تو، اما
خاک این ویرانه ها بویی از آن گنجینه دارد
خواستم از رنجش دوری بگویم، یادم آمد
عشق با آزار خویشاوندی دیرینه دارد
روی آنم نیست تا در آرزو دستی بر آرم
ای خوش آن دستی که رنگ آبرو از پینه دارد!
در هوای عاشقان پر می کشد با بیقراری
آن کبوتر چاهی زخمی که او در سینه دارد
ناگهان قفل بزرگ تیرگی را می گشاد
آن که در دستش کلید شهر پر آینه دارد

* * *

شمال سبز بهاران

ای در هوای تو جاری، عطر نسیم بهاران
آوای گرم کلامت پیچیده در کوهساران
در خانه‌های دل ما عشق تو مأوا گزیده ست
شوق وصال تو برده ست تاب از دل بیقراران
با مرغ غم همنواییم در این کویر عطش خیز
ای ابر رحمت به رقص آر شولای بشکوه باران
یاران عاشق گذشتند از مرز سرخ شهادت
بردند داغ فراق بر وسعت لاله زاران
آهنگ ماندن نداریم با این غم خانمانسوز
دوران به کام کلاغان، آتش به جان هزاران
تا چند باید نشستن در کنج ویرانه غم
تا چند باید بسینم برگنج‌ها نقش ماران
خون دل از دیده جاریست، مستضعفان جهان را
بر سینه شان زخم کاری از خنجر نابکاران
بر عرصه خون و شمشیر، چون پا نهی بهر پیکار
ریزند سر پیش پایت از بیم سر، تکسواران

در این غروب غم‌انگیز، در غربت زرد پاییز

کی می‌رسد دستهامان بر شال سبز بهاران

پیدا است کز ره می‌آیی، غم‌ها ز دل می‌زدایی

آغوش خود می‌گشایی بر روی چشم انتظاران

عباس براتی پور

* * *

پگاه

شب است و سایه بغضی که رو به ویرانی ست
من و دلی که هوایش دوباره توفانی ست
به یاد چلچله‌هایی که تا خدا رفتند
نگاه پنجره همام همیشه بارانی ست
به یمن بردن نامت، دل - این همیشه شبم -
دوباره مثل فضای حرم چراغانی ست
و آسمانی یاد تو دفتر غزلی ست
کبوتر دل من عاشق غزل خوانی ست
سؤال هر شب خود را دوباره می‌پرسم
پگاه من! شب ما را طلوعی آیا نیست؟

کسی از مشرق شیعه...

نیستان تا نیستان آتشی در ناله‌ها پیدا است
عطش می‌بارد از چشمم، نگاهم خیره بر صحراست
من و این سوز تنهایی، من و درد و شکیبایی
تو این‌جا با منی اما نگاهم سخت نایب است
تو را می‌جویم از هر جا، تو را می‌بویم از هر باغ
دلم در آتش سوزان، نگاهم سیل خون پالا است
جدا افتاده‌ام از تو نمی‌یابم نشان، اما
دلم پیوسته می‌گویم که آن آینه در اینجاست
زمان سرگشته می‌گردد، زمین برخویش می‌لرزد
صدا در کوه می‌پیچد ز طوفانی که ناپیدا است
کسی آن سوی این آبی، مهیا کرده اسبش را
که می‌بینم ردایش را ز پشت ابرها پیدا است
کسی می‌آید از آن دورها، عین یقین است این
زمین را وارث آخر، زمان را حجت تنهاست
کسی از مشرق شیعه، به برق تیغ او آتش
به دوشش رایت طوفان به مشتش خشم دریاهاست
نه ترس از فتنه و شورش، نه خوف از برق و بورانش
نه بیم از موج و طوفانش، که خود طوفان صد دریاست

کسی می‌گفت: او در «دشت عباس» آب در مشکش
میان خط و خون، هر صبح و شب سقای سنگرهاست
و می‌دیدند بین قبر مفقودان که می‌گردد
به روی شال پیشانیش خط سرخ یا «زهرا»ست
و من هر صبح آدینه به سمت کعبه می‌گیرم
نگاهم منتظر، جانم به «آمنا» و «صدقنا»ست
و من هر شام تیغم را جلا با اشک و خون دادم
که همراهی کنم شاید سواری را که با فرداست

* * *

مردی از راه می آید...

تو اهل آتش آباد کدامین سرزمین هستی
که گرم آلود حسرت‌های خاکستر نشین هستی
بگو تا من بدانم ای قلندر مرد زاد آتش
چرا در التزام شعله‌های آتشین هستی
من این جا می نشینم، مردی از این راه می آید
و می پرسم از او: «آیا تو آن تنها ترین هستی؟»
هنوز از زخم‌های کهنه‌ام خون تو می جوشد
تو گلزخم تمام شانه‌های آهنین هستی
کسی می گوید این هفت آسمان در زیر پای توست
برای من بگو ای نازنین آیا همین هستی
شبی را با غزل در انتظارت تا سحر ماندم
تو اهل آتش آباد کدامین سرزمین هستی...

تو در راهی...

به سمت دشت‌های ما سوارانی نمی‌آیند
پس از این بیشه‌ها دیگر پلنگی را نمی‌زایند
یقین دارم کسی زین پس مرا با خود نخواهد برد
اگر فردا کبوترهای چاهی بال بگشایند
تمام دلخوشی‌هایم نگاه بیقرار توست
نباشی، چشم‌هایی خاک سرخم را نمی‌پایند
تو در راهی، ولی دیگر نمی‌دانم همین امروز
چرا این لحظه‌ها بر خاک راحت سر نمی‌سایند
به جان تو تمام لحظه‌ها حیران و مبهوتند
و شاید بی‌خبر تا آسمان‌ها بال بگشایند
زبانم لال! گویا هیچ کس دلواپس ما نیست
بیا آقا! که دیگر شیعیانت سخت تنهایند

خواب عجیب

بی تعارف بگویم که دیر است لقمه غم گلوگیر من نیست
قلب آینه‌ام را شکستند، آشنای تصاویر من نیست
طرح چشمان سبز غریبی ریشه در خواب‌هایم دوانده
من که گفتم، کمی بیقرارم، دست من نیست، تقصیر من نیست
خواب دیدم که با سنگ باران شیشه‌های دلم را شکستند
هر چه می‌بینم آینه، قرآن زندگی دست و پا گیر من نیست
فکر کن! خواب خیلی عجیبی است! شک ندارم کسی خواهد آمد
بوی اسپند در شهر، ترس و دلشوره تعبیر من نیست

* * *

کاش برق نگاه نجیش پیش از این‌ها مرا آب می‌کرد
کاش روزی که می‌آید از راه... شاید این نیز تقدیر من نیست

* * *

جمال خدایی

در انتظار تو دیگر نمانده است قرارم
بگیر دست مرا عاشقم قرار ندارم
تمام عمر به پایت نشسته‌ام که بیایی
مکن به حسرت دیدار خویش روز شمارم
مدار دست من از دامنت که پای صبوری
نداشتم که بدامان غیر سر بگذارم
هزار شاهد اگر پیش من به جلوه در آید
قسم به پاکی عشقت که دل به کس نسپارم
چرا تلاش کنم چون برون نمی‌رود از سر
خیال مهر تو ای آفتاب در شب تارم
نه امشب از لب لعل تو مست گشتم و بیدل
که سالهاست ز جام محبت تو خمارم
نقاب چهره چو برگیری از جمال جمیلت
ز حسن خویش بخوانی حکایت دل زارم
ملامت دل ما می‌کنی مکن که چو دانش
چنان به دام فتادم که نیست راه فرارم

نجوا

سالار وقت آمدنت دیر شد، بیا
این دل در انتظار فرج پیر شد بیا
دیدم به خواب آمدی از جاده‌های دور
گفتا دلم که خواب تو تعبیر شد، بیا
این جمعه هم گذشت ولیکن نیامدی
آیات غربتم همه تفسیر شد بیا
افسرده‌ام بدون تو، باور نمی‌کنی؟
عشقم اسیر قسمت و تقدیر شد، بیا
گفتی که پاک کن دلت از هر چه غیر ماست
قلبم به احترام تو تطهیر شد، بیا
هر شب به یاد خال لب‌ت گریه می‌کنم
عکست میان آینه تصویر شد، بیا
در دفترم به یاد تو نرگس کشیده‌ام
نرگس هم از فراق تو دلگیر شد بیا
جانم فدای خال لب‌ت نازنین نگار
«ساقی» ز زندگی به خدا سیر شد بیا

چشم به راه تو

سبزم و هم خانه سبزینه ام صافم و همسایه آیینه‌ام
«دلخوش گرمای کسی نیستم»^(۱) چون که تویی همدم دیرنه‌ام
نام تو ای یوسف پنهان من حک شده بر هر ورق سینه‌ام
بوی تو پیچیده در این کوچه‌ها مرهم دستان پر از پینه‌ام
می‌شمرم روز و شب؛ هر لحظه را چشم به راه تو در آدینه‌ام

زود بیا منتظرت می‌شوم

پای بنه باز تو بر سینه‌ام

اسد الله خندان املشی

* * *

غروب فاصله

فردا دو دست عشق علمدار می‌شوند
منصور وار تشنه یک دار می‌شوند
چشمان دل به پیروی از آیه سحر
از ابتدای نام تو بیدار می‌شوند
فردا به لطف آینه چشم‌های تو
ناگه تمام آینه‌ها تار می‌شوند
«این غنچه‌های پای درختان نخل هم
گل می‌کنند و میثم تمار می‌شوند»^(۱)
آری غروب فاصله از راه می‌رسد
چشمان جاده محو آمدن یار می‌شوند

فهمه عبدالملکی

* * *

حدیث انتظار

بیا دوباره پاک کن ز جاده‌ها غبار را
به عاشقان نوید ده، رسیدن بهار را
ببین دلم گرفته و بهانه می‌کند تو را
به من بگو که می‌رسی، ز دل مبر قرار را
ظهور کن نگار من، بیا که از سر شعف
فدای قامتت کنم دو چشم اشکبار را
چه زود از تمام جاده‌ها عبور می‌کنی!
و من نظاره می‌کنم شکوه یک سوار را
تمام لحظه‌های من، فدای یک نگاه تو
بیا و پاک کن ز دل، حدیث انتظار را

* * *

قسم به صبر و صفاشان

قسم به عصر، که پیوسته پوی آواره است
که بر بساط زمین، آدمی زیانکاره است
جز آن قبیله که پیوسته تولاَیند
نخفته‌اند و میان بسته‌اند و با مایند
شب از حسیض نهران سوی اوج می‌آیند
چو وقت وقت رسد، فوج فوج می‌آیند
قسم به صبر و صفاشان، به رأیشان سوگند
به هسیمه نفس اسبهاشان سوگند
که گرد ظلمت شب را به باره می‌شویند
به خون تازه زمین را دوباره می‌شویند

باز آ بهار من!

این ناگهان تراز همه اتفاقها!
پایان خوب قصه تلخ فراقها!
یک جاز شوق آمدنت باز می شوند
درهای نیمه باز تمام اتاقها!
یک لحظه بی حمایت تو ای ستون عشق
سر باز می کنند ترکها به طاقها!
بی دستگیری ات به کجا راه می بریم؟
در این مسیر پر شده از باتلاقها
باز آ بهار من! که به نوبت نشسته اند
در انتظار مرگ درختان اجاقها
ای وارث شکوه اساطیر! جلوه کن!
تا کم شود ابهت پر طمطراقها

* * *

طلوع مهر

اگر به چشم من آبی، سپیده خواهد شد
سحر به یمن تو، ای نور! دیده خواهد شد
فضای باور من در هوای آمدنت
پراز طراوت سیب رسیده خواهد شد
من آنچه با تو نگفتم ز تشنه کامی‌ها
به وقت بارش باران شنیده خواهد شد
کنار پرسش امید خویش می‌مانم
طلوع مهر تو فردا دمیده خواهد شد؟
حجاب چهره خورشید با حضور شما
به تیغ صاعقه یک شب دریده خواهد شد
گل سپید اجابت ز فیض آمدنت
ز باغ سبز مناجات چیده خواهد شد
کدام جمعه بگواز میان این ایام
برای آمدنت برگزیده خواهد شد

منظومه عشق

کنون پرنده ایست جهان وامدار تو
اکنون جهان کوچک من، بیقرار تو
اکنون امید تازه منظومه‌ها تویی
می چرخد آسمان و زمین بر مدار تو
یعنی جهان بدون تو امکان‌پذیر نیست
یعنی فرود آمده، هستی کنار تو
حل می‌کنی، تو مشکل این باغ تشنه را
ای چشم شاخه‌های تهی اشکبار تو
ای خوش پرنده‌ای که نشیند در آفتاب
یا آن گلی که می‌شکفت در جوار تو
من، ایستاده در دل خاموش این کویر
من، سال هاست گم شده‌ام در غبار تو
چیزی که پا به پای من آمد تمام فصل
این بود: انتظار تو و انتظار تو

ساقی جمعه

بر بام تنهایی نشستم تا بیایی
با گریه‌ها دل را شکستم تا بیایی
درهای این دل را برای سال‌ها سال
بر هر که جز محبوب بستم تا بیایی
آری میان آسمان خاطراتم
تنهای تنها با تو هستم تا بیایی
با یک دل پر خون و دستان تمنا
چون لاله‌ای ساغر به دستم تا بیایی
شرط گسستن بود حرف آخرینست
زنجیرهایم را گسستم تا بیایی
در انتظارت ای سیه چشم سیه خال
از هر سیاهی بود رستم تا بیایی
وقتی که ساقی جمعه را روز تو نامید
با باده‌های جمعه مستم تا بیایی
من در بلندای غم تنهایی خویش
بر بام تنهایی نشستم تا بیایی

گل افسوس

هر شب که شریک غربت فانوسم از داغ تو می‌چکد گل افسوسم
صد بار تو را آه کشیدم از دل یک بار بیا تا نکنی مایوسم
آدینه دیگری به تکرار گذشت من ماندم و رؤیای پر از کابوسم
تو ساحل سبز آبی آرامی من قایق گمگشته اقیانوسم
دیباچه عشق و معنی شور تویی من واژه گنگ و پوچ این قاموسم
این هفته بیا وگرنه تا جمعه بعد در پیچ و هم غربت خود می‌پوسم

دستان مرا بگیر، ای دست تو سبز

از روی ادب پای تو را می‌بوسم

عبدالرضا کوهمال

* * *

سوار سبز

باز عصر جمعه شد، گاه وعده ظهور
چشم‌های منتظر، جاده‌های بی عبور
باز در سکوت محض، آه می‌کشم تو را
بغض‌های کهنه را، باز می‌کنم مرور
آه پشت این غروب شب نشسته در کمین
رجعتی دوباره کن، ای طلایه دار نور
کی به یمن مقدمت می‌رسد بهار عشق
فصل سبز عاطفه، فصل شادی و سرور
با تو رفت از این دیار، هر چه نام عشق داشت
باز با نگاه تو عشق می‌کند ظهور
می‌وزد نسیم عشق، از دیار آفتاب
می‌رسد سوار سبز، از کرانه‌های دور

با بهار می آیی

تو از فراز زمین از غبار می آیی
از انتهای شب انتظار می آیی
سوار ابر به سمت عروج می تازی
به دست بیرقی از ذوالفقار می آیی
تو از قبیله نوری تو از قبیله طور
تو با عشیره آینه دار می آیی
تو از تبار غدیری و از نژاد فدک
چرا به ساحل دل سوگوار می آیی

* * *

پر است خلوتم از عطر ناب شب بوها
فدای آمدنت!... با بهار می آیی؟

* * *

قسم به خون

تمام چشم مرا آفتاب پر کرده است
نگاه آیینه را بوی آب پر کرده است
شب است و دیده من داغدار خورشید است
اگر چه جای تو را ماهتاب پر کرده است
بـسـریـز بـسـاده که از انتظار بـسـریـزم
هوای شعر دلم را شراب پر کرده است
قسم به خون که در این روزگار نایاب است
تمام فاصله‌ها را سراب پر کرده است

* * *

شمیم شهپر مردی سواره می‌آید
و انتظار مرا اضطراب پر کرده است

* * *

تا باز آیی

از پس پسنجره آویخته‌ام چشمم را
باز هم از مژه خون ریخته‌ام چشمم را
تا تو باز آیی از این غیبت طولانی خویش
همره اشک جگر بیخته‌ام چشمم را
از دم صبح ازل تا به سر شام ابد
گرد از گرده بر انگیخته‌ام چشمم را
تا که لایق به ملاقات تو باشد روزی
به تماشای تو فرهیخته‌ام چشمم را
همچنان نیز به قصد دل خصمت حتی
تیغ‌ها از مژه آهیخته‌ام چشمم را

این ابتدای سبز

همین است ابتدای سبز اوقاتی که می‌گویند
و سرشار گل است آن ارتفاعاتی که می‌گویند
اشارات زلالی از طلوع تازه نرگس
پیایی می‌وزد از سمت میقاتی که می‌گویند
زمین در جستجو هر چند بی تابانه می‌چرخد
ولی پیدا است دیگر آن علاماتی که می‌گویند!
جهان ای بار دیگر ایستاده با تمام خویش
کنار خیمه سبز ملاقاتی که می‌گویند
کنار جمعه موعود، گل‌های ظهور او
یکایک می‌دمد طبق روایاتی که می‌گویند
کنون از انتهای دشتهای شرق می‌آید
صدای آخرین بند مناجاتی که می‌گویند
و خاک، این خاک شاعر، آسمانی می‌شود کم کم
در استقبال آن عاشقترین ذاتی که می‌گویند
و فردا بی گمان این سمت عالم روی خواهد داد
سرانجام عجیب اتفاقاتی که می‌گویند

پایان سبز

این جمعه هم گذشت و تو اَمّا نیامدی
پایان سبز قصه دنیا نیامدی
مانده ست دل اسیر هزاران سؤال تلخ
ای پاسخ هر آنچه معما نیامدی
کز کرده‌اند پنجره‌ها در غبار خویش
ای آفتاب روشن فردا نیامدی
افسرده دل به دامن تفتیده کویر
ای روح آسمانی دریا نیامدی
ای حس پاک گمشده روح روزگار
زیباترین بهانه دنیا نیامدی
ای از تبار آیینه‌ها، ای حضور سبز
ای آخرین ذخیره طاها نیامدی
این جمعه هم گذشت و غزل ناتمام ماند

این است قسمت دل من، تا نیامدی

حسن یعقوبی

نبض حادثه

تو آفریده شدی تا بهار زنده بماند
کمی امید در این انتظار زنده بماند
تو آمدی که در این عرصه شکستن عشق
ثبات قامت یک افتخار زنده بماند
فدای لحن کلامت همیشه شاعر من
بخوان که شعر در این گیر و دار زنده بماند
یکی مثال تو منصور عشق لازم داشت
که نبض حادثه در دست دار زنده بماند
در این زمانه سنگی تو یادمان دادی
که می شود که کسی شیشه وار زنده بماند
یکی مثال تو منصور عشق لازم داشت
که نبض حادثه در دست دار زنده بماند
بیا ببار به میدان یکه تازها
تویی که دوست نداری غبار زنده بماند
کجاست بستر دریای بی نهایت تو
امید هست که این جویبار زنده بماند؟
«فدای پیرهن چاک ماهرویان»

دلم اگر پس از این کارزار زنده بماند

در انتظار تو...

تمام خانه پر از آفتاب خواهد شد
دوباره برف و یخ کوچه آب خواهد شد
شکوفه‌ها به چمن دسته دسته خواهد رست
زمین پر از گل و عطر گلاب خواهد شد
بزن تو پرده به سویی و گرنه‌ای همه خوب
در انتظار تو دل‌ها کباب خواهد شد
دلا دعای فرج را بخوان که می‌دانم
دعای زنده دلان مستجاب خواهد شد
زال سبز نگاهت عنایت ار بکند
سؤال تشنگی ام را جواب خواهد شد
گل محمدی ار بشکفد به طرف چمن
دهان دوباره پر از شعر ناب خواهد شد
من این فراز شما را دوباره می‌گویم
تمام خانه پر از آفتاب خواهد شد

تا یازده ستاره...

تقویم‌ها درست نوشتند می‌رسی
یک روز در اواخر اسفند می‌رسی
وقتی که دسته دسته کبوتر به اذن عشق
از آسمان فرود بیایند می‌رسی
از نسل ارتفاعی و از پشت آسمان
بی هیچ واسطه به خداوند می‌رسی
با یک سکوت سرد تو را داد می‌زنم
پس کی به داد مردم در بند می‌رسی
تا یازده ستاره برایت شمرده‌ام
با این حساب با عدد چند می‌رسی؟!
از پشت روزهای مه آلوده زمین
می‌بینمت که با گل لبخند می‌رسی

یگانه فاتح

فروغ بخش شب انتظار آمدنی است
رفیق آمدنی، غمگسار آمدنی است
به خاک کوچه دیدار، آب می‌پاشند
بخوان ترانه، بزن تار، یار آمدنی است
ببین چگونه قناری ز شوق می‌لرزد
مترس از شب یلدا، بهار آمدنی است
صدای شیشه رخش ظهور می‌آید
خبر دهید به یاران، سوار آمدنی است
بس است هر چه پلنگان به ماه خیره شدند
یگانه فاتح این کوهسار آمدنی است

حلقه بر در می زند

آن که می ساید به پای عزتش سر، آفتاب
می زند هر بامدادش بوسه بر در، آفتاب
ماهش از روی تمنا حلقه بر در می زند
بهر دیدارش بر آرد از افق سر، آفتاب
عالمی را گاه میلادش چراغانی بین
آسمان را بسته اندر طاق زیور، آفتاب
ای ولی کردگار ای حجّت ثانی عشر
ای ز رخسار دل آرایت منور، آفتاب
بنگرد روزی مگر خورشید، سیمای تو را
هر سحر آرد سری بیرون ز خاور، آفتاب
ذره ای مهر تو در دل داشت وان را گر نداشت
منزلت بودش ز قدر ذره کمتر، آفتاب
«واصل» دربار خود را سایه از سر و مگیر
ای ز چهر عالم آرایت منور، آفتاب

غزل ظهور

نشسته‌ام به گذرگاه ناگهانی سرخ
در انتظار خطر، زیر آسمانی سرخ
نشسته‌ام که بچینم عبور توفان را
ز جاده‌های اساطیری زمانی سرخ
بر آن سرم که بخوانم نمازی از آتش
اگر که شعله بگوید، شبی اذانی سرخ
تمام هستی من، دفتری غزل آتش
و سهم من ز تمام جهان، زبانی سرخ
خدا کند دل من در صف خطر باشی
شبی که واقعه می‌گیرد، امتحانی سرخ
در انتهای حماسی ترین شب تاریخ
ظهور می‌کند آن مرد آسمانی، سرخ
به قاف خوف و خطر، تا ظهور آن موعود
خدا کند دل من، منتظر بمانی سرخ

پرسش

ای نسیم سرخوشی که از کرانه‌ها عبور می‌کنی
ای چکاوکی که کوچ تا به جلگه‌های دور می‌کنی
ای شهاب روشنی که از دیار آفتاب می‌رسی
وین فضای قیرگونه را پر از طنین نور می‌کنی
آی ابر غم گرفته مهاجری که خاک تیره را
آشنای تند بارش شبانه بلور می‌کنی
ای ترنمی که پایای رودها و آبشارها
خلوت سواحل خموش را فضای شور می‌کنی
آی راهیان! گر از دیار یار ما عبور می‌کنید
پرسشی کنید از او که: ای بهار، کی ظهور می‌کنی؟

با خیال تو

سخت است با خیال تو در خواب زیستن
چونان کویر با عطش آب زیستن
بر چهره گرد زرد فراموشی زمان
تصویر وار در قفس قاب زیستن
چون جغد با شقاوت ویرانه ساختن
خفاش وار همدم شبتاب زیستن
دور از نگاه روشن آینه تاب تو
همواره در اسارت مرداب زیستن
ای آفتاب صبح تماشایی بهار
تا چند بی تو در دل مرداب زیستن؟
برخیز و مهر چهره بر افروز و شب بسوز
سخت است با خیال تو در خواب زیستن

* * *

همان نام!

عاشق حق، شیعه آل علی علیهم السلام

منتظر صبح ظهور ولی

تیغ مهیاست، سری بایدت

چشم حقیقت نگری بایدت

دیدن آن ماه نهان ساده نیست

هر خزفی شیشه آن باده نیست

عاقبت از پرده برون می شود

تیغش آغشته به خون می شود

نامردان را ز جمل تا احد

می گذرانند ز دم تیغ خود

ضربه اول که فرود آورد

هفت فلک سر به سجود آورد

چاه کدام است و مه من کدام؟

نام خوش پادشه من کدام؟

نام خوشش، نام خوش احمد است

نام، همان نام که می باید است

فصل حضور

پشت حصار حوصله می‌تازد در منتهای دور سوار آنجا
خورشیدهای تافته را مانند، ذرات تابناک غبار آنجا
دشتی ست زرد سوخته‌عریان، در حیطة تهاجم پاییزی
مردیست سبز پوش که می‌آید با جنگلی ز باغ و بهار آنجا
فصل حضور ناب طراوت را، چشمان خیس عاطفه در راه است
ابریست، حجم سینه پر از باران، در ذهن برکه‌های نزار آنجا
تشویش بی‌توقف انسان را، آرامش خجسته محتوم است
مفهوم بی‌تکلف امنیت، معنای ریشه دار قرار آنجا
تیغی ست لب برهنه و خورشیدی، پیدا در آن نهایت نورانی
عزم صریح کشتن شب دارد از سنگر بلند گذار آنجا
تن دادگان به موج سیاهی را، امید باز دیدن ساحل هاست
با انعکاس نور نماید ره، انگشت پیر قافله دار آنجا
از لطف آن کرامت دریایی، در وسعت وسیع ملالستان
دریا شود کویر عطش نوشان، گل می‌دهد ز ریشه خار آنجا
در چار چوب حوصله تنگم، تاب مرور قصه دوری نیست
در انتظار رؤیت خورشیدم، با دیدگان لحظه شمار آنجا

کلید آسمانها

سحر می آید و با خود می آرد کسوکب ما را
و بر می دارد از ریشه ستونهای شب ما را
به چشم انداز این معبد، خدا یک روز می آید
و روحی تازه خواهد داد، «یارب، یارب» ما را
کسی می آید از صبح و یقین دارم که می سوزد
به بصرق یک نگاه خود هزار و یک شب ما را
کسی از نسل عیاران، به نام نامی انسان
به لحن نور می خواند کتاب مذهب ما را
هزاران خوان دیگر هم اگر مانده ست، باکی نیست
که سحر عشق می راند سوار و مرکب ما را

* * *

خداوندا! عنایت کن کلید آسمانها را
که بیش از این نمی آرد زمین تاب تب ما را

* * *

فصل‌ها بی تو

بی تو در مرداب پوسیده ست این دل دریایی ام انگار
می شود آیا جنون نوشید از لب شمشیر، دیگر بار؟
مثل یک زندانی خسته، در غروبی ساکت و دلگیر
پنجه‌های خونی خود را می‌کشم بر صورت دیوار
در نیام و قحط مردم - آقا - تیغ هامان زنگ خواهد خورد
بی تو می‌پوسد در حیرت، در غریبی، چوبه‌های دار
فصل‌ها بی تو همه پاییز، ماه‌ها بی تو حرام و تلخ
آه‌ای آدینه جوش، ای عشق! خسته‌ایم از این همه تکرار
جان فدای غربت مولا! کشت رنج غیبت ما را
ما پریم از انتظار و زخم، روی چشم ما قدم بگذار!

پنجره انتظار

شبی که یاد تو از خاطر عبور کند
قسم به عشق دلم خواهش حضور کند
کنار پنجره تنها نشسته‌ام که مگر
ز کوچه مرکب فرخنده‌ات عبور کند
دل خزان زده من همیشه می‌خواهد
که فصل سبز تو را بارها مرور کند
به حلقه حلقه اشکم دخیل می‌بندم
که درد غیر تو را از تنم بدور کند
به میهمانی چشمم قدم گذار که چشم
نثار مقدم تو آیه‌های نور کند
شبی که برق نگاهت فتد به خانه چشم
دل شکسته ما را پر از سرور کند
کنار پنجره انتظار، منتظران
نشسته‌اند که آن آشنا ظهور کند

طلوع فجر

در آسمان یاد تو، دلها کسبوترند
بی وقفه، هر تپش، به هوای تو می‌پرند
ای جاری ندیدنی، ای عطر سبز باغ
گل‌ها هم از تو خاطره‌هایی معطرند
ای بارش همیشگی ای ابر بی زوال
از التفات توست اگر ابرها ترند
صبحی که سر بر آوری از مشرق ظهور
این ابرهای خشک، به دست تو پرپرند
شب را به یک اشاره خود تار و مار کن
ای آنکه چشم‌های تو خورشید گسترند

* * *

ظهور

خوشا که چشمان تو را سفر کردن
ز مشرق چشمت، شبی گذر کردن
گذشتن از سمت زلال چشمانت
کنار چشم تو، شبی سحر کردن
ز کهکشان تو ستاره نوشیدن
سرود مهرت را دوباره سر کردن
در آسمان تو، خوشا رها بودن
در ارتفاع تو، خوشا خطر کردن
خوشا غریبانه، تو را ثنا گفتن
خوشا نجیبانه، تو را نظر کردن
خوشا خبر دادن ز حضرت چشمت
حدیث غیبت را خلاصه تر کردن
تو تا برون آیی ز پرده غیبت
ظهور چشمت را ترانه سر کردن
بیا بیمایم فراز چشمت را
خوشا که چشمان تو را سفر کردن

آواز سبز

آواز سبز لهجه باران فریب بود
در شهر عشق واژه «شبنم» غریب بود
تا انتهای شرقی هفت آسمان عشق
تا مرزهای پوچ و خیالی صلیب بود
آری صلیب بود و هزاران مسیح عشق
یاد آور هبوط، هبوطی عجیب بود
در گرگ و میش حادثه‌ها زخم خورده‌ایم
باید به فکر آیه «امن یجیب» بود
در ازدحام مسلخ و کابوس‌های مرگ
باید در انتظار کسی بی شکیب بود

* * *

آبی ترین انتظار

قلب تو چون آسمان‌ها، تصویر معکوس دریاست
چشم تو تا بیکران‌ها، هم‌رنگ فانوس دریاست
ساحل به ساحل گذشتم بر موج باور نشستم
حقا که این زورق صبر، هر دم به پابوس دریاست
عشق تو شور آفرین است آشوب مرداب دلهاست
دستی تکان ده که با تو امواج مأنوس دریاست
پلک نگاه صبورم پرپر زنان مانده بر راه
می سوخت تا خیره خیره چشم که ققنوس دریاست
با جا شوان راز گفتی بر عرشه‌های تالاقی
راز سکوت حضورت، تقوای ناموس دریاست
در فصل فصل خیالم، آبی ترین انتظاری
ای آن‌که نام تو در دل تفسیر قاموس دریاست
فردا بیا و برویان، یک آسمان داغ ما را
تا دشت گل گل شکفته چون چتر طاووس دریاست

کاروانی از بهار

آه می‌کشم تو را، با تمام انتظار
پیر شکوفه کن مرا، ای کرامت بهار
در رهت به انتظار، صف به صف نشسته اند
کاروانی از شهید، کاروانی از بهار
ای بهار مهربان، در مسیر کاروان
گل بیاش و گل بیاش، گل بکار و گل بکار
بر سرم نمی‌کشی دست مهر اگر، مکش
تشنهٔ محبتند، لاله‌های داغدار
دسته دسته گم شدند، سهره‌های بی نشان
تشنه تشنه سوختند، نخل‌های روزه دار
می‌رسد بهار و من بی شکوفه‌ام هنوز
آفتاب من بتاب، مهربان من بیار!

تشنه پرواز

پلک این پنجره خسته اگر باز شود
آسمان با دلی بی حوصله دمساز شود
کیست در کوچه دلواپسی ام جز غم تو
تا دلی با من غربت زده همراز شود
روزهایم همه تکراری و سردند و غریب
کاش می شد شب چشمان تو آغاز شود
بی تو ای همدم آبی تر از آهنگ طلوع
بشکنند بالم اگر تشنه پرواز شود
داغ تلخی است به پیشانی خورشید اگر
آسمان با شب دلمرده هم آواز شود
ای تو خورشید پیا خیز که با چشمانت
قفل صد صبح دل انگیز خدا باز شود

جلیل آهنگر نژاد

* * *

کرانه غیبت

به اقتضای غزل «عقیق صبر» از مقام معظم رهبری

شگفت نی ندمد مهر خاوران بی تو
سپیده دم ز گریبان آسمان بی تو
زمین ز سردی دی چون دل من افسرده است
چو گوی یخ زده در بستر زمان بی تو
ترانه گل نکند در نگار خانه عشق
پرنده پر نزند سوی آشیان بی تو
به سوی ساحل امید ره نخواهد برد
عنان کشتی ازین موج بیکران، بی تو
پریده رنگ گل از زخم تازیانه باد
گرفته نقش خزان باغ ارغوان بی تو
درین کویر که در اوج آتش است و عطش
اسیر دام سراب است کاروان بی تو
به گلبن سحر از غم نوای سر مستی
شکسته در گلوی مرغ نغمه خوان بی تو
بیا که سوسن آزاد در سرای بهار
حدیث عشق نگوید به ده زبان بی تو

سراز کرانه غیبت بر آر و چشم مرا
بین چو جام شفق گشته خونفشان بی تو
تمام هستی ام از انتظار لبریز است
تهی است از می اشراق جام جان بی تو
مگر که کوکب مهرت دریچه باز کند
دو دیده دوخته دارم بر آسمان بی تو
تهی مباد درین رهگذار سیر و سلوک
ز عطر عاطفه محراب جمکران بی تو

استاد مشفق کاشانی

* * *

بهار در آدینه

چه باشم و چه نباشم بهار در راه است
بهار هم نفس ذوالفقار در راه است
نگاه منتظران عاشقانه می خواند
که آفتاب شب انتظار در راه است
به جاده های کسالت، به جاده های تهی
خبر دهید که آن تک سوار در راه است
کسی که با نفس آفتابی اش دارد
سر شکستن شب های تار، در راه است
کدام جمعه؟ ندانستم ولی پیدا است
که آن ودیعه پروردگار در راه است
دلم خوش است میان شکنجه پاییز
چه باشم و چه نباشم، بهار در راه است

* * *

جمکرانی

گرفته بوی تو را خلوت خزانی من
کجایی ای گل شب بوی بی نشانی من
غزل برای تو سر می برم عزیزترین
اگر شبانه بیایی به میهمانی من
چنین که بوی تنت در رواقها جاری ست
چگونه گل نکند بغض جمکرانی من
عجب حکایت تلخی ست ناامید شدن
شما کجا و من و چادر شبانی من؟
در این تغزل کوچک سرودمت ای خوب
خدا کند که بخندی به ناتوانی من
به پای بوس تو آیینه دست چین کردم
کجایی ای گل شب بوی بی نشانی من

* * *

مهمانی

طلوع می‌کند آن آفتاب پنهانی
ز سمت مشرق جغرافیای عرفانی
دوباره پلک دلم می‌پرد نشانه چیست؟
شنیده‌ام که می‌آید کسی به مهمانی
کسی که سبزتر است از هزار بار بهار
کسی شگفت کسی، آن چنان که می‌دانی
کسی که نقطه آغاز هر چه پرواز است
تویی که در سفر عشق خط پایانی
تویی بهانه آن ابرها که می‌گیرند
بیا که صاف شود این هوای بارانی
تو از حوالی اقلیم هر کجا آباد
بیا که می‌رود این شهر رو به ویرانی
کنار نام تو لنگر گرفت کشتی عشق
بیا که یاد تو آرامشی ست توفانی

میراث آرزو

با یادت ای سپیده چه شب‌ها که داشتیم
در باغت ای امید چه گل‌ها که کاشتیم
عمری در آرزوی تو بودیم و پیر شد
آن طفل انتظار که بر در گذاشتیم
بر دفتر زمانه، به عنوان خاطرات
هر صفحه را به خون شهیدی نگاشتیم
از تیغ حادثات چه سرها که شد به باد
هر جا به یاد قامت تو قد فراشتیم
می‌آیی ای عزیز سفر کرده، ای دریغ
شایسته نگاه تو چشمی نداشتیم
زادیم با ولای تو، مردیم با غمت
میراث آرزو به جوانان گذاشتیم

غرق نور

از مقابل دلم عبور کن خاطرات رفته را مرور کن
باز هم بیا سری به ما بزن خانه را پر از نشاط و شور کن
خوب من بیا و با حضور خود شهر را دوباره غرق نور کن
از میان کوچه‌های قلب من ای فرشته باز هم عبور کن
مثل صاعقه ولی بلند تر در شب خیال من خطور کن

من که رو سیاه این قبیله‌ام

تو به خاطر خدا ظهور کن

فتح زمین

صدای سبز تو را می‌خواهد سکوت زرد زمین ای باران!
کویر شد همه جنگل‌هایش، خودت بیا و ببین ای باران
نسیم نوحه گر آمد نالید، غم از صدای خوشش می‌بارید
که در نبود تو باید خواندن، ترانه‌های حزین ای باران
«به دست‌های فقیرم بنگر! بار و بار شکوفایم کن!»
چه غمگنانه ولی می‌گوید، درخت با تو چنین ای باران!
سراب مثل دروغی زیبا، از انحنای افق می‌جوشد
تو صادقانه ولی می‌باری بر این زمین به یقین ای باران!
به زیر گام تو دیدن دارد، زمان فتح زمین ای باران!

اگر برگردی!

می شود پنجره‌ها باز اگر برگردی!
و زمین غرقه آواز اگر برگردی!
باغ، باز آمدنت را به همه می‌گوید
آه، ای سرو سر افراز اگر برگردی!
باز می‌گردد آخر به زمین سر سبزی
می‌تپد قلب زمان باز اگر برگردی!
رخت می‌بندد از این آینه تاریکی‌ها
با تو این پنجره ابری من خواهد دید
آسمانی پر پرواز اگر برگردی!
پیش چشمان تو ای آینه رو، اشعارم
باز هم می‌کند اعجاز اگر برگردی!

گل همیشه بهارم

گل همیشه بهارم، بین خزان باقی است
خراش صاعقه بر چهر آسمان باقی است
حدیث سیلی توفان به چهره گل سرخ
هنوز بر دهن یاس و ارغوان باقی است
ز ابر فتنه تگرگی که ریخت بر سر ما
هزار غنچه پرپر به بوستان باقی است
نشان مرگ و بلا بود در کویر سکوت
غریبو رعد که در گوش هر کران باقی است
شکست کشتی امن از شقاوت توفان
به روی آب فقط دست بادبان باقی است
هزار سال گذشت و ز تازیانه برق
شیار زخم بر اندام ناروان باقی است
پرنندگان بهاری ز باغ کسوجیدند
به روی شاخه نشانی ز آشیان باقی است
امید رویش گل را خزان ربود ز باغ
امید رجعت سر سبز باغبان باقی است
گل همیشه بهارم غدیر آمده است
شراب کهنه ما در خم جهان باقی است

خدای گفت که «اکملت دینکم» آنک
نوای گرم نبی در رگ زمان باقی است
قسم به خون گل سرخ در بهار و خزان
ولایت علی و آل، جاودان باقی است
گل همیشه بهارم بیا که آیه عشق
به نام پاک تو در ذهن مردمان باقی است

سید مصطفی موسوی گرمارودی

* * *

دلی به وسعت دریا

آقا نگاهت جای آهوهاست میدانم
دستان پاکت مثل من تنهاست می دانم
آقا! دلت در هیچ ظرفی جا نمی‌گیرد
جای دل تو وسعت دریاست می دانم
برگشتنت در قلب‌های مرده مردم
همرنگ توفانی‌ترین دریاست می دانم
آقا! اگر تو بر نمی‌گردی، دلیل آن
در چشم‌های پرگناه ماست می دانم
جای سر انگشتان پر نورت در این ظلمت
مانند رد باد بر شنهاست می دانم
ای کاش برگردی که بعد از این همه دوری!
یکباره حس بودنت زیباست می دانم
کسی باز می‌گردد؟ برایم بودن با تو
زیبا ترین آرامش دنیاست می دانم
تو باز می‌گرددی اگر امروز نه! فردا
از آتشی که در دلم برپاست می دانم

ای منتظرترین

ای وارث غـربت پیـمبر
عطر تو و نرگس جمالت
صد نام تو را نموده تکثیر
ای از همه عاشقان رویت
پیچیده نسیم ندبه هایت
دل‌تنگ غروب جمعه‌هایی
عمریست غریب و در فراقیم
زود است که تشنه بر نگردهد
میراث تو ذوالفقار حیدر
از هر گل سرخ تازه، بهتر
یک آینه از نگاه کسوتر
مشـتاق‌ترین و منتظرتر
در پیکر آسمان، سراسر
مشـتاق حلول بدر دیگر
اما تو ز ما همه فراتر
از ساحلت ای امید آخر

دستی که به دامنت دخیل است

چشمی که هنوز مانده بر در

* * *

انتظار

دل به داغ بی کسی دچار شد نیامدی
چشم ماه و آفتاب تار شد نیامدی
سنگ‌های سرزمین من در انتظار تو
زیر سم اسب‌ها غبار شد نیامدی
چون عصای موریانه خوده دست‌های من
زیرا بار درد، تار و مار شد نیامدی
ای بلند ترز کاش و دورتر ز کاشکی
روزهای رفته بی شمار شد نیامدی
عمر انتظار ما حکایت ظهور تو
قصه بلند روزگار شد نیامدی

عبدالجبار کاکایی

* * *

غم هجران

باز آ، دلم ز گردش دوران شکسته است
چون کشتی از تهاجم توفان شکسته است
آینه خیال نهادم به پیش رو
دیدم که قلبم از غم هجران شکسته است
عمری در آتشیم و تو را ناله می‌کنیم
فریادمان به کوی و خیابان شکسته است
دیگر نوای ما ننوازد نی فراق
این ناله در گلوی نیستان شکسته است
ما تیغ غیرتیم ولی در نیام غم
زنگار بی تحرک دوران شکسته است
پرچم فراز مهر خراسان بر آمده
بی تو قرار مهر خراسان شکسته است
ما را خیال روی تو بی تاب می‌کند
عقد بلور اشک به دامان شکسته است
درمان حسرت دل ما دیدن تو بود
باز آ که بی تو شیشه درمان شکسته است
در رهگذار عشق گدایان حضرتیم
در این مسیر کلک «پریشان» شکسته است

واژه غم، تفسیر نگاه

دو چشمم، مرمرین از بارش غم بود، باور کن
و پشتم از غم هجران تو خم بود، باور کن
میان بیت بیت شعر من، بغضی نهان می شد
وجودم غرق در دریای ماتم بود، باور کن
کجایی، ای حضور مسبهم زیبای فرداها
که تفسیر نگاهم واژه غم بود، باور کن
میان موجهای التماس و غربت و هجران
دو دستم عاشق دامن خاتم بود، باور کن
بیا دیگر که سهراب وجودم زخمی زخمیست
که بی تو نوشدارو جرعه‌ای سم بود، باور کن
هزاران جمعه بی تو تا خدا رفتم ولی افسوس
که در راهم صفای همسفر کم بود، باور کن

موعود عشق

من روز و شب ظهور تو را، آه می‌کشم
در آسمان عبور تو را، آه می‌کشم
می‌پرسمت ز روز و بیابان و کوه و دشت
من پاسخ ظهور تو را، آه می‌کشم
پیداتری از آن که بینم تو را به چشم
در محضرت، حضور تو را، آه می‌کشم
می‌خوانمت به نام و نمی‌دانمت هنوز
من فرصت مرور تو را، آه می‌کشم
گاهی غم فراق تو را، گریه می‌کنم
گاهی وصال دور تو را، آه می‌کشم
وقتی نمی‌رسم به خیال وصال تو
من هم دل صبور تو را، آه می‌کشم
از این فصول پر ز حقارت دلم گرفت
من فصل پر غرور تو را، آه می‌کشم
موعود عشق! مهر جهانتاب آخرین
بر من بتاب، نور تو را، آه می‌کشم

در نعت صاحب الزمان عجله

پری رخی که خداوند زلفِ پر شکن است
بسای کشور و آشوب شهر و ماه من است
بزیر هر خم جعدش هزار چین و شکن
ولی هزار دل و جان اسیر هر شکن است
فراز سروش از ماه و مشتری ثمری است
به گرد ماهش از مشک و غالیه رسن است
نه همچو رنگ رخ او شقیق در بستان
نه همچو لعل لب او عقیق در یمن است
فروغ دیدهٔ حُسن است و شاه خوبان است
چراغ مجلس انس است و شاه انجمن است
نسیم از بر او بوی گل فراز آرد
که خرمن گلش اندر میان پیرهن است
به چین طرهٔ او نوافهٔ ختا نشگفت
به چشم جادوی او بین که آهوی ختن است
اگر چه نرگس جادوی او نه هاروت است
ولی به هاروت، آموزگار مکر و فن است
و گر چه لعل سخن گوی او نه یاقوت است
ولی به یاقوت افسوس خوار و خنده زن است

چنان که شمس رخس تافته ز مغرب زلف
علامتی ز ظهور ولی ذوالمنن است
بزرگ آیت یزدان ولی و حجة عصر
که مرزبان زمین است و خسرو زمن است
امام قائم، شاهی که می توان گفتن
چو ذات بیچون قائم به ذات خویشتن است
به قلبش اندر اسرار غیب منکشف است
به جانش اندر، انوار قدس مقتدر است
هوای او به سر خلق بهتر از خرد است
ثنای او به لب طفل خوشتر از لب است
نهال روضه خلدش حکایتی است ز لب
زالال چشمه خضرش حدیثی از دهن است
حیات نیست جهان را مگر به هستی او
که اوست جان گرامی و این جهان بدن است
غیاب اوست به عالم، همیشه عین ظهور
چنان که نور به چشم اندر است و جان به تن است
به راه او، شهد الله، شهادت از دل و جان
امید پیر و جوان آرزوی مرد و زن است
فلک به سنت عابد ولادتش به نشاط
طراز داده ز انجم هزار انجمن است
هلا! به سنت این عید، رامش دل جوی
که افضل الاعمال است و احسن السنن است

دو بزم عیش خدایی پی ولادت او
به عرش اعظم و در آستان بوالحسن است
سلیل موسی کاظم که عیسی، مریم
به حب او دل و جانش به چرخ مفتتن است
به کاخ رفعت او مهر خاوری است سراج
به شمع طلعت او طشت آسمان لگن است
رموز سرّ اله و کنوز علم خدای
به قلب او چو گهر در خزانه مختزن است

محمد کاظم صبوری «ملک الشعراء» * * *

ولادت حضرت صاحب الزمان علیه السلام

نوشین لبّت که زنده کند جان را
بخشد حیات، چشمه حیوان را
چشمت به غمزه بنده کند دل را
لعلت به خنده زنده کند جان را
از حسرت عقیق شکر خایت
خون دل است لعل بدخشان را
وز غیرت دورشته دندانت
دل آب گشته لؤلؤی غلطان را
ابری است خط تو که بران عارض
پوشیده چهر مهر درخشان را
یا للعجب که دیده چنین ابری
کز چشم من ببارد باران را
دودی است زلف تو که بر آن رخسار
گشته حجاب، آتش سوزان را
جز روی تو فراز قد موزون
گردیده بار، سرو گلستان را
جز زلف حلقه حلقه تو بر رخ
کس دیده در بر مه، خفتان را

گر خط تو سلاله ریحان است
ببرخی شوم سُلاله ریحان را
ور لعل تو نتیجه مرجان است
قربان شوم نتیجه مرجان را
افتد ز چشم، لؤلؤ مرجانم
هرگه که بینم آن لب و دندان را
نسب بود به غیر چین سر زلفت
آشوب و فتنه دولت خاقان را
آشفگی به جمع نمی خواهی؟
بگشاگره دو زلف پریشان را
خواهی که چشم فتنه فرو بندی
لختی ببند نرگس فتان را
جانا تو در بهشت چریدیستی
همسایه حور بوده و غلمان را
وینک تو را خدای به من داده است
پاداش مدح حجّة یزدان را
آن مظهر خدای که از صورت
داده ظهور، معنی سبحان را
و آن واجب الوجود که در معنی
تشریف داده صورت امکان را
آن علت العلیل که طفیل او
ایزد نموده خلقت کیهان را

قائم امام عصر که میلادش
ستوار کرده پایه ایمان را
نور فروغ دیده احمد را
چشم و چراغ دوده دندان را
آن نامه‌ای که در خور نام اوست
والشمس کرد باید عنوان را
وآن دفتری که لایق مدح اوست
قرآن سرود بساید، مر آن را
غیر از مدیح او نبود دیگر
گر خوانی آیت آیت، قرآن را
با بغض او فرشته گر باشد
گوشو پذیره کیفر عصیان را
شیطان اگر ولایت او دارد
در ده نوید رحمت، شیطان را
از او بود مدار همه عالم
از اصل، خرّمی بود اغصان را
از او بود مدار همه گیتی
از چشمه، جوی دارد جریان را
امروز از ولایت او ایـزد
رونق فزود عالم امکان را

در مدح حضرت حجت عجل الله فرجه

تا در چمن این سرو فرازنده چمانست
چیزی که به دل نگذرد، اندوه خزانست
چشمش نشد از دولت دیدار تو محروم
پیدا است که آینه ز صاحب نظرانست
بی ناوک بیدار تو آسایش دل نیست
تیر تو مگر در تن عاشق رگ جانست
فریاد که از رشک بلب ناله شکستند
در قافله عشق، جرس بسته زیانست
دیرینه شد و تازه بود رشحه کلکم
چندان که کهن سال شود، باده جوانست
امروز مسلم به نی خامه من شد
این بیشه که میدان هژیران جهانست
دوشم به نوای سحر مرغ شب آهنگ
بر گوش زد این نغمه که آسایش جانست
کز غازه عذار گل و گلزار بیارا
تا ابر بهار قلمت ژاله فشانست
لب را به ثنا گسترئی شاه نوابخش
کین مائده از غیب ترا دست و دهانست

سلطان جهان رهبر دین هادی مهدی

کز جان برهش چشم جهانی نگران است
ای پرده نشین دل و جان در ره شوقت
این مطلع فرخنده مرا ورد زبانست

□ □ □

تا دیده ز دل نیم قدم ره به میانست
از پرده بر آن چشم جهانی نگرانست
محرور مهل دیده امید جهان را
ای آنکه حریمت دل روشن گهرانست
بی روی تو در دیده بود خار نگاهم
بی وصل تو جان بر تن من بار گرانست
از چاشنی عهد تو ترسم که نماند
اندک رگ تلخی که در ابروی بتانست
از همّت مردانهات آبستن فطریست
گر حامل بحر است و گر مادر کانست
افسر بسر دولت بد خواه تو تیغست
اختر به دل تیره خصم تو سنانست
کودک به رحم فضل ترا شاهد عدلست
مادر به شکم خصم ترا مرثیه خوانست
گشت از اثر عدل تو کار دو جهان راست
گر پیچ و خمی هست به زلفین بتانست

دست قدر، امروز بر آن قبضه تیغست
پشت ظفر، امروز بر آن پشت کمانست
برقست عنان تو و کوهست رکابت
آن بس سبک افتاده و این بسکه گرانست
کو تا که از این کهنه دمن گرد بر آرد
فرخنده سمند تو که چون پیل دمانست
آن آینه اندام که در جلوه گریها
خاک قدمش سرمه صاحب نظرانست
آن ابر خروشنده که در قطره زدنها
طوفان روش و باد تک و برق عنانست
آهو کفل و شیر دل و دشت نورد است
خارا شکن و کوه تن و پیل توانست
هامون بغل و لاله رخ و صبح جبین است
سندان شم و مشکین دم و باریک میانست
تردست و شفق ساعد و طاووس خرامست
چابک قدم و خشک پی و آینه رانست
در جلوه گری داغ کش شیوه لیلی است
در گرم روی، فکرت عالی خردانست
یارب که شود روشنی دیده «حزین» را
عهد تو که آسایش کونین در آنست
بلبل نکشد پا ز سراغ گل و گلشن
آه از سر کوی تو که بی نام و نشانست

مستانه اگر نکته سرایم عجیبی نیست
کی ساغر عشق تو کم از رطل گرانست
گلزار نگردد تهی از ناله بلبل
پیوسته ثنای تو مرا ورد زبانست
پیمانۀ مستانه تو بی باده مبادا
تا غنچه درین باغ ز خونابه کشانست

* * *

حزین لاهیجی

در مدح امام مهدی علیه السلام

در صبح عارض از خط مشکین نقاب کش
این سرمه را به چشم تر آفتاب کش
از عشوه خون رستم طاقت بخاک ریز
خنجر ز ترک غمزه بر افراسیاب کش
عالم الف کشیده شمشیر ناز تست
تسیغ کرشمه بر همه چون آفتاب کش
زاهد؟ نماز بی ره تقوی درست نیست
سجاده ورع بشط باده آب کش
تا چند بار غم، دوسه رطل گران بگیر
تا کی حدیث جم، دوسه جام شراب کش
در قید خویشتن نتوان زیستن دمی
دست از خودی بشو، نفسی چون حباب کش
زان بیشتر که زخم اجل کارگر شود
مطرب بیا و زخمه به تار رباب کش
زان بیشتر که چهره ز اشک ارغوان کنم
ساقی مرا برخ دوسه جام شراب کش
غرق عرق چنین رخ ناز آفرین چراست
جانا ترا که گفت که از گل گلاب کش

ای چرخ دست فتنه بلند است، خویش را
زیر لوای خسرو عالیجناب کش
مهدی بگو و از شرف نام نامیش
طغرای فخر بر ورق آفتاب کش
صهبای ذکر دوست خرد سوز شد «حزین»
آتش شو، از جگر نفس شعله تاب کش
دلدار در دلست گر از دیده غائب است
عرض نیاز را به بساط خطاب کش
ای مهر جانفروز ترا از حجاب ابر
عالم گرفت تیرگی، از رخ نقاب کش
گرد کرشمه از کف نعلین خویش ریز
این توتیا به چشم سفید رکاب کش
بی پرده حسن شاهد شرع آشکار کن
یک ره نقاب از رخ ام الکتاب کش
طرح عمارتی بجهان خراب ریز
دست زمانه از ستم بیحساب کش
هنگام داوربست کنون زال دهر را
گیسو کشان به محکمۀ احتساب کش
با ما به کین بر آمده عمریست روزگار
این انتقام از فلک کج حساب کش
هم تیغ قهر بر سر خصم عنود زن
هم پیکر عدو بخم پیچ و تاب کش

گرد از سم سمند برانگیز و ز شرف
در دیده سپهر معلی جناب کش
هم تیغ کین بگیر ز بهرام جنگ جو
هم از کنار زهره چنگی رباب کش
بتخانه در مدینه اسلام کی رواست
لات و هبل بر آر و بدار عقاب کش
گرد خجالت از رخ ما عاصیان بشوی
خط بر صحیفه عمل ناصواب کش

ولادت صاحب الزمان علیه السلام

جهان ز بهجتِ امروز باغ رضوان شد
فضای گیتی از خرّمی گلستان شد
کدام غنچه نوری به فرخی بشکفت
که باز گلشن هستی ز وجد خندان شد
گرفت جمله آفاق جلوه اشراق
مگر ز جیب، عیان دست پور عمران شد
جمال اشرفت الارض از زمین پیدا است
مگر ز غیب، عیان نور پاک یزدان شد
هماره پر تو افلاک تافتی بر خاک
زمین تیره از این رو رهین احسان شد
شگفت آن که مهی از زمین درخشان گشت
که از طلوعش در عرش نور باران شد
کدام عیسی، دل‌های خسته را بناخت؟
که از شهودش هر درد جفت درمان شد
خدای گفت که قرآن شفای اهل حق است
که بود این که به معنی شریک قرآن شد
سخن به تعمیه تا چند گویمت روشن
ظهور شمس حقیقت به ماه شعبان شد

جمال حضرت قائم ز بزمگاه وجوب
گرفت پرده و تابان به صُقع امکان شد
هنوز «مهدی» زیب قماط و مهدی بود
که بر فلک زد و تا جلوه گاه سبحان شد
هنوز ساعد قدسش تمیمه می طلبد
که تاج عزّت بر سر نهاده و سلطان شد
هنوز در نظر خلق خُرد می آمد
که پیر عقل برش کودک سبق خوان شد
امام عصر ولی خدا کفیل هدی
که ظلّ هستی از خلقت دو کیهان شد
وجود پاکش کاندرا کمال بی همتاست
یگانه بار خدا را دلیل و برهان شد
خضر به خاک درش چون که سود روی نیاز
به رهنمویی او سوی آب حیوان شد
چو اسم پاکش در خاتم سلیمان بود
گرفت اهر منی خاتم و سلیمان شد
هر آن که پیرو او، رهسپار جنت گشت
هر آن که دشمن او، سرنگون به نیران شد
مراز حکمت بیچون بسی شگفت آید
که روز اوّل وصل، ابتدای هجران شد
نداشت دیده مردم چو تاب دیدن او
چو آفتابی در زیر ابر پنهان شد

ز چشم مردم پنهان ولی به معنی فـ
که ما سوی همه یک جسم و شخص وی جان شد
اگر که روح به صورت ز تن بود غائب
درست بسین که ز اطراف تن نمایان شد
خوشا دمی که ببینیم صبح طلعت او
فتاده پرده و شام فراق پایان شد
نشست بر زیر اسب پیلتن شاهی
بدان صفت که به عرش استوای رحمن شد
گرفت تیغ درخشان برای خونریزی
همه بسیط زمین غیرت بدخشان شد
درخت عدل جهان را بزیر سایه فکند
فکنده ریشه ظلم و فساد و طغیان شد
ز فیض مهرش بنیان دین عمارت یافت
به دست قهرش بنیان کفر ویران شد
من و رسیدن کنه مدیح او هیئات
که در مناقب او عقل مات حیران شد
* * * شیخ الرئیس ابوالحسن میرزا «حیرت»

ترجمان زخم

ماییم و داغ عشق تو و آرمان زخم
دلگرم مانده‌ایم از آتشفشان زخم
پوشیده‌ایم جامه گلرنگ درد را
نوشیده‌ایم جامی از آن شوکران زخم
خواندیم شرورهای جنون را به نام تو
رفتیم پا به پای تو تا بی کران زخم
چشم نجیب و روشن تو آبروی عشق
دست بلند عاطفیات سایه بان زخم
فریادت انعکاس صدای محمد است
آواز آسمانی تو، ترجمان زخم
اندره بیکران تو را بارها نسیم
در گوش باغ گفت ولی با دهان زخم
بشکوه و سرفراز نمی‌ایستاد عشق
دستت نمی‌گرفت اگر بازوان زخم
آن روزها چقدر تو را می‌شناختم
در متن خون و خنجر و ایمان، زمان زخم
بر این هوای بسته رخوت مرور کن
پرواز را هر آینه از آسمان زخم

فردا چگونه از پیل آتش کند عبور
امروز هر که نگذرد از هفت خوان زخم
در ازدحام عافیت، آوازه‌ها، عزیز
ماییم شاعران جنون، شاعران زخم
دشمن بین که زخم زبان می‌زند هنوز
ما را که خوانده‌ایم تو را با زبان زخم
آن جا تمام آینه‌ها را شکسته اند
دلسنگهای شب زده در آستان زخم
سبز است نبض باور ما تا طلوع صبح
جاریست خون گرم تو تا در رگان زخم
تا فتح باغ نور به نام تو می‌رویم
همراه با سلیل تو با کاروان زخم
ای وسعت غریب بخوان با گلوی گل
با ما دوباره جرعه‌ای از داستان زخم
در امتداد غربت زهرا گریستی
در التهاب آتش و خون تازیانه، زخم
این‌های‌های گریه و این شعله‌های آه
تفسیر داغ توست که هست ارمغان زخم
ما را ببر به خلوت رؤیایی حضور
ماییم از تبار تو، از دودمان زخم
یارب مباد بر تن ما روز واپسین
چون پیکر شهید نباشد نشان زخم

مظهر آیات

ماه من پرده ز رخساره چو برگیرد
مهر از شرم، ره کوه و کمر گیرد
گل اگر بیند آن طلعت زیبا را
رخ ز آرم به خوناب جگر گیرد
اگر آن شمع هدی چهره بر افروزد
شب ظلمانی سیمای سحر گیرد
اگر آن راحت جان زلف بر افشاند
همه آفاق دم نافه‌تر گیرد
از رخس تابان، انوار ازل گردد
وز دَمَش گیتی، آئین دگر گیرد
کیمیایی است عجب نفعه انفاسش
که به هر قلب رسد طینت زر گیرد
خار از او خوی گل و لطف سمن یابد
سنگ از او خاصیت لعل و گهر گیرد
درد از حکمت او عین دوا گردد
زهر با رحمت او طبع شکر گیرد
شیر با آهو آید به یک آبشخور
صعوه با باز به یک لانه مقرّ گیرد

آب با آتش، با مهر در آمیزد
بِرّه با گرگ ره سیر و سفر گیرد
هم بر ابرار، در خوف و خطر بندد
هم بر اشرار، ره فتنه و شرّ گیرد
ظلم از سَطَوَاتِ او راه عدم پوید
عدل از دولت او قدر و خطر گیرد
علم از حرمت او عزّ و شرف یابد
شرع از عزّت او شوکت و فر گیرد
کیست این مظهر آیات که گیتی را
قاف تا قاف بتأیید نظر گیرد
حادث و ممکن با امر هُمایونش
آید از پرده برون نقش و صُور گیرد
رخصت از خادم ایوانش قضا یابد
رُتبت از منشی دیوانش قَدَر گیرد
مالک ملک بقا سِرّ ازل مهدی است
که جهان فیض از آن رشگ قمر گیرد
حجت بالغه و هادی منتطق، اوست
که ازو گون مکان نظم دگر گیرد
پرتو، افلاک از آن وجه حَسَن یابد
جلوه آفاق از آن نور بصر گیرد
ای ولی اللّٰه اعظم که نشان تو
اهل هر کیش ز ابنای بشر گیرد

آفتابی تو و ما دلشدگان «ذره»
چه شود مهر گر از ذره خبر گیرد
ای جهانبان بنگر ملت ایران را
که به کف ز آتش سودای تو سر گیرد
تا به جان حرمت میراث تو دارد پاس
پیش پیکان بلا سینه سپر گیرد
تا بپیماید راه حرم و صلّت
پای از سر کند و دشت خطر گیرد
گر به هر گام دو صد مرگ فراز آید
قطع این مرحله بی بوک و مگر گیرد
راه پوید چو دمان سیلی بنیانکن
تا که با روی ستم زیرو زیر برگردد
در بر کفر به ذلت نسپارد تن
از خلیج ار همه خون تا به خزر گیرد
دوستدار تو به باطل ننهد گردن
گر که دشمن، سرش از پیکر، برگردد
در دل آتش و خون، ره سپرد چالاک
تا به بر شاهد گلگون ظفر گیرد

توسل

ز پیری شکوه‌ها دارم فراوان
گوارا عیش بادا بر جوانان
چنان افسرده دل پژمرده عالم
که مرغی در قفس افتاده نالان
مرا تیر حوادث کرد بی‌تاب
چو صیّادی غزال اندر بیابان
نبویم گل نجویم تاب سنبل
نه در سر شوق باغ و مرغزاران
صفای باغ و راغ و آب جاری
بنفشه‌زار و طرف جویباران
نسیم صبح و صوت عندلیبان
دهان غنچه، لعل گل‌عداران
سواد زلف و خط و خالِ مشکین
می تلخ لب شیرین‌زبانان
شراب و شمع و نقل و عیش و مستی
خوش است اما برای شادکامان
دلی کسو سوزد از داغ جدایی
کجا سودی برد از لاله‌زاران

همی خواهم که اندر کنج عزلت
بگیریم همچو ابر اندر بهاران
چه خوش باشد که بعد از انتظاری
به امیدی رسند امیدواران
جمال الله شود از غیب طالع
پدیدار آید اندر بزم یاران
دمد از قرن قدرت نفخه صور
ببارد ابر رحمت آب باران
اگر اسکندر دوران بسیاید
چشند آب حیاتی تشنه کامان
به آواز «انا الحق» مرغ توحید
کند پرواز اندر شاخساران
همی گوید منم آدم منم نوح
خلیل داووم قربان جانان
منم موسی منم عیسی بن مریم
منم پیغمبر آخر زمانان
جهان شد تیره چون شبهای تاریک
خدایا در رسان خورشید تابان
تو ای جام جهان رخساره بنما
که خستند از تعب آینه داران
جهان ویران ز جور جوفروشان
ز سالوسی این گندم نمایان

تو مرآت نکویی خدایی
خدا را سوی ما رو کن شتابان
ببین ما را اسیر بند کفار
گرفتار شکنج روزگاران
تو موسی وار شمشیر خدایی
بکش وانگه بکش فرعون و هامان
تو ای عدل خدا کن دادخواهی
ز جا خیز ای پناه بی پناهان
برون کن ز آستین دست خدا را
بکن خونخواهی از خون نیاکان
قدم در کربلا بگذار و بستان
سر پر خون ز دست نیزه داران
تو ای دست خدا از شصت قدرت
بکش تیر از گلوی شیرخواران
خبر داری که از سم ستوران
دگر جسمی نماند از شهسواران
شنیدستی چسان دست خدا را
جدا کردند از تن ساربانان

در منقبت حضرت مهدی علیه السلام

صبح عید باز آمد به فیروزی و فال و فر
فرح خیز و طرب بیز و الم ریز و روان پرور
بود کز در درآئی مر مرا ای لعبت سیمین
خرامان و غزل خوان و خوی افشان طرب آور
ز مستوری و مهجوری و رنج دوریت ما را
به کف باد و به سر خاک و به چشم آب و به دل آذر
ندیده چشم گردون هیچگه همچون تو طنازی
شور موی و شبه موی و جنان کوی سمن پیکر
خبریدار دلالت دلبراهستم ولی باشد
دمم سرد و تنم گرم و سرشکم سیم و رویم زر
ز قد و خوی و موی و رویت آمد در درونم دل
الم آویز و درد انگیز و رنج آمیز و غم پرور
مرا جان آتش است اندر بدن تا بینمت ای گل
به لبخندان، به رخ تابان، به موی افشان، به کف ساغر
نیپندارم که در جنت به طرز تو بود حوری
مشعشع رو، مسلسل مو، معنبر بوی و نسرین بر
به دوران فراق، هان نگارا چون من و بختم
بدین سستی، بدین پستی، نزا دستی، دگر مادر

به پاداش نگاهی سوختی دل‌های ما، زان رو
خروشانیم و جوشانیم و سوزانیم از این کیفر
بود کز من پذیری جان به مدح داور دوران
شه فرخ رخ، عادل دل، آن دارای دین‌پرور
شه دجال‌کش، مهدی، که حکمش را و امرش را
فلک بنده، ملک برده، قضا خادم، قدر چاکر
زهی شاهی که از کاخ جلالت احترامت شد
زحل دربان و مه تابان و خور رخشان و نجم ازهر
خهی میری که دارد زیر ابر گوهر افشانت
زبان معدن، قمر خرمن، فلک دامن، ملک شهپر
به میکائیل و اسرافیل و عزرائیل و جبرائیل
تویی آمر، تویی ناصر، تویی مولا، تویی سرور
ز اطوارت، ز گفتارت، ز دیدارت، ز انوارت
خرد دروا، بصر اعمی، ذکا حرباء، قمر شب پر
سوابق را، لواحق را، مشایق را، حقایق را،
تویی اول، تویی آخر، تویی مظهر، تویی مظهر
به هر نور و به هر خیر و به هر حسن و به هر فیضی
تویی مبدع، تویی مبدأ، تویی منبع، تویی مصدر

در مدح امام زمان علیه السلام

ای منتظران مژده که آمدگه دیدار
بر بام در آید که شد ماه پدیدار
از خانه در آید که جانان ز ره آمد
جان پیشکش آرید که زر نیست سزاوار
آن شاهد عینی که نهان بود به پرده
از پرده به بزم آمد و از بزم به بازار
باز آمد و از رنگ رخ و جلوه بالاش
شد کلبه ما رشک چمن غیرت گلزار
از شهد لب و شور دل آشوب کلامش
عالم شکرستان شد و آفاق نمکزار
برخاست شمیم خوش آن طره مشکین
یا قافله مشک رسیده است ز تاتار
تا باد گذر کرده به چین سر زلفش
آفاق معطر شده چون طبله عطار
ای شیخ مکن منع من از عشق نکویان
کز منع تو ام حرص فزون گردد و اصرار
از سبحه و دستار مرادی نستوان یافت
مقصد طلبی طره دلدار به دست آر

عید است نگارا پی شیرینی احباب
بگشابه شکر خنده لب لعل شکر بار
در گلشن عالم گل بی خار نباشد
غیر از رخ خوب تو که باشد گل بی خار
گر ماه کله دار بود، سرو قباپوش
تو سرو قباپوشی و تو ماه کله دار
لعلت می جان پرور و خمّار تو و من
هم طالب می هستم و هم طالب خمّار
روی تو گل تازه و گلزار تو و من
هم عاشق گل هستم و هم عاشق گلزار
هر سال بهار از چه بسی نغز و نکو بود
امسال نکوتر بود از پار و ز پیرار
هم آمر و هم ناهی و هم صاحب امر است
هم قادر و هم عالم و هم فاعل مختار
از یمن قدوم و ز پی طوف حریمش
گردیده زمین ساکن و گردون شده دوّار
آن شمس ولایت که فروغی است از او مهر
شد در مه شعبان بگه نیمه نمودار
در طور جهان کرد تجلی چو جمالش
شد شش جهت از نور رخس مطلع انوار
آثار جمالش همه جا گشت هویدا
از فیض طلوعش همه کس گشت خیردار

نادیده جمالش همه دادند بدو دل
کردند به نیکوئی رویش همه اقرار
هادی امم مظهر حق مهدی موعود
آن قائم غائب ز نظر واقف اسرار
چون جان به تن و عقل به سر نور به دیده
پیداست بر عقل و نهان است ز انظار
یک شمه ز اوصاف جمیلش نتوانند
خلق دو جهان یکسره گردند اگر یار
سررشته کارم شده از کف مددی کن
ای در کف فیاض تو سررشته هر کار
دیوان «محیط» از شرف منقبت شاد
شد حرز تن و جان و دل و دیده احرار

* * *

حجّت ثانی عشر

حدیث موی تو نتوان به عمر گفتن باز
از آن که عمر شود کوتاه و حدیث دراز
به راه عشق تو انجام کار تا چه شود
برفت بر سر این کار هستیم ز آغاز
بسطاق دلکش آن ابروان محرابی
که دور از تو نباشد مرا حضور نماز
اگر نه از دل من رسم سوختن آموخت
چرا دمی نکند شمع ترک سوز و گداز
اگر سعادت جاوید بایدت ای دل
نمای شرح حقیقت سخن مگوز مجاز
حدیث لیلی و مجنون عامری بگذار
مخوان فسانه محمود غزنوی و ایاز
مدیح مظهر حق مظهر حقایق گوی
ثنای حجّت ثانی عشر نما آغاز
سَمِیِّ ختم رسل، خاتم الأئمّه که هست
نهان ز دیده و بر حضرتش عیان هر راز
سلیل خسرو دین عسکری شه کونین
ولی حق شه دشمن گداز و دوست نواز

امام منتظر خلق، مهدی موعود
که هست چشم جهانی به ره گذارش باز
پناه کون و مکان صاحب الزمان مهدی
ولی قائم بالسیف شهسوار حجاز
خجسته نامش زان بر زبان نمی آرم
که روزگار رقیب است و آسمان غماز
ز خوان مکرمتش وحش و طیر روزی خوار
بشکر موهبتش جنّ و انس هم آواز
به اوج جاهش جبریل عقل می نرسد
بسبال شوق کند تا ابد اگر پرواز
ز حال مردم و وضع زمانه ناگفته
تو واقفی و نباشد بعرض حال نیاز
در آ، ز پرده و از یک تجلی رخسار
غبار شرک ز مرآت ما سوا پرداز
«محیط» زنده شود بعد مرگ گر نشود
ظهور دولت حق راست نوبت آغاز

نیمه شعبان

ای خامه شکوه از شب هجران کن
وی سینه بر ملا غم پنهان کن
ای چشم بی فروغ، به جای اشک
خوناب دل روانه به دامان کن
ای جان به لب رسیدی و خاموشی
چندی خروش از غم جانان کن
ای دل به یسار دادرس عالم
هر صبح و شام ناله و افغان کن
ای آسمان به صیحه دهان بگشا
اهریمنان دهر هراسان کن
ای خاک تیره، گنج طبیعت را
از کنج دل بر آر و نمایان کن
ای عدل، تا که روز تو پیش آید
دست دعا به درگه یزدان کن
ای خون فسرده ملت خواب آلود
بر خیز و جنبشی چونیاکان کن
تا کی بسان پیکر بی جانی
شوری به پا به صحنه میدان کن

آرام و خفته چند چو مردابی
چون سیل نعره برکش و طغیان کن
ای نطق، مردمان خدا جو را
آگه ز راز نیمه شعبان کن
ای طبع من چکامه شیوایی
انشا به وصف حجّت سبحان کن
میلاذ قائم است، ز جا برخیز
یعنی قیام در ره ایمان کن
ای رهنمای راه هدی، مهدی
روشن جهان ز چهره رخشان کن
تا کسی نهان ز دیده احبابی
از جلوه عالمی همه حیران کن
باز آ و راز آیه جاء الحق
بر مردم زمانه نمایان کن
باز آ و از نیام بر آور تیغ
بنیاد ظلم یکسره ویران کن
باز آ و کماخهای تبه کاران
ای دست حق خراب ز بنیان کن
بر دفتر ستم خط بطلان کش
پیکار با سپاهی شیطان کن
ای منتقم، ز خون ستمکاران
رنگین تمام کوه و بیابان کن

چون حال ما ز خصم دگرسان شد
باز آو حال خصم دگرسان کن
ما را ز جور، آن که پریشان کرد
او را به قهر خویش پریشان کن
در راه خلق شمع هدی افروز
دلها به نور علم فروزان کن
ما را غم تو بی سرو سامان کرد
فکری به حال بی سرو سامان کن

ای پیک آزادی بیا

یک شب منور می شود، از نام مهدی خانه‌ام
پر می شود از عطر او، سرتاسر کاشانه‌ام
این صحن گلباران شود، پر گل همه ایوان شود
وین باغ عطر افشان شود، از نکهت جانانه‌ام
این کلبه گلشن می شود، صد شمع روشن می شود
شیرین لب من می شود، از بوسه جانانه‌ام
در پاش سر می افکنم، صد بدره زر می افکنم
در و گهر می افکنم، در مقدم در دانه‌ام
گرم سلامش می شوم، محو کلامش می شوم
خرم ز نامش می شوم، با این دل دیوانه‌ام
او باغ و من چون باغبان، او میهمان من میزبان
از شوق او آتش به جان، او شمع و من پروانه‌ام
مدهوش رویش می شوم، سر مست بویش می شوم
شبگرد کویش می شوم، با نعره مستانه‌ام
بوسه به راهش می زنم، بر جایگاهش می زنم
بر روی ماهش می زنم، گل‌هایی از گلخانه‌ام
با ضربه شمشیر او، با نعره شبگیر او
در سایه تدبیر او، جانباز بی باکانه‌ام

دنیا شود چون گلستان، دلها به هم هم داستان
بیا لشکری از راستان، رنگین شود افسانه ام
کوته شود دست خسان، حق می رسد بر بی کسان
ای باد پیغام رسان، بر رهبر فرزانه ام
از بعد غمری انتظار، گردد جهان پر افتخار
کآن پیشوای اقتدار، دستی زند بر شانهم
کام همه شیرین شود، غمخانه نور آگین شود
هر کوجه ای آذین شود، در مقدم جانانهم
دنیا چو رضوان می شود، این شام تابان می شود
دشمن پریشان می شود، از همت مردانهم
دیگر رفیقان صف به صف، من در رکابش جان به کف
در راه آن رنگین هدف، سرمست و مشتاقانهم

ای مهدی هادی بیا، ای پیک آزادی بیا
ای شاهد شادی بیا، کز غیر تو بیگانه ام
دستم بگیر ای دستگیر، ای در شبم مهر منیر
جرم من عاصی پذیر، ای شافع شاهانه ام
در انتظارت سوختم، تا عاشقی آموختم
مانند گل افروختم، واکنون گل گلخانه ام
ساقی مرا جامی بده، در عشق او نامی بده
با باده آرامی بده، پر کن ز می پیمانهم

من با امیدت زنده‌ام، از نور تو تابنده‌ام
بر آستانت بنده‌ام، ای رونق کاشانه‌ام
سالم سراسر عید شد، جانم همه امید شد
پراختر و ناهید شد، یلدا شب غمخانه‌ام
با خود سعیدم کرده‌ای، غرق نویدم کرده‌ای
محو امیدم کرده‌ای، این نشئه خمخانه‌ام
جانم ز غم آزاد شد، صحن دلم آباد شد
از ذکر نامت شاد شد، تسبیح یکصد دانه‌ام

سعید شمس انصاری

* * *

حقیقت زیبای انتظار

چشمم به راه تشنه فردای انتظار
روحم فدای صبح دل آرای انتظار
در آرزوی آنکه مقدمش از گل است
دل در هوای باغ مصفاى انتظار
آن شاهدهی که شهدِ وداد از لبش چکید
آن نقطه منور رؤیای انتظار
دنیا پر از محبت و صلح و صفا شود
در مقدم شهنشه والای انتظار
کافیست یک نگه که ز خود بیخودم کند
آن دیده مشعشع بینای انتظار
کوتاه شود دگر همه دستان ظالمان
با دست عدل پرور آقای انتظار
دیگر ز آه بیوه زنان شعله کی فتد
بر فرش شامهای غم افزای انتظار
دیگر سرگرسنه نخوابد یکی یتیم
بعد از گذشت آن همه شبهای انتظار
در پشت پرده تا یکی ای آفتاب حسن
پنهان ز چشم خلق و هویدای انتظار

دانی که چیست آرزویم بعد دیدنت
یک جرعه از حلاوت مینای انتظار
دانی به صبح پاک ظهورت چه در دل است
گل چیدنی ز باغ فرحزای انتظار
خوشبو شود ز موی تو مشک ختن ز شوق
زیبا شود ز روی تو سیمای انتظار
عمریست منتظر به ظهورت نشسته‌ایم
ای فارس^(۱) سهی قد رعنا ی انتظار
گردد ز مقدم تو جهان پر ز عدل و داد
ای خاتم امامت و معنای انتظار
قلبم به ناله ناله همه شب ز شوق صبح
چشمم به راه تشنه فردای انتظار
باز آکه در حضور تو خوانم به وجد و شوق
شه بیستی از چکامه شیوای انتظار
جانم فدای موکب زرین شاه قدس
روحم فدای مقدم مولای انتظار
پا بر فراز چشم سعید از صفا گذار
ای معنی حقیقت زیبای انتظار

سعید شمس انصاری

* * *

چشمه آفتاب

ای جسم تو جان آفرینش
 ای نقش نگینت اسم اعظم
 ای چشمه آفتاب «مهدی»
 از روی تو عشق وام گیرد
 پرورده سحر در آستینت
 داری علم سپیده در دست
 شب را چو فلق به خون کشیدیم
 بسیار ستاره غرق خون شد
 شبخون شب سیه شکستیم
 هر لاله که در میان خون خفت
 گفتند که گرد را سواری است
 مهتاب اگر طلایه آید
 رهسپار شو که راه پیدا است
 گفتند که شب چو جان سپارد
 یاران همه شب به جان بکوشند
 گردند به گرد مه چو ناهید
 بر خرمن شب چو برق خونند
 بر شرق نگاه آذر خشنند

نامت به زبان آفرینش
 در هم شکن طلسم اعظم
 آمیزه نور و آب «مهدی»
 صبح از نفست دوام گیرد
 خورشید شکوفد از جینت
 یا خود کف دست تو سپیدست؟
 خورشید رخ ترا ندیدیم
 تا دیو سیاه شب زیون شد
 چون صبح ز شب سپه شکستیم
 از آمدنت به ما سخن گفت
 مهتاب از او طلایه داری است
 خورشید به سایه سایه آید
 خورشید نهفته، ماه پیدا است
 خورشید ز شرق سر بر آرد
 تا جام سپیده را بنوشند
 جویند از او جمال خورشید
 مانند سپیده غرق خونند
 بر غرب سپاه آذر خشنند

ره توشه‌ی شان ز ماهتاب است
اینک تو برآ که آفتابی
این جوی ز چشمه‌ تو جوشد
ترسم که سپیده بس نیاید
چون میر سحر دلاوری کن
بسیار زدیم زخم کاری
این دیو هزار سر نمرده است
هر چند که تیغ ما بلند است
گفتیم که زخم آخر از او
اینک تو بزن به ذوالفقارش
چون کوه رکاب را گران کن
یلدای هزار ساله بشکن
با مرحب کفر حیدری کن
خورشید هزار آسمان شو
ماه آینه دار آفتاب است
سر چشمه‌ جوی ماهتابی
مگذار که ناگهان بخوشد^(۱)
خورشید اگر ز ره نیاید
بین شب و روز داوری کن
از خنجر ما نمرد باری
سرگر چه بسی به در نبرده است
چون کوه ستیغ ما بلند است
او حیدر و مرگ کافر از او
یکباره بر آر از او دمارش
مرکب به شهاب هم عنان کن
در حنجر کفر ناله بشکن
با حصر یهود خیبری کن
نوروز بهار بی خزان شو

تو همنفس سپیده می باش

چون روز پس سپیده می باش

محمد رضا محمدی نیکو

خلوتی پردهٔ اسرار

ای مدنی برقع و مگئی نقاب
سایه نشین چند بود آفتاب
منتظران را به لب آمد نفس
ای ز تو فریاد به فریاد رس
ملک بر آرای و جهان تازه کن
هر دو جهان را پر از آوازه کن
سگه تو زن تا امرا کم زنند
خطبه تو کن تا خطبا دم زنند
کم کن اجری که زیادت خورند
خاص کن اقطاع که غارت گرند
ما همه جسمیم بیا جان تو باش
ما همه موریم سلیمان تو باش
از طرفی رخنهٔ دین می‌کنند
و ز دگر اطراف کمین می‌کنند
باز کش این مسند از آسودگان
غسل ده این منبر از آلودگان
شحنه تویی، قافله تنها چراست؟
قلب تو داری؟ عَلم آنجا چراست

شب به سر ماه یمانی در آر
سر چو مه از برد یمانی در آر
خیز و به فرمای سرافیل را
باد دمیدن دو سه قندیل را
خلوتی پرده اسرار شو
ماه همه خفتیم تو بیدار شو
زآفت این خانه آفت پذیر
دست بر آور، همه را دست گیر
هر چه رضای تو، بجز راست نیست؟
با تو کسی را سرِ واخواست نیست؟
گر نظر از راه عنایت کنی
جمله مهمات کفایت کنی
دایره بنمای به انگشت دست
تا به تو بخشیده شود هر چه هست
با تو تصرف که کند وقت کار
از پی آمرزش مشتی غبار
از تو یکی پرده بر انداختن
وز دو جهان خرقه بر انداختن
مغز «نظامی» که خبر جوی توست
زنده دل از غالیه موی توست

توباز آ

سیه‌تر از شب دی‌جور ما نیست
به جز مهر رخت، خورشید ما کیست
الا ای آفتاب آشنایی
چنین در پشت ابر غم، چه پایی؟
بسنه پا در رکاب مهربانی
بستاز اسب امید آسمانی
نسبینی شور ما در سینه افسرد
گل امید هم، در باغ دل مُرد
ز باغ انتظارت نسترن رفت
سمن شد، لاله خونین کفن رفت
خزان بازهر خندی شاد بنشست
به طوفان قامت شمشاد بشکست
ز طرف جویباران، ارغوان رفت
ز چشم چشمه‌ها، آب روان رفت
ز بستان غیر خارستان به جا نیست
خدا داند که این برگل روا نیست
الا ای باغبان آسمانی
نگه کن سوی بستان گر توانی

نبینی خار در چشم گل افتاد
نبینی عصمت گل رفت بر باد
زالال چشمه‌های نور خوشید
سحر هم جامه‌های تیره پوشید
سپیدی‌های چشمان هم سیه شد
تسپید نه‌های دل‌هامان، تبه شد
قدم، رفتار را از یاد برده
تن، استاده‌ست اما دیر مرده
ز جسم خفته کی تا بی بر آید
ز چاه مرده کی آبی بر آید
همی تا سوختن گیرد دلی نیست
برای ساختن آب و گلی نیست
شب است و شب سیاهی و سیاهی
غم و غم، بی پناهی، بی پناهی
ریا برگرد دلها بسته پر چین
به ژرف چشمها، بیزاری و کین
نهال مردمی از بیخ چیده
شرف در کنج غم، عزلت گزیده
چراغ راستی هم بی فروغ است
چراغی نیست خود، اینهم دروغ است
فروغ ایزدی خاموش مانده
ز خوبی گفته‌ای در گوش مانده

دلی از غم درین دنیا جدا نیست
جهان با چهر لبخند آشنا نیست
جهان دیر است تا مرده ست، باری
نظر از دیر ماندن گوچه داری؟
تو باز آ، تا دگر جان باز آید
خدا برگردد، انسان باز آید
تو باز آ، تاشبی دیگر نپاید
زمان روز ابری هم سراید
بکش تیغ و سر غم را جدا کن
بیا وین قتل را، بهر خدا کن
بیا از دین حق رنگ و ریا بر
فرو افتاده دین را، تا خدا بر
بیا تزویر را بی آبرو کن
چراغی گیر و دین را جستجو کن
بیا تا عمر خارستان، سر آید
دوباره گل ز هر بستان بر آید
بیا وان خنجر ابروی برکش
کژی را خنجر کین، در جگر کش
بیا وان چشم آهو وش به ما کن
غزال بندی دل را رها کن
بیاور مقدمت جوید سر من
زمن هم گر تو خواهی، سر بیفکن

بیا مردن نه چندان خود فزون است
ازین حالت که در هجرت، کنونست
خوشا آن سر که در پای تو افتد
به پیش سر و بالای تو افتد
توباز آ هر چه خواهی خود همان کن
مرا آواره آخر زمان کن
اگر جرم است صبر و دوستاری
مرا اول بکش، گر دوستداری

موسوی گرمارودی

* * *

در مدح امام زمان علیه السلام

سرور دین داور کون و مکان	قطب جهان مهدی صاحب زمان
شمع سبل خسرو آفاق گیر	هادی گل مهدی گردون سریر
زبده‌ترین گوهر بحر و جود	تازه‌ترین سرو گلستان جود
رحمت حق حجّت پروردگار	شاه جهان بخش ولایت مدار
واقف اسرار حدوث و قدم	باعث ایجاد دو کون از عدم
ما حصل از خلقت ارض و سما	غوث زمان گوهر بحر صفا
خاک درش سرمه چشم ملک	فیض وجودش ز سما تا سمک
خسرو دین قائد جنّ و بشر	مهدی موعود شه منتظر

ای به طفیل تو همه انس و جان

وی غرض از خلقت خلق جهان

آخوند ملا محمد جواد صافی

* * *

البشاره‌ای که داری انتظار

شاد باش ای عارف نیکو سیر
کاین شب هجران سحر گردد، سحر
شاد باش ای خسته بار فراق
شاد باش ای غرق بحر اشتیاق
می‌رسد آن شاه، و شاهی می‌کند
حکم از مه تا به ماهی می‌کند
افکنند البسته از رخ این نقاب
فاش سازد امر حق را بی حجاب
می‌کشد از دشمن حق انتقام
می‌برد از شرک و از اصنام نام
اولیا گردند گردش جمله جمع
همچو پروانه به گرد نور شمع
می‌نشیند بر سریر احتشام
می‌دهد دنیا سراسر انتظام
از خداوند قدیر بی نظیر
هست این وعده تخلف ناپذیر
تا کنی از صدق دل تصدیق این
«أنه لا یخلف المیعاد» بین

البشاره‌ای که داری انتظار
می‌شود آخر سحر این شام تار
البشاره کان شه نیکو سرشت
آید و گیتی کند رشک بهشت
صبر کن صبر ای به هجران مبتلا
که رسد دوران وصلش بر ملا
البشاره «صافی» صافی ضمیر
که جوان گردد دگر این چرخ پیر
* * *
آخوند ملا محمد جواد صافی گلپایگانی

خون شد دل آینه‌ها پس کی می‌آیی

یا مهدی! ای آرام دل‌های پریشان!
ای نام تو میزان‌ترین تفسیر قرآن
ای راز و رمز کهکشانشانها در نگاهت
قالیچهٔ بال ملائک فرش راحت
ای تک سوار بی دلیل ملک سرمد
ای منجی عالم، قائم آل محمد!
درویشم و دل‌ریشم از درد فراق
عمری نشستم برگلیم اشتیاق
از سوز حسرت سینه‌ام آشفشان است
چشمم به پیچ کوچه‌های آسمان است
از پشت بغض ابرها آه ای ابرمرد
روزی قدم بر چشم ما بگذار و برگرد
ای نغمه پرداز غمت تنبور دلها!
ای سر بدار حسرت منصور دلها
ای مرجع تقلید شبنم، قلب صافت!
شمع و گل و پروانه با هم در طواف
دارالعا شد سینه‌ها، پس کی می‌آیی؟
خون شد دل آینه‌ها، پس کی می‌آیی؟

ای چلچراغ این شب خاموش، برگرد
تنها امید خلق مشکی پوش، برگرد
تاکی سرما باشد و زانوی حسرت؟
تاکی بگردیم از پی ات غربت به غربت؟
تاکی سرشک از دیده قوها بریزد؟
خون دل از چشم پرستوها بریزد
تاکی جهان آکنده از نیرنگ باشد؟
کار برادر با برادر جنگ باشد
ای قلب عالم را به خود مشتاق کرده
ای طاق آینه‌ها را طاق کرده
کشتی عروس عشق را از رنج دوری؟
خون شد دل آینه‌ها، تاکی صبوری؟
فرهاد را از جان شیرین سیر کردی
ای یوسف زهرا، بمیرم دیر کردی
کشتی پر از ارواح رقصان است، ای نوح
فانوس ما چشمان شیطان است، ای نوح
ما گر چه از طوفان غم تشویش داریم
صد موج وهم‌انگیزتر در پیش داریم
وقتی بیایی ذره‌ای دلواپسی نیست
ناجی تویی این کار، کار هر کسی نیست

امام عاشقان

باز امشب با همان شور عجیب
مستم از خمخانه امن یجیب
تا سحرگه آه و زاری می‌کنم
تا بیایی بی‌قراری می‌کنم
دستهایم شاخه‌هایی تا خدا
قلب محنت دیده محراب دعا
بی‌بھانه گریه را سر می‌دهم
مرغ دل را سوی تو پر می‌دهم
می‌نشینم رو به روی آسمان
می‌زنم فریاد سوی آسمان

ای امام عاشقان مهدی بیا

حضرت صاحب زمان مهدی بیا

یوسف زهرا

یوسف زهرا گل باغ بهشت
ای نگاه روشن، امید من
آشنای لحظه‌های بی‌کسی
با تو ام، ای شوکت دیدار من
داغدار کربلا، «عین الیقین»
مستظر، ای قائم دین خدا
چشم‌های خسته‌ام را خراب تو
آه ای هم‌صحبت دیرین من
ای نگاه گرمی جان و سرشت
ای شکوه روشنی، خورشید من
ای حضور واژه‌های اطلسی
مرهمی بر این دل بیمار من
ای امید شیعه و مستضعفین
ذوالفقار راستین مرتضی!
بر کویر سینه‌ام، سیلاب تو
ای طلوع پاکی ای شیرین من

می‌شود آیا به سوبت پرکشید؟

قطره‌ای از جام عشقت سرکشید

راز گلها

تو را می‌سرایم، تو ای آسمان! تو ای وسعت نور تا بیکران
تو از باغ سبز خدا آمدی تو با حجم اعجازها آمدی
تو ایجاز هفت آسمان در زمین تو نبض تمام جهان در زمین

تو از راز گلها خبر داشتی

که در خانه‌ها یاس می‌کاشتی

تو را می‌سرایم، تو ای آسمان تو ای وسعت نور تا بیکران
بیا شعرها بی غزل مانده‌اند بیا مثنوی‌ها تو را خوانده‌اند
بیا روح آیینه مفهوم آب بیا ای سحرخیز در فصل خواب
بیا منتشر ساز خورشید را و تفسیر کن معنی عید را

بیا بی تو صحراست دریاترین

و شب، غربت و سایه معناترین

به نام او

باز اشعارم مرا زنجیر کرد
باز هم شعرم مرا تفسیر کرد
باز هم روحم شقایق‌گون شده
باز قلبم چون نی پر خون شده
«باز هم دردی درونم زنگ زد»
یک نفر آمد دلم را رنگ کرد
یک نفر آمد مرا پروانه کرد
خواب چشمان مرا افسانه کرد
«یک نفر از اطلسی‌ها تازه‌تر»
یک نفر با لاله‌ها پروانه‌تر
یک نفر از راه‌های دور دور
یک نفر از وادی نور و سرور
یک نفر خورشید شب‌بوهای من
یک نفر پیغمبر مینای من
یک نفر عیسای شهر بیدلان
یک نفر موسی هر آوازخوان
یک نفر یونس به کام یک نهنگ
یک نفر یوسف به قعر چاه تنگ

یک نفر معشوقه عاشق پرست
یک نفر لیلابی مجنون پرست
یک نفر در دستهایش کوه نور
یک نفر در زیر پایش بحر نور
یک نفر شمشیر حیدر بر کفش
یک نفر رخس پیمبر مرکبش
یک نفر آمد که جدش احمد است
یک نفر آمد که بابش عسکر است
یک نفر آمد که مامش نرجس است
دختر فرمانروای مغرب است
نیم شعبان رفت و نیمش باقی است
تا ابد نام عزیزش باقی است
آسمان غرق سرور و شادی است
روز میلاد امام منجی است
شد ولادت شاه حکمت شاه دین
شد پناهی پایگاهی بهر دین
مهدی آمد نوگل باغ رسول
مهدی آمد میوه باغ بتول
مهدی آمد تا علم گیرد به دست
پایه‌های عدل و دین آرد به دست
مهدی آمد تا جهان روشن کند
پایه‌های ظلم و کین در هم کند

او که آمد زندگی تصویر شد
خواب چشمان بشر تعبیر شد
او که آمد زندگی رنگی گرفت
شاخه‌های خشک دین برگی گرفت
او که خود یک آسمان مهتاب بود
شب‌نمی بر قطعه‌ای الماس بود
گفت باید ذهن من نیلی شود
شاخه‌های میخکم سوری شود
گفت باید زندگی را سرکنم
از برایش بساده‌ام را ترک‌کنم
او مرا لبریز آتش کرد و رفت
با دو جرعه جام را سر کرد و رفت
رفت تا قدرش بدانند این بشر
رفت تا خویش بخوانند این بشر
بعد از آن عاشق شدم با جان خویش
من فدا کردم به راهش زاد خویش
زندگی شد چشمه شهد امید
زندگی شد شاخه نخل امید
مرگ دیگر آتشی در خاک بود
مرگ یک جمشیدی بر خاک بود
مرگ را باور ندارم بعد از آن
دوستش دیگر ندارم بعد از آن

من بهار سرد بی‌روحي بدم
من خزان سبز نیلوفر شدم
من وضو کردم ز آب خون شده
من نماز هم ز حد بیرون شده
من بهار آروزه‌های شکفت
مادرم با یک سبد احساس خفت
باز هم تصویر من سوزی گرفت
دفتر من طعم دیروزی گرفت
باز هم با قلبهای مهربان
بر سر یک سفره با یک تکه نان
می‌نشینم یاد آن شبهای خوب
در شب یلدایی یک روز خوب
می‌نشینم تا که او یادم کند
از در احسان خود یادم کند
راه را پیدا نمایم نیمه شب
باز هم سودا شوم در نیمه شب

* * *

سفر صبح

ای به تقویم دلم از همه تکرارترین
یسار را در شب تردید خریدارترین
پای بردار که از خانه برون باید رفت
مست و آشفته به صحرای جنون باید رفت
پس بیا در سفر صبح نمک‌گیر شویم
در دل شعله ور عشق به زنجیر شویم
خیز تا جلگه آینه سفر باید کرد
در میان شب این قوم سحر باید کرد
خیز تا چلچله‌ها فرصت پروازی نیست
پای بردار که جز عشق هم آوازی نیست
ای که از ناله آتش‌نفسان می‌گفتی
از غم و غربت اندوه‌کسان می‌گفتی
دیگر از ریشه شبهای جنون باکی نیست
از تب و زلزله و آتش و خون باکی نیست
امشب از هلهله و نای درایید گفت
از می و معجزه دست و عصا باید گفت
وعده دادند که فریاد رسی می‌آید
در پس این شب تاریک کسی می‌آید

جرعه صبر بنوشید که ره در پیش است

عود و اسپند بیارید که مه در پیش است

ره دراز است در این شب نفسی تازه کنید

شهر توفان زده عشق پر آواز کنید

اسماعیل اسفندیاری

* * *

جستجو

می‌روم منزل به منزل کو به کو
تا کنم دلدار خود را جستجو
من به هر ویرانه‌ای سر می‌زنم
کوخ‌ها را یک به یک در می‌زنم
دلبرم شاید درون خانه ایست
با یستیمی در دل ویرانه ایست
نام تو شد ذکر یارب یاربم
ذکر تو دائم نشیند بر لبم
من به دنبال نگار خویشتن
گشته‌ام آواره و دور از وطن
در نماز و در نیازم نام تو
مرغ دل پر می‌کشد بر بام تو
آن که مهرت را به دل دارد منم
هجر تو زد شعله‌ها بر خرمنم
طاق ابروی تو محراب من است
وادی تو، وعده گاه ایمن است
اشک خود را همچو دریا می‌کنم
تا تو را در دیده پیدا می‌کنم

این همه اندوه و زاری بهر توست
این همه شب زنده داری بهر توست
چشم من بر راه وصلت دوخته
کـوچه‌های انتظارم سوخته
قلب من در انتظارت خون شده
این دل دیوانه‌ام مسجون شده
بشنو از نی چون حکایت می‌کند
از غم مسجون شکایت می‌کند
جان زهرا فاش کن راز مگو
در کجا باشد مزار او بگو

آفتاب عشق

ای حضور عشق، ای نور کمال
 ای زلال آبی دریای نور
 شاهد شبهای تلخ انتظار
 بشنو ای مقصود ما، از سوز دل
 بی حضور عشق، دل افسرده است
 سینه آینه لبریز غم است
 غنچه‌ای دیگر نمی‌روید به باغ
 بوی غربت می‌دهد آوای ما
 گوش کن غمناله‌های باغ را
 بوی غم دارد فضای زندگی
 شور و شوق لحظه پرواز ما
 با طلوعت غنچه‌ها وا می‌شوند
 لاله‌ها از شوق سر بر می‌زنند
 فصل آواز قناری می‌شود
 پونه‌ها با عشق لب وا می‌کنند
 با تو پرواز پرستو دیدنی است
 با تو بوی عشق دارد خانه‌ها
 با تو تا سبز رهایی می‌رویم
 معنی گلوازه‌های بی زوال
 تکسوار جاده‌های بی عبور
 التهاب سینه‌های بی قرار
 گریه‌ها و ناله جانسوز دل
 باد شور زندگی را برده است
 دیده‌های خسته، جای ماتم است
 خنده‌ای از ما نمی‌گیرد سراغ
 وای ما، از غربت آوای ما
 قصه درد و حدیث داغ را
 گر نباشد عشق، وای زندگی
 مستی ما، شور ما، آواز ما
 دشتها از نو شکوفا می‌شوند
 شاپرکها باز پرپر می‌زنند
 چشمه‌های عشق جاری می‌شود
 ژاله‌ها با لاله نجوا می‌کنند
 هر کجا پرواز، آنجا ایمنی است
 بوی گل دارد پر پروانه‌ها
 تا حریم آشنایی می‌رویم

با تو می خوانیم شعر سبز نور با تو می آیم تا اوج حضور

با تو یعنی عشق، یعنی آفتاب

آفتاب عشق، بر عالم بتاب

نسترن قدرتی

* * *

دولت یار

ای زمین این مردگان را قبر کن
ای بشر تا قرن دیگر صبر کن
صبر کن وقت خروج آیه‌هاست
طفل نرگس منتظر در سایه‌هاست
می‌کشد او دیو آهن پایه را
اژدهای خفته سرمایه را
نسل تندر از تبار خشم اوست
بغض قتل لاله‌ها در چشم اوست
او جهان را غرق شب‌بزم می‌کند
ابستلای سایه را کم می‌کند
می‌کشد او ماده شمشیر را
در زمین بوزینه تزویر را
او ترازو را مجسم می‌کند
عمر و عاص سگه را خم می‌کند
نام او در گنج‌های گاتهاست
نا او در توری توراتهاست
می‌پذیرد گله گمراه را
می‌گشاید باغ بسم الله را

مردگان را مزدگانی می دهد
خیل پیران را جوانی می دهد
می دهد فرمان به زنبقهای دور
تا زمین را پر کند از عطر نور
عسکر زنجیر را وا می کند
دفن خنجر را تماشا می کند
ساکنان کاخ را سر می زند
سگه‌ها را با ابوذر می زند
نیزه را پی می کند بر روی اسب
شعله می افروز از آذر گشسب
او سفیر صلح و نور و پاکی است
او وکیل ساکنان خاکی است
او رسول سوره‌ها در آیه هاست
امپراطور تمام سایه هاست
او جهان را غرق جیحون می کند
دشتها را نخل و زیتون می کند
می دهد فرمان به مأموران خار
مالیات گل بگیرند از بهار
می دهد تعلیم گل را بو کنیم
میزند دف تا که ما هوهو کنیم
مردگان را در عدم جان می دهد
بردگان را نان و عرفان می دهد

عصر او عصر نبوغ ریشه هاست

عصر پر شبنم‌ترین اندیشه هاست

قرن او قرن سلام و معبد است

عشق در دوران او صد در صد است

* * *

بیا که بی تو...

من از نهایت یلدای خویش آمده‌ام
به سمت مبهم فردای خویش آمده‌ام
به یاد خاطره‌های بهار می‌گیرم
و در خزان خودم زار زار می‌گیرم
هنوز عاشق آیینه‌ایم و عاشق عشق
و سرفراز ترین بوده‌ایم و لایق عشق
هنوز در رگمان خون جنگ می‌جوشد
و از دهانه برونو فشنگ می‌جوشد
هنوز طاقت سرما برایمان سهل است
و قتل عام شماها برایمان سهل است
قسم به صبح‌رهایی قسم به ایمانم
طلوع می‌کند آن آفتاب پنهانم
کسی ز مرز افق‌های دور می‌آید
بزرگ و با عظمت پر غرور می‌آید
کسی که پاکتر از جلوه‌های خورشید است
و در بهار نگاهش طروحات عید است
کسی که از گل مریم نجیب زاده‌تر است
شبیبه آبی عشق است و زاده سحر است

کسی که مثل گل آرزو تماشایی است
شبیهِ آبی عشق است و مثل زیبایی است
کسی که هم قدم آفتاب می آید
به شکل جوشش یک شعر ناب می آید
بلند می شوم از جای خویش سیل آسا
به قصد غربت آن بیکرانه دریا
برای آمدنش عاشقانه می خوانم
از آفتاب و فروغش ترانه می خوانم
بیا که بی تو در این روزگاہ می سوزیم
بسیا که از عطش انتظار می سوزیم

تالار آینه

و خورشید را چشم تو خانه شد
نگاهت غزلخوان میخانه شد
تو آبی تر از آسمانی هنوز
برای تن خسته، جانی هنوز
نفس‌های تو سبز و روحانی است
دلت مثل آینه نورانی است
من و آرزوی زیارت کجا؟
تمنای من تا اجابت کجا؟
نشان تجلی ایمان شدی
بر این خاک تفتیده باران شدی
تو را می‌شناسد دل ساده‌ام
به راه تو بر خاک افتاده‌ام
من از نسل پروانه‌ها نیستم
هلا آسمانی بگو کیستم؟
شبی سرد بر خاک من جاری است
و گندم فریبی که تکراری است
چرا سایه‌ها این چنین خسته اند
به دیوار ویرانه دل بسته‌اند

دریغا در این کوچه‌ها نور نیست
دریغا که غم از غزل دور نیست
تو می‌آیی و شب سحر می‌شود
نگاهم به شوق تو، تر می‌شود
بسیاد تو دیوانه‌تر می‌شوم
شب‌ی راهی این سفر می‌شوم
از این شب، به فردا پناهم بده
به تالار آینه راهم بده
که تالار آینه چشمان توست
دل‌م تا قیامت غزلخوان توست
تویی حجت سبز این انتظار
تویی یادگار رسول بهار
اگر هر نفس در هوای تو بود
و پایان من، ابتدای تو بود
اگر بیعت با تو معنای شود
اگر اشک آینه دریا شود
به سیمرخ می‌گویم این راز را
نشان تو و سمت پرواز را
شب‌ی بال در بال افلاکیان
جدا می‌شوی از همه خاکیان
بگو آسمان را گلستان کنم
و راه تو را نور باران کنم

اگر نقش خورشید اگر ماهتاب

غزل فرش ابریشم و آفتاب

بگو ای بلندای شعر و شعور

کجا می‌دمد نور سبز ظهور

انیس حاجی پور

* * *

شکوا

چند قرن است که احرام تماشا داریم
بر زبان نام اهورایی مولا داریم
چند قرن است دعا بوی فرج می‌گیرد
و سراغ کسی از جمعه حج می‌گیرد
چند قرن است و زمین اوج مداوم دارد
جمکران غلغله قامت قائم دارد
چند قرن است که اندوه نبودن داریم
گریه بغضی است که در دست گشودن داریم
چند قرن است ولی جای تبسم خالیست
جای دل در نفس جاری مردم خالیست
قطره ماندیم و یک پنجره دریا نشدیم
کج نشستیم که شایسته مولا نشدیم
کج نشستیم و از راست دروغ آوردیم
از هوسخانه، نه از طور، فروغ آوردیم
شیعه گفتیم ولی جای عمل خالی بود
شیعه بودیم ولی مشق دغل عالی بود
حرف همسایه شنیدیم، یتیمان بودند
نیمه شب‌ها نفس آشفته یک نان بودند

حرف همسایه شنیدیم که دزد آمده است
و شنیدیم که یک حرمت غارت شده است
حرف همسایه شنیدیم که بیماری هست
یک مسلمان نه، که انسان گرفتاری هست
و شنیدیم، نه، دیدیم پریشانی‌ها
شهرها را همه آشفته شیطانی‌ها
فتنه دیدیم که در شکل فساد آمده است
آنچه گفتیم که یک لحظه مباد آمده است
کوچه در کوچه فساد است که جان می‌گیرد
دامن مرد و زن و پیر و جوان می‌گیرد
و کسی فکر کسی نیست، دعا تعطیل است
خانه در خانه سکوتیم، صدا تعطیل است
این چه فصلی است، جماعت به کجا مشغولند
فصل زردی که درختان به ریا مشغولند
جای گل و سوسه در باغچه‌ها می‌روید
جای قرآن تله در طاقچه‌ها می‌روید
تله تازه که شیطان رجیم آورده است
نوفریبی که به هر جای زمین گسترده است
ما که هستیم، خدایا! به کجا مشغولیم
ظاهر این است که ما هم به دعا مشغولیم
همه در معرض شیطان و مسلمان در حرف
راهیان سفر روشن ایمان در حرف

همه بیگانه ز خویشیم و به ظاهر با خویش
ظاهر آراسته داریم و به باطن تشویش
شیعه هستیم ولی شیعه حرفی هستیم
آدمی ترازه ولی آدم بسرفی هستیم
شیعه ارثی است که در خانه خود می بینیم
ادعایی است که بر شانه خود می بینیم
شیعه این نیست که هستیم، بیا برگردیم
به نخستین نفس سبز دعا برگردیم
پیش از این شیعه شکوفایی باورها بود
آنچه در آینه جان ابوذرها بود
شیعه در شیوه سلمان به تماشا آمد
در همان چشمه که از جانب دریا آمد
شیعه امروز غریب است، حقیقت این است
خسته از دست فریب است، حقیقت این است
مرد کم نیست ولی شیعه مولایی کم
زن بسی هست ولی شیعه زهرایی کم
شیعه هستیم ولی لایق مولا هستیم؟
لایق آنچه که داریم تمنا هستیم؟
نه، به قرآن که فقط حرف، عمل تعطیل است
عشق در وسوسه نان و عسل تعطیل است
فتنه بیدار شده تا دل ما خواب شود
برف ارزشها در هرم هوس آب شود

من و تو وارث جنگیم بیا برگردیم
ما که رودیم نه سنگیم بیا برگردیم
وقت آن است که از رنگ و ریا برگردیم
به شب و سنگر و معراج دعا برگردیم
این درست است که البته کسی می آید
این که از کعبه «مسیحا نفسی می آید»
ولی ای کاش که ما لایق مولا باشیم
نسل سبزی که نبی گفت همین ما باشیم
پس بیاید دل از هر چه هوی پاک کنیم
و هوس‌ها را خس‌ها را در خاک کنیم
دل ببندید که هنگام دعای فرج است
سنگ‌ها را بگذارید که دل جای حج است

درد دل ما

خاطر ما ز فراق تو پریشان تا کی
دوستان از غم تو بی سر و سامان تا کی
خانه دل بود از هجر تو ویران تا کی
در پس پرده غیبت شده پنهان تا کی
پرده ای ماه فروزنده ز رخسار فکن
تا جهان را کنی از نور جمالت روشن
شب تار همه را صبح دل افروز تویی
عارفان را به خدا مسأله آموز تویی
داور و دادگر و دادرس امروز تویی
مصلح کل تویی و بر همه پیروز تویی
هر که آزاده و دانشور و صاحب نظر است
پی اصلاح جهان منتظر منتظر است
سوی ما کن نظری از پی دلداری ما
نکند غیر تو از مهر و وفا یاری ما
تا تو از لطف نیایی به هواداری ما
که دهد خاتمه آخر به گرفتاری ما
ما همه منتظر مقدم فرخنده تو
تا ببینیم مگر چهر فروزنده تو

مصلح کل

ای که در حسن کسی همسر و همتای تو نیست
جلوه ماه فلک چون رخ زیبای تو نیست
سرو افراخته چون قامت رعناى تو نیست
کیست آن کو به جهان واله و شیدای تو نیست
گر چه پنهان ز نظر روی نکوی تو بود
چشم ارباب بصیرت همه سوی تو بود
آتش عشق تو در سینه نهفتن تاکی
همه شب از غم هجر تو نخفتن تاکی
طعنه ز اغیار تو ای یار شنفتن تاکی
روی نادیده و اوصاف تو گفتن تاکی
چهره بگشای ز رخسار که دیدن دارد
سخن از لعل تو ای دوست شنیدن دارد
اگر ای مه ز ره مهر بیایی چه شود
نظری جانب عشاق نمایی چه شود
غنچه لب به تکلم بگشایی چه شود
همچو بلبل به چمن نغمه سرایی چه شود
بی گل روی تو گلزار ندارد رونق
از صفای تو صفا یافته گیتی الحق

روی زیبای تو ای دوست ندیدم آخر
گلی از گلشن وصل تو نچیدم آخر
نغمه روح فزایت نشنیدم آخر
چون هلال از غمت ای ماه خمیدم آخر
روز ما تیره‌تر از شب بود از دوری تو
زده آتش به دل ما غم مستوری تو
دل بود شیفته طره مویت ای دوست
چشم ما هست شب و روز به سویت ای دوست
جان به لب آمده از دوری رویت ای دوست
کس نیاورد خبر از سر کویت ای دوست
ره نبردیم به کوی تو و خون شد دل ما
رفت بر باد فنا از غم تو حاصل ما
خاطر ما ز فراق تو پریشان تا چند
دوستان از غم تویی سر و سامان تا چند
خانه دل بود از هجر تو ویران تا چند
در پس پرده غیبت شده پنهان تا چند
پرده ای ماه فروزنده ز رخسار فکن
تا جهان را کنی از نور جمالت روشن
شب تار همه را ماه دل افروز تویی
عارفان را به خدا معرفت آموز تویی
داور و دادرس و دادگر امروز تویی
مصلح کل تویی و بر همه پیروز تویی

هر که آزاده و دانشور و صاحب نظر است
بهر اصلاح جهان منتظر منتظر است
ما همه بنده تویی صاحب ما، سرور ما
نسب بود جز تو کسی قائد ما، رهبر ما
چون تویی در همه جا حامی ما یاور ما
در پناه تو بود ملت ما، کشور ما
سایه لطف تو تا بر سر احباب بود
دل ز مهر تو چو خورشید جهان تاب بود
ما همه عاشق دلداده و جانانه تویی
رهبر مردم آزاده و فرزانه تویی
صدف دین خدا را در یکدانه تویی
قدمی رنجه نما صاحب این خانه تویی
خانه صبر ز هجران تو گردید خراب
از ره لطف و کرم منتظران را دریاب
خاطر آشفته چنین پیرو قرآن میسند
بی پناه این همه افراد مسلمان میسند
بیش ازین ذلت این جمع پریشان میسند
دوست را دستخوش فتنه دوران میسند
تا به کی نزد کسان بی کس و یاور باشیم
چند از دوری روی تو در آذر باشیم
سوی ما کن نظری از پی دلداری ما
که کند غیر تو از مهر و وفا یاری ما؟

تا تو از لطف نیایی به هواداری ما
که دهد خاتمه آخر به گرفتاری ما؟
ما همه منتظر مقدم فرخنده تو
تا ببینیم مگر چهره تابنده تو
دل افسرده ما را ز غم آکنده بسین
آشنا را بر بیگانه سر افکنده بسین
مسلمین را ز هم این گونه پراکنده بسین
جمع در ظاهر و از تفرقه شرمنده بسین
چه بگویم که تو خود آگهی از راز نهان
باری آنجا که عیان است چه حاجت به بیان
بی تو ما در کف بیگانه گرفتار شدیم
خون جگر از ستم دشمن مگار شدیم
غرق محنت ز هوسرانی اشرار شدیم
در بر خلق جهان خوارتر از خار شدیم
اجنبی پای چو در کشور اسلام نهاد
هستی ملت ما را ز جفا داد به باد
سالها دم زده از مهر ولایت «قدسسی»
می کند صبح و مسا مدح ثنایت «قدسسی»
فکند کاش سر خویش به پایت «قدسسی»
تا کند جان خود از شوق، فدایت «قدسسی»
چه شود گر کنی از لطف به حالش نظری
تا که از نخل وصال تو بچیند ثمری

در مدح امام زمان علیه السلام

بلبل به طرف باغ ثناخوان حُسن تست
سنبل به جویبار پریشان حُسن تست
سرها چو گوی در خم چوگان حُسن تست
بگذشت دور یوسف و دوران حُسن تست
هر مصر دل که هست به فرمان حُسن تست
کروییان که از غم دلداده رسته‌اند
اکنون به خاک راه تو چون من نشسته‌اند
پیمان خویش یکسره در هم شکسته‌اند
بسیار سر به کنگره‌ی عشق بسته‌اند
آن جا که طاق‌بندی ایوان حسن تست
عشق جمال پاک تو ای ماه دل‌فروز
در جان فکنده آتش و در دل نهاد سوز
باز آ، و ساز، جان مرا واقف از رموز
زن‌جیر غم به گردن طاقت نهاد هنوز
آن موی‌ها که سلسله‌جنبان حسن تست
دانم که داری از دل پر درد ما خیر
ای شمس مشرق ازل ای شاه بحر و بر

یکدم ز لطف بر من دلخسته کن نظر
از بس هنوز می‌رسد از رشحه جگر
این سبزه‌ها که رونق بستان حسن تست
عشق تو عاقبت ز کف من عنان کشد
هجرت دمار از من بسی خانمان کشد
تا چند بار غصه تن ناتوان کشد
دانم که تا به دامن آخر زمان کشد
دست نیاز من که به دامن حسن تست
دل شد ز غم دو نیم گسش اهل راز نیست
یک در به روی خلق درین عرصه باز نیست
چشم امید بر فلک حقه باز نیست
تقصیر در کرشمه وحشی نواز نیست
هر چند دون مرتبه شأن حسن تست
روزی که موبک شه کون و مکان رسد
تبریک بر زمین ز سماواتیان رسد
بر «افسری» اگر ستم از این و آن رسد
نبود غمین که مهدی آخر زمان رسد
آن روز ای دلا، گه جولان حسن تست

مخمس

تا کی به تمنای وصال تو یگانه
اشکم رود از هر مژه چون سیل روانه
خواهد که سر آید شب هجران تو یا نه
ای تیر غمت را دل عشاق نشانه
جمعی بتو مشغول و تو غایب ز میانه
رفتم به در صومعه‌ی عابد و زاهد
دیدم همه را پیش رخت راکع و ساجد
در میکرده رهبانم و در صومعه عابد
که معتکف دیرم و گه ساکن مسجد
یعنی که ترا می طلبم خانه به خانه
روزی که برفتند حریفان پی هر کار
زاهد سوی مسجد شد و من جانب خمّار
من یار طلب کردم و او جلوه‌گه یار
حاجی به ره کعبه و من طالب دیدار
او خانه همی جوید و من صاحب خانه
هر در که ز من صاحب آن خانه توئی تو
هر جا که روم پرتو کاشانه توئی تو

در می‌کده و دیر که جانانه توئی تو!

مقصود من از کعبه و بتخانه توئی تو

مقصود توئی کعبه و بتخانه بهانه

بلبل به چمن زان گل رخسار نشان دید

پروانه در آتش شد و اسرار نهان دید

عارف صفت روی تو در پیر و جوان دید

یعنی همه جا عکس رخ یار توان دید

دیوانه منم، من! که روم خانه به خانه

عاقل به قوانین خرد راه تو پوید

دیوانه برون از همه آیین تو جوید

تا غنچه بشکفته این باغ که بوید

هر کس به زبانی صفت روی تو گوید

بلبل به غزلخوانی و قمری به ترانه

بیچاره «بهائی» که دلش زار غم تست

هر چند که عاصیست ز خیل خدم تست

امید وی از عاطفت دمبدم تست

تقصیر «خیالی» بامید کرم تست

یعنی که گنه را به از این نیست بهانه

ای منتظر موعود

ای محور این هستی، با آن همه زیبائی
سلطان سریر عدل، با قدرت و دانائی
چون چشمه خور پنهان، از شدت پیدائی

«ای پادشه خوبان داد از غم تنهائی

دل بی تو بجان آمد، وقت است که باز آیی»

ای جان جهان بی تو، اسباب نمی ماند
از حسرت رویت چشم، در خواب نمی ماند
آن کیست که از هجران، در تاب نمی ماند

«دائم گل این بستان، شاداب نمی ماند

دریاب ضعیفان را، در وقت توانائی»

ای مونس جان و دل، رحمی به رخ زردم
سر بر قدمت باشد، بی ارج ره آوردم
یک جلوه دیدارت، درمان همه دردم

«دیشب گله زلفت، با باد همی کردم

گفتا غلطی بگذر، زین فکرت سودایی»

ذرات وجود من، با ولوله می رقصند
اجزای همه عالم، خوش یکدله می رقصند
خورشید حیات آمد، جانان هله می رقصند

«صد باد صبا اینجا، با سلسله می رقصند

این است حریف ایدل، تا باد نه پیمائی»

ای مهدی صاحب قدر، یاد تو جوانم کرد
سرگشته بکوه و دشت، هر گوشه روانم کرد
باز آ ببرم باز آ، خوش ورد زبانم کرد

«مشتاقی و مهجوری، دور از تو چنانم کرد

کز دست بخواهد شد، پایان شکیبایی»

ای مظهر لطف حق، ای فخر بنی آدم
دور از تو جهان امروز، در وحشت و در ماتم
ای منتظر موعود، ای رهبر و ای خاتم

«یا رب بکه بتوان گفتم، این نکته که در عالم

رخساره بکس ننمود، آن شاهد شیدائی»

آن را که بکوی تو، اقبال و درنگی نیست
بالا تر از این زشتی، در جامعه ننگی نیست
جز تلخی هجرانت، در کام شرنگی نیست

«ساقی چمن و گل را، بی روی تو رنگی نیست

شمشاد خرامان کن، تا باغ بیارایی»

ای نسل بشر امروز، محتاج پرستاری
نابود شود یکسر، گر خود نرسد یاری
دست من و دامنانت، شد وقت نگهداری

«ای درد توام درمان، در بستر بیماری

وی ییاد توام مونس، در گوشه تنهائی»

ما آدمیان امروز، آشفته و در بیمیم
آسیمه سر و حیران شایسته ترحیمیم
انبوه مسلمانان، در معرض تقسیمیم
«در دایره قسمت، ما نقطه تسلیمیم

لطف آنچه تو اندیشی، حکم آنچه تو فرمایی»
فریاد رس خلقان، جز مهدی قائم کیست
آن کیست که بتواند، بی فیض ولایش زیست
غیر از تو پناهی کو؟ غیر از تو ملاذی چیست؟
«فکر خود و رأی خود، در عالم رندی نیست

کفر است در این مذهب، خودبینی و خود رأیی»
وه نیمه شعبان شد، جشن همگان آید
میلاذ ولی عصر، فیض ازل افزایش
«بیدار» طریق غم، زین لحظه نه پیماید
«حافظ» شب هجران شد، بوی خوش وصل آید

شادیت مبارک باد، ای عاشق شیدائی

مجموعه رباعیات

ای دوست پریشان پریشانم کن
مستم کن و محوم کن و ویرانم کن
یک شعله ز جلوه‌های شور انگیزت
در من زن و کوه آتش افشانم کن
* * *

با پرده نشین غیب محرم عشق است
با راز نهران دوست همدم عشق است
آن آب بقا که عمر جاوید دهد
خود نیست و گرهست به عالم عشق است
* * *

من سایه صفت خاک رخت می بوسم
از کثرت شوق، درگهت می بوسم
چون می زنی آتشم ز نزدیک چو مهر
از دور عذار چون مهت می بوسم
* * *

خون شد دل و مهرت از دلم در نرود
گر سر رودم، شور تو از سر نرود
خو کرده کبوتری است بر بام تو دل
با سنگ جفا به جای دیگر نرود
* * *

ای دوست اگر غمت فروزد آذر
وز شعله خود مرا کند خاکستر
هر ذره خاکستر من از عشقت
فریاد بر آورد که دلبر دلبر
محمد حسین بهجتی (شفق) * * *

امشب گل و آیینه و دل بیدارند
انگار همه منتظر دیدارند
از آیینه‌های مهربان می‌پرسم
آیا خبری ز یوسف ما دارند
منیره سادات بهاء الدینی * * *

سسوگند دوباره باز می‌آیی
از یک سفر دراز می‌آیی
در جاده انتظار ما منتظریم
با عطر خوش نماز می‌آیی
مرتضی حمیدی املشی * * *

ورد لب خود ساختهام نام تو را
چشمم کشد انتظار یک گام تو را
با درد فراق همزه شب شدهام
باید ز سحر شنید پیغام تو را
علی خالق موحدی * * *

ای مصحف آیات الهی رویت
وی سلسله اهل ولایت مسویت
سر چشمه زندگی لب دلجویت
محراب نماز عاشقان ابرویت
علامه دوانی * * *

من منتظرم بهار کی می آید
آلاله به لاله زار کی می آید
با بیرق آفتاب از کوچه صبح
فجر آور تکسوار کی می آید
دهقا، سامان، محسن * * *

دل را ز کمند تن رهانندیم بیا
در مروه تو را به شوق خواندیم بیا
تو غنچه نرگسی و ما در ره تو
تا کعبه گل لاله نشانندیم بیا
صادق رحمانی * * *

امروز که آبستن فرداست بیا
تا لحظه‌ای از عمر به دنیاست بیا
ترسم تو نیایی و نیاید فردا
این از رخ سرنوشت پیدا است بیا
سپیده‌کاشانی * * *

تابوده و هست نور خواهد تایید
تا سلسله حضور خواهد تایید
خورشید مه آلوده عالم یکروز
از پنجره ظهور خواهد تایید
طرفه سنا * * *

ای یوسف گمگشته زهرا باز آ
آرام دل شکسته ما باز آ
یا از کرم خویش عطا کن صبری
بر منتظران امتت یا باز آ
همایون علیدوستی * * *

پرسیدم از او چو باعث هجران را
گفتا سببی نیست بگویم آن را
من چشم توأم اگر نبینی چه عجب
من جان توأم کسی نبیند جان را
علینقی کمره‌ای * * *

وصلت اگر آسایش روحم می بود
از عمر گرانمایه فتوحم می بود
شبهای فراق اگر مرا داخل عمر
می بود هزار عمر نوحم می بود
علینقی کمره‌ای * * *

با آمدنت قرار می آید باز
سر سبزی این دیار می آید باز
می آیی و با طنین سبز قدمت
گلپوش‌ترین بهار می آید باز
میر هاشم میری همدانی * * *

ای منتظران گنج نهان می آید
آرامش جان عاشقان می آید
بر بام سحر طلایه داران ظهور
گفتند که صاحب الزمان می آید
میر هاشم میری همدانی * * *

تا سگه عشق را به نام تو زدند
تکبیر قیام را به بام تو زدند
نام تو طلایه دار بیداران شد
مردان سحر جام به جام تو زدند
میر هاشم میری همدانی * * *

گل می شکفتد ز نرگس رخسارش
کالای سپیده رونق بازارش
مادام حیات جاودان می یابد
هر دیده که گشت لایق دیدارش
مرتضی نوربخش * * *

آری آری بهار جان می آید
در جسم زمان روح روان می آید
آن جلوه غیب از حجاب ملکوت
چون ماه به سوی آسمان می آید
مرتضی نوربخش * * *

خوش باش دلا که مهربان می آید
در باغ نظر گل نهان می آید
فریاد رس مسافران این فجر
آن مهدی صاحب الزمان می آید
مرتضی نوربخش * * *

ای حسن تو مجموعه هر زیبایی
و زهر دو جهان ز عشق تو شیدایی
نگذاشته داغ تو دلی را بیدرد
سودای تو کرده عالمی سودایی
فیض کاشانی * * *

سر خاک شد و نقش خیال تو نرفت
خون گشت دل و شوق وصال تو نرفت
هر چند ز هجران تو زنگار گرفت
ز آیینه دل عکس جمال تو نرفت
فیض کاشانی * * *

شادم که غمت همراه جان خواهد بود
عشقت با دل در آن جهان خواهد بود
هجران تو با کالبدم خواهد ماند
وصل تو حیات جاودان خواهد بود
فیض کاشانی * * *

این جا همه پیوسته تو را می خوانند
لب تشنه و دلخسته تو را می خوانند
ای ابر بهار، بر سر باغ ببار
گل های زبان بسته تو را می خوانند
سید حسن حسینی * * *

در ذهن افق، سایه تازی پیدا است
در جاده شب، طرح غباری پیدا است
ای خیل پیادگان! ظفر نزدیک است
کز دور سوار تک سواری پیدا است
قیصر امین پور * * *

سـرشارتر از زلال بـاران آمد
مولود گل و دولت یاران آمد
میلا دگل سر سبد باغ وجود
فرخنده به خیل بیقراران آمد
عبد الحمید رحمانیان «پاکدل» * * *

نام تو دوی درد یاران باشد
تسکین قلوب بیقراران باشد
در وصف تو گر آب مرکب گردد
محصول قلم یک از هزاران باشد
عبد الحمید رحمانیان «پاکدل» * * *

در بزم ولا، جام هدایت مهدیست
مقصود ز نور بی نهایت مهدیست
ثبت است که در جریده عالم قدس
گلوازه روشن «ولایت» مهدیست
عبد الحمید رحمانیان «پاکدل» * * *

انتظار

در ذهن قفس اسیر و بی بال و پریم
در حسرت دیدنت بین خون جگریم
ای معنی انتظار، مفهوم حضور
هر جمعه به جمعه ما تو را منتظریم
حسین عبدی * * *

ظهور

چون تشنه به آب ناب دل می بندم
بر خنده ماهتاب دل می بندم
ای روشنی تمام، تا ظهر ظهور
چون صبح به آفتاب دل می بندم
سلمان هراتی * * *

فجر

فجر است و صبا مشک فشان می آید
آرام دل و شفافای جان می آید
ای دل به هوا خواهی سردار امید
بر خیز که «صاحب الزمان» می آید
عبد الحمید رحمانیان (پاکدل) * * *

مجموعهٔ دوبیتی‌ها

شبی راز و نیازم با خدا شد
سرشک از دیدهٔ تارم جدا شد
میان اشک نالیدم به زاری
خدایا جان شیرینم کجا شد؟
شکوه اسلامی * * *

تو آرامی تو آشوبی، تو خوبی
تو می‌آیی که زشتی را بروبی
تو چون ماهی ولی کاهش نداری
تو خورشیدی ولیکن بی غروبی
قیصر امین پور * * *

کتابی بس غم انگیزه دل من
ز درد و غصهٔ لبریزه دل من
بیا ای آیت فصل بهاران
که بی تو مثل پاییزه دل من
سید علی ابراهیم زاده * * *

نشستم تا که یارم از در آید
بود چشمم به در تا دلبر آید
ندارم تاب درد انتظارش
خدایا انتظارم کی سر آید
قربانعلی اجلّی واثق * * *

سراغت را گرفتم از چمنها
تورا جو یا شدم از نسترنها
به گلشن هر گلی بو کرده دیدم
که هر گل می دهد بوی تو تنها
قربانعلی اجلّی واثق * * *

شکسته زورقم آنسوی دریا
به یادت می دوم تنهای تنها
سر راهت نشینم تا بیایی
پرشانم از این امروز و فردا
غلامحسن ابراهیمی * * *

چه برقی خوش به چشم شب درخشید
چراغم را فروغی تازه بخشید
مخوان ای جغد شب لالایی شوم
که پشت پرده بیدار است خورشید
هوشنگ ابتهاج «سایه» * * *

نشسته بر در و دیوار خانه
نگاهی منتظر تا بیکرانه
به شوق دیدنش دل می‌کشد سر
که جانان کی زما گیرد نشانه
عباس براتی پور * * *

همه شب دیده‌تر دارم ای دل
که خوف از روز محشر دارم ای دل
به امیدی که دلبر رخ نماید
نگه بر حلقه در دارم ای دل
عباس براتی پور * * *

دلم جز با غمت همدم نگردد
وفادار است و نامحرم نگردد
بود سوز غم تو روزی ما
الهی روزی ما کم نگردد
عباس براتی پور * * *

دلم با نور امید است امشب
زغم دامن فراچیده است امشب
بشارت باد چاوش سحر را
شب میلاد خورشید است امشب
اکبر بهداروند * * *

دریغاً چشم بینایی نداریم
ببین جز جان رسوایی نداریم
اگر رد می‌کنی رد کن ولی ما
به جز درگاه تو جایی نداریم
* * * سید حسن ثابت محمودی (سهیل)

شود پسر سینه هر آدینه از آه
نشد فارغ دمی این سینه از آه
نگویم پیش تو افسانه غم
مکدر می‌شود آینه از آه
* * * سید حسن ثابت محمودی (سهیل)

گل نرگس عروس نوبهار است
نگاهش راز گوی چشم یار است
بسر تاجی نهاده از زر ناب
میان جمع گلها شهریار است
* * * پروانه ثمالی

پیامت چون نسیم تازه صبح
بهر سو می‌برد آوازه صبح
تو با دستان پر مهت گشایی
به روی خفتگان دروازه صبح
* * * حبیب‌الله حسینی میرآبادی

گل چشم شفق سرخ از غم تست
شقایق داغدار ماتم تست
تو مفهوم طلوع آفتابی
فلق تفسیر راز مبهم تست
پروریز عباسی داکانی * * *

تورا امواج دریا می‌شناسند
تورا شنهای صحرا می‌شناسند
تورا ای منجی دلهای عالم
تمام کـهکشانها می‌شناسند
عبدالرحیم سعیدی راد * * *

سحر شد یار بی همتا نیامد
یگانه منجی دلهای نیامد
نهاد آدینه را موعود دیدار
دو صد آدینه رفت اما نیامد
عبدالرحیم سعیدی راد * * *

الا ای باد سبز نوبهاری
خبر از جان جانانم چه داری
کدامین خطه دارد بوی زلفش
بگو بر دیده منت می‌گذاری
فتح الله شکیبایی * * *

بگوش آید صدای پای باران
کلام تـازـه و زیبای باران
بهار آمد کویری‌های تشنه
دوباره بشنوید آوای باران
حمید رضا شکار سری * * *

ز داغت سینه مـالـامـال اندوه
زمین و آسمان در حال اندوه
به دنبال دلم پرواز دارد
از اینجا تا خدا با بال اندوه
حمید رضا شکار سری * * *

به پای سروها زنجیر تاکی
به دخمه ضجّه دلگیر تاکی
سـبـه مسلخ غرق خون صدها کبوتر
هـلـا یـا مـنـتـقـم تأخیر تاکی
محمد رضا سحرابی نژاد * * *

خوش آن روزی که من پرواز گیرم
سرکوی تو من آواز گیرم
نشینم بر سر کویت بیایی
«نـوای عاشقی را ساز گیرم»
احمد سعید زاده * * *

اگر برگیرم از دست تو من جام
ز مستی میگذارم بر فلک گام
هر آنکس منظرش روی تو باشد
ز خوبان جهان کی می برد نام
محسن طالعی نیا * * *

بیا آیینهٔ چشمان من باش
کویر تشنه‌ام باران من باش
خیالت میزبان خاطر من هست
خودت هم، لحظه‌ای مهمان من باش
صراف غفاری * * *

به پیمانی که می‌دانید سوگند
به دورانی که میدانید سوگند
طلوع فجر نزدیک است نزدیک
به قرآنی که می‌خوانید سوگند
علیرضا قزوه * * *

بیا تا عاشقی را پاس داریم
سر قبر شهیدان گل بکاریم
تمام دشت یکسر لاله زار است
گل نرگس تو را چشم انتظاریم
علیرضا قزوه * * *

خوشا روزیکه تاریکی سر آید
سپیده از پس شبها در آید
خوشا آندم که خورشید جهانتاب
ز پشت کوه ظلمت‌ها بر آید
محمدکلانتری (پیروز) * * *

من و ظهر کویر و انتظاری
ز پای عابری شوق گذاری
صدای دور و در پیش نگاهم
گریز جاده و گرد سواری
محمود کیانوش * * *

دل عالم ز هجرت زار و خسته
تمام چشمها در خون نشسته
بگو تا کی تحمل؟ تا به کی غم
بیا حق گل پهلو شکسته
صدیقه محسنی (بابل) * * *

هوای عاشقی در سر ندارند
به یاد لاله چشمی تر ندارند
مگر از نسل شب هستند اینان
که حرف صبح را باور ندارند
هادی محمدزاده * * *

مرا آورده موج آشنایی

بسوی تو پس از عمری جدایی

به قدر بی نهایت دوست دارم

تورا ای ساحل سبز رهایی

حسین منزوی

* * *

چو غنچه گر شکوفا شی چه میشه

به لبخندی زهم واشی چه میشه

اگر تو ای گل خورشید پنهان

ز پشت ابر پیدا شی چه میشه

مهدی نوش آذر

* * *

بود در انتظارت محفل ما

بین بیتا بی جان و دل ما

بیا بگذار ای آرام دلها

قدم بر دیدهٔ ناقابل ما

علی اصغر یونسیان (ملتجی)

* * *

من و از تو جدایی وای بر من

تو و بی اعتنایی وای بر من

به وقت مردن و در پای میزان

سراغم گر نیایی وای بر من

علی اصغر یونسیان (ملتجی)

* * *

ندارم از سر کویت نشانه
که تاگردم به سوی تو روانه
ولی باز از تو ممنونم که دارم
به لب از نغمه عشقت ترانه
* * *
علی اصغر یونسیان «ملتجی»

به هجران طی شده عهد جوانی
رسد گه گاه پیک ناتوانی
از آن ترسم که پیک مرگ ایدوست
بیاید بر سر من ناگهانی
* * *
علی اصغر یونسیان «ملتجی»

به لب دارم همیشه گفتگویت
به هر جا می‌نمایم جستجویت
به دل عمری مرا این آرزو هست
که بینم سیر رخسار نکویت
* * *
علی اصغر یونسیان «ملتجی»

ندادی وعده دیدار ایدوست
مگر باشد تو را دشوار ای دوست
بیاد روی تو، عکس جمالت
کشم در پرده پندار ای دوست
* * *
علی اصغر یونسیان «ملتجی»

لبریز انتظار

در سر من هوای پرواز است
خسته‌ام، خسته از حضور قفس
بالهایم چقدر بیمارند
چشمها تا سپیده بیدارند

□ □ □

سالها در سکوت سر کردم
باز در آرزوی رویش تو
آتش عشق توست در جانم
خوب من شعر تازه می‌خوانم

□ □ □

از هجوم غمت کجا بروم؟
پس مرا در پناه خویش بگیر
من که از دوریت پریشانم
ضامن آهوی دل و جانم

□ □ □

تا بیاید بهار دیدن تو
می‌سرایم حدیث پنجره را
پای هر شاخه آب می‌ریزم
من که از انتظار لبریزم

□ □ □

ای حضور تجلی باران
کاش می‌شد سری به ما بزنی
معنی رازهای آینه
صبح یک روز خوب آدینه

خواهد آمد

خواهد آمد ای دل دیوانه‌ام
او که نامش با لبانم آشناست
من گل نرگس برایش چیده‌ام
باورم کن خواهد آمد، با وفاست

□ □ □

امشب از فرط جتونی در سینه دل
یک نفس تا صبح هو هو می‌کند
آخر این دل، این دل بی طاقتم
دست احساس مرا رو می‌کند

□ □ □

نذر کردم لحظه تنگ غروب
نذر، یک شب اشک نیلی ریختن
بر سر هر کوچه شهر خیال
شب چراغی از نگاه آویختن

□ □ □

باز می‌سایم نگاهم را به راه
خیره بر دروازه‌های نیمه‌باز
گامها فرسوده‌ام در کوچه‌ها
کوچه‌های خاکی دور و دراز

□ □ □

بی قرارم، ناشکیبم، مست مست

امشب از یسار تو لبریزم بیا

آه می خواهم که قبل از مرگ خویش

دست بر دامانت آویزم بیا

□ □ □

خواهد آمد ای دل دیوانه ام

او که نامش با لبانم آشناست

من گل نرگس برایش چیده ام

باورم کن خواهد آمد، با وفاست

مژده پاک سرشت

* * *

آفتاب نیمه شعبان

ای مهدی ای سلالهٔ پاکی ای آفتاب نیمه شعبان
ای رهبر فضیلت و تقوی داناترین مفسر قرآن

□ □ □

مستضعفان روی زمین را میراث دار حکم جهان کن
بیچارگان خاک نشین را آزادگان صاحب فرمان کن

□ □ □

ای وارث شریعت احمد ای آشنای دین محمد
در قبضه‌ات قضاوت داود در دست تو نگین سلیمان

□ □ □

تو صاحب زمان و زمینی آیینه دار جلوهٔ الله
تو مجری قواعد دینی در پیکر جوان جهان جان

□ □ □

باز آکه در حکومت عدلت فرمانروا شوند ضعیفان
از قلبهای تیره کشد سر خورشید پر فروغ فروزان

□ □ □

باز آکه تا طراوت و شوری باز آوری به دشت و صحاری
شالودهٔ تمدن نور ریز با آیه، آیه، آیه قرآن

□ □ □

کشتی شکسته است ز طوفان
یابد به دستهای تو سامان

عالم نشسته بر کف موجی
باز آ که این جهان پر آشوب

جواد محدثی

* * *

دل شکوه‌های حضوری

روزی ازین موج هایل کشتی به ساحل نشیند
یارم پی یاری آید دل در بر دل نشیند

□ □ □

در شام چشم انتظاری صبحی دمد از صحاری
باری به سودای مجنون لیلی به محمل نشیند

□ □ □

صبرم به دل باز آید کان یار دمساز آید
آن آیت ناز آید با من به منزل نشیند

□ □ □

در خلوتی فارغ از غم من باشم و دوست با هم
مشستاقی و دلربایی با هم، مقابل نشیند

□ □ □

دلبر چو ابرو نماید عیشم به دل رو نماید
مطرب به مجلس در آید ساقی به محفل نشیند

□ □ □

زان هاشمی رو خط و خال گلبوسه گیرم به تکرار
تا دیده سیرش ببیند تا آتش دل نشیند

□ □ □

خوش باش از بعد دوری دل شکوه‌های حضوری
وای از دل آن که از عشق یک لحظه غافل نشیند

□ □ □

ای رفتنت رفتن جان باز آبه کف گیر سگان
کشتی درین تیره طوفان ترسم که در گل نشیند

□ □ □

باز آکه دل باز گردد آرامش آغاز گردد
وز مسقدمات ای دلارام این موج هایل نشیند

* * *

شعله انتظار

مهتاب بر روی زمین، سیماب می ریخت
وز چرخ گرد نقره گون در آب می ریخت
باد نوازش گر بسان عاشقی مست
در زلف‌های نخل، پیچ و تاب می ریخت

* * *

نقاش گیتی کم کمک با رنگ شیری
در آسمان نقش سحر را رنگ می زد
با نغمه‌الله اکبر مرغ شب خیز
در گوش مردان خداجو، زنگ می زد

* * *

نرجس در آن هنگام دل در آتش شوق
سرمست از الطاف حی دادگر گشت
جان امام عسکری لبریز از عشق
در انتظار حجت حق شعله ور گشت

* * *

برخاست از عرش برین فریاد جبریل
نزدیک شد آن لحظه مولود موعود
چشم جهان روشن شد از نور وجودش

خورشید از ابر کرامت چهر بگشود

احمد رضا زارعی

* * *

سینه چاک عشق ایستاده‌ایم

دل را
با تمام گمگشته‌ها
و آغوش را
با وسعت‌های بی دریغش
برای تو
پنهان کرده‌ایم
برای تو
و آن روزی
که می‌دانیم
آمدنت
بی پایان خواهد بود

سینه چاک عشق
ایستاده‌ایم
ایستاده‌ایم
تا اسلحه
واژه‌ای عتیق شود
محو
در غبار موزه‌ها

ایستاده‌ایم

تا عشق را

به راحتی

نرسد

و تبار انسان

منقرض نگردد

با دلی

به سرشاری خوشه

و آغوشی

با خوشه‌های عشق

مارا

خواهی شکفت

در آغازی

که پایانش خداست

ایستاده‌ایم

تا عشق

بیاید

و جهان

در کهکشان و ذره

به رقص در آید

هاله‌های ظهور

بر استوای جهان ایستاده‌ای
زیباتر از عشق
با چشمانی کتیبه بخش به دریا
که آفتاب را
به قلب قطبی قرن
و اعماق خواب گندمزار می‌برد

□ □ □

از قله ایمان
و دامنه نان
تا اینجا
این مدار ظلمانی
این وسعت خشک
چند سنگلاخ صبوری را
چون گریسته‌ای؟!
چند فصل فاصله است
تا پیوند روح جذامی انسان
با شقایق سپیده
در هاله ظهور

□ □ □

نازنین!

مقدمت را رنگین کمان

شالی است

بر شانه‌های زمین

عبد العظیم ساعدی

* * *

ظهور

چشم بگشائید،
ای همه آزادگان عرصهٔ پیکار،
دوست می آید
بنگرید آن یال افشان سپیدی را که در باد است
را هوار اوست می آید
از زمانهایی که بس دور است
عرصهٔ اندیشه‌ها را زیر پا دارد
عطر یادش می تراود چون، گل مهتاب
در فضای باور هستی،
همچو آتش زیر خاکستر
زیر آوار دل آزرده جا دارد
بشنوید آهنگ موزون صدایش را
این اوست می آید
دستهای مهربانش می زداید
گرد محنت را،
از جبینها، پوستینها تان ...
می کشد از چشمه ساران محبت
جویبارانی ...

دشته‌تان، بیشه‌هاتان را...
بنگرید آزادگان عرصه پیکار
این اوست می‌آید

سید علی نجفی

* * *

یکی از همین جمعه‌ها

یخ می‌لرزد از سرما
ای آتشفشان فردا
در پایت ازدحام کرده‌ایم
و شعرهایمان را پر می‌دهیم
در باد خاموشی که می‌وزد
شاید بیت غریبی به قلّه‌ات برسد
قلّه‌ای که گم شده است
در آه زمین
ای سکوت پر از صدا!
طغیان
چه دور، چه نزدیک
یکی از همین روزها
یکی از همین جمعه‌ها...

امید آسمانی زمین

تورا باید با کلامی سخته خواند
اگر چه عاشقانه

□ □ □

ای امید آسمانی زمین
تو از نسل اویی
که مرگ از شرم مُرد
تا جان از شکاف فرقش به در بَرَد
از سلالهٔ اویی
که زمین اگر می لرزد
از خجالت آن لحظه است
که افتادن او را بر خویش دید
و بر جا ماند

□ □ □

اگر چه عاشقانه باشد
تورا باید با کلامی سخته خواند
با سنگغزلی بی مقطع
مثل خودت بی پایان

به پیشواز سپیده

چشم دوخته‌ایم
به پیشواز سپیده‌ای
که خورشید از مغرب می‌دمد
آن گاهی که آبی آسمان
به سرخی می‌گراید
و بانگی در سرتاسر زمین
به گوش می‌رسد
که نوید می‌دهد
ظهور موعودی را که
قرنها و قرنها
با چشمان نمناک و استخوانهای شکسته
انتظارش را می‌کشیدیم

□ □ □

قامت بر افراشته چون کوه
نستوه و استوار
تکیه بر دیوار کعبه
ایستاده و می‌گوید
«بقية الله خير لكم...»

قائم اینگونه قیام می‌کند به قسط
و آتش می‌افکند
برخرمن ستم
در ساعتی که زمان می‌ایستد
و سیاهکاران از هراس
از یاد می‌برند خندیدن را
آن روز، روز کتاب و میزان
آن روز، روز دادخواهی مظلومان است
آن روز، از نو گشوده می‌شود
صحیفه عدالت
و اوست آن که می‌آید
تأحق را به وارثان زمین بسپارد
در فجری که پایان تیرگیهاست
آن گاه که چنگ زند
بر دل‌های دجالان اضطراب

□ □ □

چشم دوخته‌ایم
به پیشواز لحظهٔ موعود
آه، ای طلوع مقدس
ای صبح صادق رهایی
ای حجّت همارهٔ عشق ظهور کن...

میلاذ موعوذ

موعوذ:

ای غایب همیشه حاضر

در دستهای مهربان و بلورینت

خورشید،

جاودانه جای دارد

گل‌های بی‌خزان محبت

در باغهای کوچک دنیا

روزی شکفته خواهد شد

آن روز

آرزو که

از قرنهای دور

و، از ورای حجاب

پنجره‌ای به سوی بهار

گشوده خواهد شد،

تو... می‌آیی

تا عطر گرم عطوفت را

در کوچه‌های خالی دنیا

جاری سازی

و... دنیا

از حقارت خود

شرماگین، به ندبه بنشیند

موعود؛

آن روز

عشق را دوباره معنا خواهی کرد

و «عدل» را

با چشم‌ها بسته

در سفره‌های مظلومان

جای خواهی داد.

من... آه

من، از حقارت دنیا، دلتنگم

می‌دانم

آن روز

دنیا چه، وسعتی خواهد داشت

و... عاطفه

چه حجم و گستره‌ای را

معنا خواهد کرد

می‌آیی

می‌آیی

و سفره‌های خالی مظلومان

با نان نور و عاطفه و عشق

در وسعتی به قدر بهار
سرشار از طراوت استغنا
خواهی ساخت
موعود!
دیرگاهی است
تک تک ستاره‌های عالم را
با چشم‌های بسته، می‌شمارم
آنجا، ستاره‌ایست
اندازه تمام عالم
که خورشید را
سخاوتی دوباره خواهد داد
و.

نور را... گل‌های نور را
به تساوی، تقسیم خواهد کرد
موعود!
آیا حضور عشق را
به تماشا بنشینیم
یا... انتظار را؟
من دستهای زخمی خود را
با زمزم عطوفت تو
خواهم شُست
چشمی به راه دارم.

چشمی، بر آسمان..

می آیی

می آیی

و... جهان را

سبز خواهی کرد

مهدی رستگاری

* * *

تفاخر خاک

نامت، بقای آفرینش
تندیس آستان عدالت
شمایلی از شجاعت
نمادی از شهامت
نامت تعمق آبی دریا
تفاخر خاک
تملک باران
نامت، تفحص تاریخ
تجلّی موعود
و بدین سان، حماسه‌ای
از قیامت کبرا
از جلال و جبروت
از محشر عظماء
در اوج همانی که در حضيض
مفهوم جزیل آدمیتی
کوه طالع اشراق
در شط زلال کرامتی
خشم خدائی و خصم ابلیس

دو نان پلشت زمانه را

عداوتی

طلوع حرمت صبری و خورشید جاودانه امامتی

پیر من و مراد من و معنای خلقتی

ظهور کن

که زخم انتظار مرا

تنها تو دست شفاعتی

اسفندیار زرکوب

* * *

اعجاز

تورا باید بخوانم
تورا
از جنگلی که در التهاب آتش است
از وسعت سیاهی سیال شب
از معجز روز
تورا باید بخوانم
من به اعجاز حرکت دستانت واقفم
و ایمانم
به افسانه شکیل خلقت
و ایثار خداوندی
در توست
تو عجزم را دیده‌ای
و می‌دانی
که هماره در آتش بوده‌ام
هماره بیقرار سوختن
سخن از اعجاز کلام توست
که وحشت خلاق شب را
به سپیده دمان صبح می‌کوبد
□ □ □

تورا باید بخوانم
تورا... با صدای بلند
و بمانم
در انتظار لحظه‌ای موعود

اسفندیار زرکوب

* * *

لحظة موعود

بهار از فراسوی چشمت

و شکوفه

از نوازش لبخندت

می تراود.

تو از کدام قبیله‌ای

که بارش شگرف انوار جمالت

بر آینه زمان

بهاران را

به یاد من آرد.

امید لحظه ظهورت را

از من دریغ مدار

تا درد سالهای حقارتت را

فراموش کنم.

در جستجوی آفتاب

زخم آفتاب را می شناسد
می گردد
می گردد
و آفتاب را پیدا می کند
من آفتاب را می شناسم
و زخم های دربدری را
که سالهاست
در جستجوی آفتاب می گردد
مثل غریبی من
مثل من
وقتی که می گذرم
پای آبله
خسته
از کوچه های تیره خاموش
و شهر
در انتظار آینه و آفتاب می سوزد

تنهایی زمین

ای از تبار گل و آینه و نور!
تو وارث قبیلهٔ بزرگ سعادت
شرقی‌ترین ستارهٔ اشراق
تو آخرین پلهٔ نردبان بلند
عدالتی

یاد تو در ترنم رودخانه‌ها
نام تو در زمزمهٔ پاک چشمه‌هاست
پرنندگان مهاجر عروج بلند تو را
از یاد نبرده‌اند

و

دیری است چلچله‌ها؛
دوباره آمدنت را به «انتظار»
نشسته‌اند

تنها گل همیشه بهار بوستان عشق
حضور سبز تو،

پایان رنج تنهایی زمین
«ظهور» پر فیضت،

مژدهٔ رهایی «مستضعفین»
است

تا کی سوار بر آید

چهار اسب
بر چهار دروازه‌ی شهر
زین کرده
منتظر
ایستاده است
اسبان سپید منتظر
گاهی که تو
بی تکیه‌گاه
ایستاده‌ای به تماشا
تا من نماز بخوانم
با دست‌های بسته
پای شکسته
و سجاده‌ام
از خون جاری پیشانی
رنگین شود
مثل
وقتی که آفتاب می‌آید
بالای شهر

و شهر
شهر زخمی
می ایستد به تماشا.
چهار اسب
بر چهار دروازه شهر
زین کرده
منتظر
ایستاده است
اسبان سفید منتظر
و من دخیل بسته‌ام
بر این ضریح مقدّس
تاکی سوار
از گرد راه بر آید
با تیغ آخته

بر انتظارت خشکیده‌ام

می‌آیی!
در کویر خشک زندگی
لاله می‌رویانی
می‌آیی!
تو، ای تمامی من
و بر انتظارت خشکیده‌ام
قطره می‌بارانی...
و من مدت‌هاست
به باور آمدنت نشسته‌ام
و تو لطیف‌تر از نسیم به نگاه شقایق‌ها... رهایی می‌پاشی
و ای آقای من...
بگو تا کی در تمنای وصال به جادهٔ امید دخیل بیندم
و به کلاغها آمدنت را بقبولانم
دیر زمانست
که آمدنت حدیث کهنی است که همیشه تازه است
من در کشاکش باورها و دلشوره‌ها
به آمدنت منتظرم

* * *

اومی آید

فرصتی نیست
شاید
امشب
شاید امروز
و یا این لحظه
او بیاید به سراغ من و تو
باید آماده شویم
کوچه را آب زنیم
و غبار از رخ آینه بروسیم
که اومی آید

نی انتظار...

می نوازم با نی انتظار خود،
آرزوی دل روستایی ام را،
در کلبه همیشه تنهایی ام،
با دو چشم منتظر...

و می خوانم با بغض گرفته انتظار
که یا مهدی (عج)

ماه را روی شانه ات می بینم
و خورشید را،

و ستاره را،

در پاکی،

در مهربانی زلال

نگاه تو،

اینجا

تنها

اینجا

منتظر

چو منتظرانت

بادیدگانی اشکبار

تکیه بر چپ‌های روستایم، چشم به آسمان نیاز
به انتظار تو نشسته‌ام
و به فرادهای سرزمینم
می‌اندیشم:
که خوشه‌هایش سبز
که چشمه‌هایش پر آب
که محصولش پر بار،
من،
به آن طلوع تو می‌اندیشم...
به طلوعی که،
فردایمان آبی است
فردایمان سرسبز
خوشه‌های مهربانی دستان توست
که تبرک سفره‌دل روستایی ماست
و نامت
امید بخش شبهای تنهایی ماست

کی می آیی

با نیامدنت

باران که نبارید،

هیچ ...

ابرکی هم از آسمانمان نگذشت!

کی می آیی، نمی دانم؟

می دانم:

چشمان بهار بی نگاه تو می لرزد

نگاه پنجره‌ها، بی چشمان تو تاریک است

و خانقاه، دیری ست بی غزل و قوالی

ناله می کند

خانقاه ما را می گویم:

همین خیابان‌های شلوغ ...

انتشارات مسجد مقدس جمکران

در مراکز استان‌ها و شهرستان‌های سراسر کشور نمایندگی فعال می‌پذیرد

واحد پاسخ به سؤالات مسجد مقدس جمکران

آماده پاسخگویی به سؤالات و مشکلات اخلاقی، تربیتی، اجتماعی، فقهی و اعتقادی شما عزیزان می‌باشد. می‌توانید سؤالات خود را به آدرس: قم / صندوق پستی ۶۱۷ واحد تحقیقات فرهنگی مسجد مقدس جمکران ارسال نمایید. شایان توجه است که مطالب و نامه‌های عزیزانی که با این صندوق پستی مکاتبه می‌نمایند، به منزله اسرار ایشان بوده، و در حفظ و نگهداری آنها کاملاً دقت و مراقبت خواهد شد.

کتاب‌هایی که تا کنون

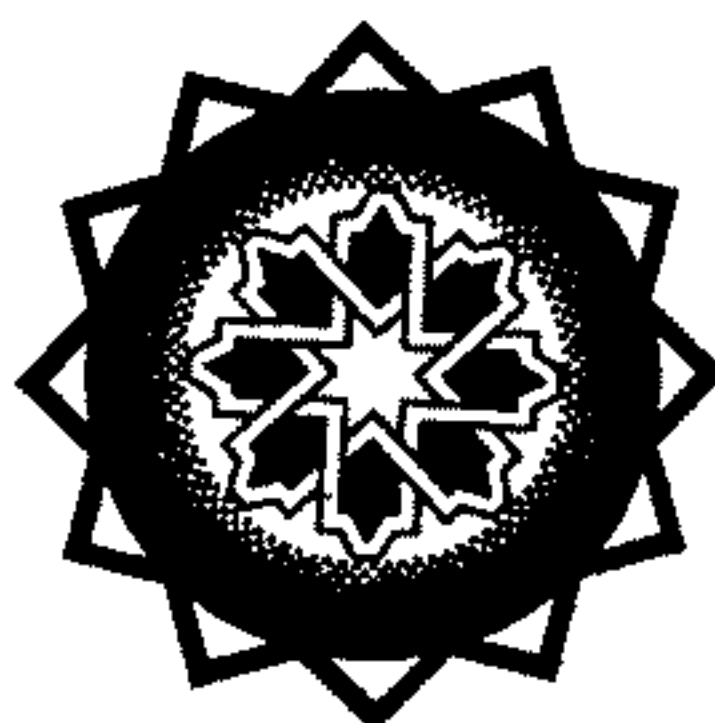
انتشارات مسجد مقدّس جمکران

منتشر نموده است :

۱- در کربلا چه گذشت	۲۱- پرچمدار نینوا
۲- نجم الثاقب	۲۲- حضرت مهدی علیه السلام فروغ تابان ولایت
۳- خزائن الأشعار جوهری	۲۳- از زلال ولایت
۴- خوشه‌های طلایی	۲۴- مهدی موعود علیه السلام
۵- در جستجوی قائم علیه السلام	۲۵- انتظار بهار و باران
۶- یاد مهدی علیه السلام	۲۶- ناپیدا ولی با ما
۷- عقد الدرر	۲۷- علی علیه السلام مروارید ولایت
۸- کلیات مفاتیح الجنان	۲۸- خصایص زینبیه علیها السلام
۹- منتخب المفاتیح	۲۹- گفتمان مهدویّت
۱۰- هدیه احمدیه	۳۰- انتظار و انسان معاصر
۱۱- تاریخچه مسجد مقدّس جمکران	۳۱- مفرد مذكر غایب
۱۲- زیارت ناحیه مقدّسه	۳۲- سیمای امام مهدی علیه السلام در شعر عربی
۱۳- کرامات المهدی علیه السلام	۳۳- ... و آنکه دیرتر آمد
۱۴- در جستجوی نور	۳۴- سرود سرخ انار
۱۵- آخرین خورشید پیدا	۳۵- منشور نینوا
۱۶- فدک ذوالفقار فاطمه علیها السلام	۳۶- سحاب رحمت
۱۷- اعتکاف، تطهیر صحیفه اعمال	۳۷- وظایف منتظران
۱۸- امامت و غیبت از دیدگاه علم کلام	۳۸- تاریخ امیرالمؤمنین علیه السلام (۲ جلد)
۱۹- غیبت، ظهور، امامت	۳۹- عطر سیب
۲۰- اهمّیت اذان و اقامه و ...	۴۰- سقا خود تشنه دیدار

- ۳۱- مهر بی کران
 ۳۲- نشانه‌های ظهور او
 ۳۳- دلشده (در حسرت دیدار دوست)
 ۳۴- علی علیه السلام و پایان تاریخ
 ۳۵- تجلیگاه صاحب الزمان علیه السلام
 ۳۶- منازل الاخرة
 ۳۷- مشکات الانوار
 ۳۸- ینابیع الحکمة
 ۳۹- گنجینه نور و برکت
 ۴۰- تاریخ حضرت سید الشهداء علیه السلام
 ۴۱- داستانهای از امام زمان علیه السلام
 ۴۲- ظهور امام زمان علیه السلام از دیدگاه اسلام و مذاهب و ملل جهان
 ۴۳- آیینة اسرار
 ۴۴- عریضه نویسی به اهل بیت علیهم السلام
 ۴۵- چهل حدیث (امام مهدی علیه السلام در کلام امیر مؤمنان علیه السلام)
 ۴۶- نشانه‌های یار و چکامه انتظار
 ۴۷- داغ شقایق
 ۴۸- مهدی علیه السلام تجسم امید و نجات
 ۴۹- امام رضا علیه السلام در رزمگاه ادیان
 ۵۰- مهدی منتظر علیه السلام در اندیشه اسلامی
 ۵۱- رسول ترک، آزاد شده امام حسین علیه السلام
 ۵۲- گردی از رهگذر دوست
 ۵۳- یار غائب از نظر
 ۵۴- جلوه‌های پنهانی امام عصر علیه السلام

گشایش مشکلات (جیبی)
 گشایش مشکلات (وزیری)
 سوختن پروانه در گردبادی آتشین (رقمی)

انتشارات مسجد مقدس حکبران

*** نمایندگی های انتشارات مسجد مقدس جمکران ***

انتشارات دهقان

تهران، خیابان ناصر خسرو، کوچه حاج نایب

☎ ۰۲۱-۳۹۳۳۱۷۴

انتشارات مهر قائم

اصفهان، دروازه دولت، چهار باغ

☎ ۰۳۱۱-۲۲۰۴۷۲۴

فروشگاه فرهنگی اسراء

ارومیه، بلوار نبوت، نبش کوچه ۹، پلاک ۶۷

☎ ۰۴۱۱-۳۳۶۶۹۵۸

کتابفروشی و محصولات فرهنگی آستان مقدس امامزاده حسین علیه السلام

کرمان، چوپار

☎ ۰۳۴۲۶۲۷-۲۶۹۵

